

Một Năm Kia

Contents

Một Năm Kia	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	10
4. Chương 3	18
5. Chương 4	26
6. Chương 5	33
7. Chương 6	40
8. Chương 7	48
9. Chương 8	56
10. Chương 9	70
11. Chương 10	82

Một Năm Kia

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, đô thị Phương Hiểu Hi bởi vì hôm trước thức đêm mà hôm sau mang dáng vẻ gật gù trong lớp học. C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-nam-kia>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Phương Hiểu Hi theo gia đình chuyển đến sống ở một thành phố khác, hàng năm trước kì nghỉ hè cậu đều viết thư gửi về thành phố cũ, người nhận là Tống Phùng Minh, hàng xóm khi cậu còn ở đây

Kì nghỉ hè mỗi năm đều như vậy

Cậu sẽ một mình đạp xe ba giờ đồng hồ, trở lại thành phố cũ. Sau đó cùng Tống Phùng Minh dạo chơi khắp nơi. Bãi biển, đọc truyện tranh hay đi dạo phố cũng được, hai người rong chơi đến khi mặt trời xuống núi sẽ quay về nhà Phùng Minh ăn cơm. Lúc sau cậu lại chậm rãi đạp xe trở về

Tình hình vẫn như vậy đến 2 năm sau

– “Cậu đang nghĩ gì?”. Tống Hi cắn que kem, liếc nhìn Phùng Minh

Cậu bạn thanh mai trúc mã này suốt mùa hè toàn ra ngoài chơi, phơi nắng đến da ngăm đen như than củi. Tống Hi vẫn không ra khỏi nhà nên hiện tại mặt trắng bệch như quỷ. Hai người đứng cạnh nhau đối lập mãnh liệt

Phùng Minh lấy lại tinh thần: “A, cái kia... buổi chiều tôi có chuyện, không đi chơi với cậu được”

- “Đi?”. Cậu mở to mắt ngạc nhiên, cậu chỉ có một ngày, nhưng Phùng Minh lại nói bận công việc
- “Hôm nay sinh nhật bạn gái tôi”. Phùng Minh nhếch miệng cười. “Cũng không còn cách nào khác, tôi vốn định mang cậu cùng đi, nhưng cô ấy không thích người lạ, nên...”. Phùng Minh dừng một chút
- “A”. Cậu cắn hạt ô mai. “Không sao, dù sao tôi cũng muốn về bây giờ”. Kì thật cậu chưa có ý định về nhà bây giờ, cậu mới vừa đi chưa bao lâu đã phải trở về nhanh như vậy

Ở quán kem ăn kem xong, hai người tự thanh toán phần của mình, Phùng Minh cười xe đạp không quay đầu lại rời đi. Cậu đứng giữa đường tấp nập người xe nhìn bóng dáng Phùng Minh, nhìn Phùng Minh ngày càng xa cách mình, bất chợt trong lòng dấy lên cảm giác bị phản bội. Mới chỉ hai năm, cậu không nghĩ Phùng Minh đã có bạn gái, cũng không nghĩ cậu ta vì bạn gái hôm nay lại bỏ rơi mình thế này. Ngẫm lại, hai người xa nhau như vậy, đường đi cũng đã sớm không giống nhau. Có lẽ từ trước tới giờ chỉ là cậu muốn gặp Phùng Minh, Phùng Minh có khi không muốn chơi đùa cùng cậu nữa cũng nên

Cậu bắt đầu chán ghét mùa hè. Mặt trời nóng như vậy, mặt đường nhựa bốc hơi ngùn ngụt. Vành mắt cậu có chút hạ xuống, trong lòng cảm giác có chút trống trải

Năm sau, cậu lại viết thư gửi Phùng Minh, nhưng khi quay về thành phố này thì Phùng Minh không xuất hiện. Cậu chạy đến hỏi cha Phùng Minh, ông nói Phùng Minh cùng bạn học đã đi cắm trại chưa về

Sau năm ấy, cậu không viết thư gửi Phùng Minh nữa

2. Chương 1-2

- “Tam con”
- “Từ từ...”. Một bàn mặt chượt ồn ào vang lên. “Xuống con này!”
- “Bính, hờ! Ủ rồi, trả tiền đây, trả tiền đây”
- “Xuống địa ngục đi, đưa tiền, đưa tiền, đưa tiền, cho cậu tán gia bại sản luôn”. Phương Thất bỗng dưng xóc chiếc khăn bàn lên, quân bài trên bàn hỗn loạn một đoàn

Trong một góc sáng sủa của căn phòng, chiếc đồng hồ báo thức im lặng đếm giờ bỗng vang lên, tiếng chuông âm ỉ đĩnh tai nhức óc. Chàng trai nằm trong túi ngủ bên cạnh đồng hồ vẫn hệt như tử thi không chút nhúc nhích

- “Mấy giờ rồi?”
- “Mười giờ.”
- “Tiểu Hi, dậy đi, cậu muộn học rồi”. Một người lấy chân đá đá vào chàng trai trong túi ngủ, thấy cậu vẫn bất tỉnh nên cúi xuống lay cả người cậu

Phương Hiểu Hi khó khăn mở mắt, mờ mịt nhìn bạn cùng phòng trong chốc lát, ngẩn ngơ

- “Tới giờ đi học rồi Tiểu Hi”. Bạn cùng phòng nhắc nhở cậu một câu
- “A”. Lắm bầm một tiếng, lúc này Tiểu Hi mới giãy dụa đứng lên, vào phòng tắm đánh răng rửa mặt
- “Cậu ấy ngủ được mấy tiếng rồi?” Bạn cùng phòng Tước Nhược Như hỏi
- “Đi mua bữa sáng giúp bọn tớ đi!”
- “Thực là tiểu hài tử đáng thương, không có việc gì lại đi thi đại học làm chi? Đi chịu tội a!”. Cậu nghe tiếng bằng hữu nói

Từ phòng tắm đi ra, Tiểu Hi tùy tiện vạt một chiếc áo sơ mi cùng quần bò, cầm sách vở chạy ra cửa. Bạn cùng phòng đi theo sau khóa cửa, một đám người lại tiếp tục âm ỉ náo nhiệt khắp gian phòng

Trường học cách nơi cậu trọ không xa lắm, đi xe máy khoảng tầm 5 phút sẽ đến nơi. Buổi sáng cuối cùng của học kì, cậu cùng các bạn trọ vẫn nhàn nhã nệm qua bữa sáng rồi mới vào lớp, đợi giáo viên điểm danh xong, nằm trên bàn cứ thế tiếp tục ngủ mãi đến khi chuông hết giờ vang lên

Bạn cùng phòng Tước Nhược Như vẫn nghiêm túc chép bài. Tiểu Hi cảm thấy nàng thật lợi hại, thức nguyên đêm chơi mệt như vậy mà đôi mắt đến quãng thâm cũng không có, tinh thần lại tỉnh táo

– “Đi thôi, tới giờ cơm trưa rồi”. Vài bạn đồng môn đến bên cạnh cậu, dùng sức kéo cậu đứng lên đi đến nhà ăn

– “Tôi ăn no rồi..”. Cậu rên rỉ, cậu chỉ cần ngủ chứ không ăn, để cậu quay về cùng mặt bàn ôn tồn đánh giấc đi, cứ mang cậu đi ăn thế này, cậu sẽ chết mất thôi!

Bạn học không để ý cậu, đến nhà ăn cậu ngã vào đùi ai không biết tiếp tục khò khò

Hơn mười hai giờ trưa, phòng ăn chật ních người dùng cơm ồn ào quấy rầy tai cậu, nhưng cậu lại có thể tự thôi miên bản thân nghĩ rằng đó là tiếng nhạc nhẹ, tiếp tục ngủ yên

Các sinh viên thảo luận kết kì thi giữa kì, tiếng dao nĩa chạm vào nhau leng keng lách cách vang lên

Bất chợt, nhóm bạn của cậu trở nên im lặng, tiếp theo đó những tạp âm cũng rơi chậm lại. Cậu có chút mắc tiểu, mở mắt đứng lên mới phát hiện chính mình ngủ vùi trên đùi Tước Nhược Như

– “Anh nói a, người phụ nữa ngày hôm qua đi với anh là ai? Đừng nói với tôi là em họ hay em kết nghĩa, có này anh đã dùng hơn 10 lần rồi”. Một giọng nữ sắc nhọn bàn bên truyền đến

Tiểu Hi uống ngụm nước rồi chuẩn bị vào nhà vệ sinh

– “Là quản lí của công ty”. Giọng nói nam nhân mang chút giận dữ

Cậu đi ngang qua bàn bên, không có hứng thú xem hai người đó đang làm gì, cậu chỉ muốn chạy nhanh vào nhà vệ sinh, khi này ngủ cũng lâu nên bây giờ có chút nóng nẩy

– “Quản lí của công ty? Ăn mặc trang điểm xinh đẹp hết như hạng cướp chồng người khác, mà là quản lí? Anh lừa ai chứ?”

Lúc cậu trở về từ nhà vệ sinh thì thanh âm cao tám quãng của cô gái kia tiếp tục kêu gào. Lúc này Tiểu Hi chỉ lắc đầu, người nam nhân lúc này vẫn cố kiềm chế không bộc phát cơn giận. Nếu là cậu, cậu đã sớm vỗ vỗ mông rồi đi. Bàn bọn họ trở thành tiêu điểm chú ý của nhà ăn, nhưng không phải là chuyện đáng hãnh diện gì

– “Mời quý khách dùng bữa”. Lúc phục vụ bưng đến đĩa mì Ý thịt bằm chuẩn bị để lên bàn, cô gái kia vung tay đẩy người phục vụ ra

Phục vụ không đứng vững liền hất đĩa mì lên đầu Tiểu Hi, cậu ngây cả người nhìn toàn thân bị đĩa mì nhuộm hồng khắp nơi

– “Oa”. Cậu cúi đầu nhìn chiếc sơ mi bị làm bẩn, đầu óc thanh tỉnh hẳn

Cô gái kia vẫn tiếp tục nháo, hoàn toàn không chú ý đến việc mình vừa làm bẩn người khác. Từng nhóm bạn học của cậu lần lượt bước vào, sự việc ngày càng nghiêm trọng hơn. Tước Nhược Như tính cánh trước giờ nóng nẩy đứng lên đập bàn

– “Tước Nhược Như, thôi bỏ đi! Tôi không sao”. Tiểu Hi muốn khuyên can bạn nhưng trong phòng ăn đang phi thường hỗn loạn, một tiếng nói của cậu hòa tan vào đám đông. Không còn cách nào khác, cậu chỉ có thể lắc đầu ngăm ngăm, lui lại vài bước rồi đi ra ngoài

Ở cửa hàng tiện lợi ven đường mua một bao khăn giấy cùng gói thuốc lá, Tiểu Hi châm thuốc. Màu đỏ của điều thuốc cũng hòa vào màu tương cà đang vấy khắp người cậu. Khoảng nửa giờ sau, các bạn học phấn chấn đi ra, cậu phát hiện trên tay họ đều cầm vài tờ tiền

– “Đây là gì?”. Cậu hỏi, lấy điều thuốc trên tay xuống

- “Là tiền hòa giải chủ quán đưa”. Tước Nhược Như nhếch miệng cười
- “Tôi mới là người bị hại, thế nào lại thành các cậu lĩnh tiền bồi thường?”
- “Vây chia cho cậu một phần”. Bọn họ mỗi người rút ra một tờ nhét vào túi cậu
- “Đi học thôi”. Cả bọn thúc giục

Từ trong phòng ăn, cô gái vừa cãi nhau với bạn trai kia đi ra. Tiểu Hi nhìn sơ cô một cái rồi dập diều thuốc chuẩn bị quay lại trường học

- “Phương Hiểu Hi”. Đột nhiên có tiếng gọi cậu lại

Cậu có chút nghi hoặc quay đầu

Chàng trai kia hiển nhiên cậu biết, nhưng không nghĩ hắn vẫn còn nhận ra mình. Người kia có chút xấu hổ: “Cậu quên rồi sao? Tôi là Tống Phùng Minh”

- “Cáp?”. Tiểu Hi đương nhiên bị bất ngờ, cậu ngẩn ngơ, một lúc lâu sau mới dùng một nét mặt cổ quái nói: “Tống Phùng Minh... Ầm ỉ quá...”

Tiếng chuông vào lớp vang lên, bạn học thúc giục cậu vài tiếng: “Nhanh lên”

Tiểu Hi nói rõ với Phùng: “Bây giờ tôi phải vào lớp... Có gì thì điện thoại đi...”

- “Tôi không có số điện thoại của cậu”. Phùng nói rõ

Tiểu Hi niệm một chuỗi con số cho người kia, trước khi đi còn liếc nhìn hắn một cái rồi liền cùng bạn học chạy về trường, đầu cũng không quay lại lần nào

- “Ai vậy?”. Ngồi trong giờ học, Tước Nhược Như nhỏ giọng hỏi Tiểu Hi
- “Cái gì?”. Tiểu Hi phát giác không nghe câu hỏi vừa rồi của nàng
- “Mỹ nam mới khi nãy là ai?”
- “A... đó là của tôi...”. Cậu vốn định đáp đó là em trai của tôi, ngẫm lại thấy không ổn liền nói: “Là hàng xóm trước kia thôi, không ngờ ở chỗ này lại gặp nhau, thật sự là ầm ỉ chết được”
- “Hàng xóm a!”. Tước Nhược Như thì thảo từ nói rồi quay lại chuyên tâm chép bài

Hôm nay, Tiểu Hi thực đã bị Phùng Minh làm cho hoảng sợ. Cậu không nghĩ Phùng Minh sẽ xuất hiện, càng không nghĩ Phùng Minh sau khi lớn lên lại thay đổi nhiều đến vậy. Cậu chỉ lơ mơ nhận ra, nhưng người kia vẫn rõ ràng nhận ra cậu

Nhưng Phùng Minh trước đây có bộ dáng thế nào? Cậu nhớ lại, Phùng Minh thấp hơn cậu một chút, tóc để dài hơn cậu, suốt ngày vì phơi nắng mà đen như than, hết như sơn một lớp hắc ín lên người. Nhưng Phùng Minh hiện tại lại cao hơn cậu tầm nửa đầu, thân phủ Tây trang thời thượng, da cũng trắng ra nhiều nhưng so với cậu vẫn là đen hơn

Rõ ràng là hai người cùng tuổi, nhưng Phùng Minh thoát nhìn lại thành thực hơn cậu rất nhiều. Chưa kể cậu sinh trước Phùng Minh nửa tháng

Tan học xong mọi người liền lập tức trở về nhà, Tước Nhược Như đi trước thuận đường ghé vào trạm xăng dầu mua bữa tối cho tất cả. Cậu ngồi trên sàn nhà lót plastic của phòng trọ nghỉ ngơi chốc lát, nhìn chăm chăm điện thoại. Nhật kí cuộc gọi báo không có cuộc gọi đến nào. Phùng Minh hỏi số điện thoại của cậu làm gì rồi không gọi đến?

Ngẫm lại cậu lại thấy buồn cười, tại sao lại muốn nhận điện thoại của Phùng Minh? Tùy tiện cởi quần áo ngoài ra, cậu đi vào nhà tắm

Tước Nhược Như mua sữa tắm hương ô mai, cậu nhú mày. Lần sau có lẽ nên dặn dò nàng mua lại loại sữa tắm hương điều như trước đây. Tiếp theo, cậu dùng dầu gội Hami có hương dưa gội sạch đầu, lại dùng kem đánh răng hương tiêu đánh răng

Tắm rửa sạch sẽ rồi đi ra, chuẩn bị sấy tóc nghỉ ngơi một chút sẽ đến 8h tối. Nhưng khi Tiểu Hi bước qua chiếc điện thoại trên mặt đất lấy máy sấy, điện thoại nháy đèn báo có cuộc gọi đến. Tiểu Hi ngồi chồm hổm trên mặt đất, bấm phím. Loa điện thoại truyền đến âm thanh: “Tôi là Phùng Minh, hiện giờ tôi đang ở ngoài. Khi về tôi sẽ gọi cho bạn”

Giọt nước theo tóc chảy xuống điện thoại, Tiểu Hi xoa xoa

Kết quả đến 8h cậu phải ra ngoài làm việc, Phùng Minh cũng không gọi lại. Cậu như kẻ ngu ngốc đợi đến mấy giờ liền, chăm chăm ngồi nhìn điện thoại vài tiếng, tự mình buộc chặt tinh thần mình. Tái mắt nhiên điện thoại, cậu cầm điện thoại lên kiểm tra, nghe thấy tiếng báo giờ chuẩn trong loa mới biết điện thoại không hư hỏng gì. Cậu treo máy

Mặc quần áo tử tế rồi khóa cửa phòng đi làm. Phùng Minh chính là loại người tâm huyết thật dễ dàng trào dâng, nhưng ba phút sau đã liền nguội lạnh. Cậu đã sớm biết điều ấy, nên nghĩ việc này cũng không có gì to tát!

Đi vào quán pub âm thanh ồn ã, Tiểu Hi thay đồng phục, bắt đầu công việc phục vụ ca đêm của mình. Khách đến đây đa phần để vui vẻ cùng bạn bè, có đôi khi, vài người còn mời rượu cả phục vụ. Bởi vì uống nhiều rượu thì tình hình buôn bán của quán sẽ tăng, nên quản lý cho phép phục vụ các cậu hầu rượu khách

Bất quá cậu thực chán ghét cảnh bị khách sàm sờ sờ mông. Lúc nào cậu cũng cảm thấy ghê tởm

Nửa đêm, Tiểu Hi đã ngà ngà say. Cậu tựa vào góc tường nghỉ ngơi, trên tay còn cầm li rượu

– “Tiểu Hi!”. Vị khách ở bàn thứ 3 vẫy vẫy tay gọi cậu

Cậu đi tới

– “Hỏi cậu một câu, hai cộng ba là mấy?”

Tiểu Hi nhíu mày, đầu trống rỗng. Nghĩ nghĩ, đầu vẫn trống rỗng. Cậu lật bàn tay nhìn ngón tay, nghĩ ngợi tiếp tục, nhưng qua hơn 10 giây, đầu vẫn là trống rỗng

Vị khách nhìn bộ dạng mờ mịt của cậu, cười vang

– “Thật ngại quá, cậu ấy say rồi”. Phục vụ trưởng A Bảo tiến đến dìu cậu đi

Cậu vẫn nhìn ngón tay mình, nhíu mày, tính không được. Nhưng những người kia lại thích nhìn bộ dạng này, trước chúc rượu cậu, sau đó nhìn cậu thất bại

– “Thôi quên đi!”. A Bảo kéo tay cậu xuống, để cậu đứng tựa vào tường

Cửa tự động mở ra, một người đàn ông trung niên nhìn vào trong thăm dò. Tướng mạo không thu hút, lưng có chút cong, mắt kính viền vàng đã loang lổ, ước chừng tầm 50 tuổi, mái tóc chưa hoa râm nhưng nhìn có vẻ lộn xộn

– “Xin hỏi... Phương Hiểu Hi có ở đây hay không?”. Người đàn ông nói xong, giọng có chút yếu ớt

– “Tiểu Hi, có người tìm”. Đồng nghiệp gọi cậu

Tiểu Hi từ trong góc tường chậm rãi đi ra, thần trí cậu đã mau mơ hồ, nhìn thân ảnh người đàn ông trước mắt. Khuôn mặt không một chút quen thuộc nào

– “Ông là?”. Tiểu Hi hỏi, trước giờ khả năng nhận diện của cậu rất kém cỏi

Người đàn ông nhìn thấy cậu bỗng kích động, muốn vòng tay ôm lấy cậu nhưng giữa chừng thì ngừng lại, run rẩy thu tay về

– “Ta là... Ta là...”. Người kia hiển nhiên không biết mở miệng như thế nào, bàn tay đưa lên lau trán, trên trán đầy mồ hôi

– “Ta... ta... Hôm nay Phùng Minh.... Phùng Minh ở trên đường gặp con.... Ta có nói nó gọi điện cho con... Nhưng con không có nhà. Sau đó hỏi bạn cùng phòng mới biết con làm ở đây”

– “A!”. Tiểu Hi nhỏ giọng kêu lên một tiếng, cậu nhớ người này là ai rồi, là cha của Phùng Minh. “Có chuyện gì không?”. Cậu hỏi

– “Cái kia... cái kia... Nghe mẹ con nói vừa tốt nghiệp trung học con liền rời nhà. Cái kia... cái kia...”

Tiểu Hi biết ai gặp chuyện này cũng sẽ có bộ dạng khó khăn thế này, khẩn trương đến nói không rõ ràng, vì thế cậu kiên nhẫn đợi

– “Cái kia... con có thể dọn về sống chung với bọn ta được không?”. Người đàn ông đột nhiên bắt lấy tay Tiểu Hi, âm thanh bỗng rồi nên nói to lên. Tiểu Hi bị làm cho hoảng sợ

Phục vụ trưởng đến chỗ cậu xem xét. “Cần giúp gì không?”

Tiểu Hi lắc lắc đầu: “Không có việc gì. Là người quen”

– “Ta luôn luôn cảm thấy có lỗi với con, ngay cả mẹ con cũng không tìm ra con. Nếu Phùng Minh không gặp, ta cũng không biết con đang sống gần ta như vậy”. Người đàn ông khóc lên, lệ đầy mắt, thoát nhìn rất yếu đuối lại uất ức. “Cùng đến sống với chúng ta được không? Đến sống cùng cha, cha sẽ chăm sóc cho con”

Tiểu Hi chậm rãi nhìn người tự xưng là cha này, gỡ tay hắn ra lùi lại vài bước

Phục vụ trưởng lại nhìn cậu, cậu lắc lắc đầu tỏ vẻ không có việc gì

Việc cậu rút tay ra tựa hồ đã kích rất mạnh đến người kia, Tiểu Hi biết hắn đã hạ nhiều quyết tâm, cố lấy dũng khí nên hôm nay mới tìm đến đây

Người đàn ông nọ vẫn không để ý ánh mắt của người ngoài, rất không tôn nghiêm khóc: “Cha biết.... Là cha có lỗi với con.. Con... Con không muốn đến sống cùng ta cũng không sao.... Cha biết mà...”. Người kia chán nản xoay người bỏ đi, bộ dáng so với đứa con hăng hái của hắn nửa điểm cũng không giống

– “Tôi hiện tại đang trong giờ làm, có việc gì sau khi tan ca nói sau”. Cậu mở miệng

Người kia quay đầu mừng rỡ, rơi lệ gạt đầu

Sau đó, hắn đi ra ngoài, ngồi vào một chiếc xe xám bạc có che rèm đậu bên đường. Người trong xe im lặng ngồi chờ, cậu đoán đó là Phùng Minh!

Phùng Minh cũng biết chuyện này sao? Biết năm ấy gia đình cậu rời khỏi thành phố này là vì nguyên nhân gì?

Đợi cho tỉnh rượu một chút, cậu lại tiếp tục công việc

Sau khi tan ca cậu thay y phục hằng ngày, Phùng Minh cùng cha đợi bên ngoài một đêm, khi cậu đi ra, sắc mặt Phùng Minh có vẻ không tốt lắm

– “Trước tiên ghé qua chỗ con thu thập vài bộ đồ, sau đó về nhà được không?”. Người đàn ông nhìn cậu, âm thanh vì khẩn trương lại trở nên run rẩy

– “Ân”. Nói địa chỉ xong, cậu ngồi vào ghế sau, người kia không chỉ quay đầu nhìn cậu một lần, như thể hắn sợ cậu đột nhiên biến mất lần nữa

Kì thật cậu không cần nhận cha, kì thật cậu không cần đáp ứng lời thỉnh cầu kia, vì dù sao chỗ đó cũng không phải nhà cậu

Phùng Minh nhìn kính chiếu hậu liếc một cái, ánh mắt họ tiếp xúc nhau, sau đó cậu nhắm mắt. Phùng Minh là em trai cùng huyết thống với cậu

Khi còn tiểu học, có một ngày cha đánh mẹ rất nặng nề. Mẹ vẫn khóc nhưng không nói gì, cậu ở bên cạnh sợ ngây người, tiếp theo cha lại nhìn sang cậu, hung hăng đá cậu.

Cậu thủy chung không hiểu người cha từ trước đến nay tại sao lại làm vậy. Cú đá hiểm ác kia làm não cậu chấn thương, phải nhập viện

Sau này cậu mới biết được, người kia không phải cha cậu. Cha ruột là người tình của mẹ... Hình như là, cha của Phùng Minh nhà bên cạnh, chính là người đang ngồi bên ghế tài xế trong xe bây giờ

Sau khi cậu xuất viện, cha mẹ mang theo cậu cùng nhau rời khỏi thành phố, nói là phải làm lại từ đầu. Nhưng không lâu sau, cậu liền hiểu một khi bản thân đã nhúng chàm, có lau chùi cách nào cũng không thể trở lại như ban đầu được nữa

Cơ hồ đã vài lần cậu tỉnh lại trong bệnh viện, nhìn mẹ ở bên ngồi khóc. Khắp người cậu đều là vết thương, cha thì không thấy bóng dáng đâu. Cậu nói dối là bị té từ sân thượng xuống, gãy xương nhiều chỗ

Hè hằng năm, cậu đều nhớ Phùng Minh, người em huyết thống của cậu. Cậu liền cười xe đạp thật xa chạy về tìm Phùng Minh

Cậu nghĩ rằng bọn họ là đặc biệt, chuyện gì cậu cũng sẽ nói hết cho Phùng Minh nghe, cậu nghĩ Phùng Minh có thể nghe thấy lời cầu cứu của cậu. Bọn họ có thể gặp lại vào mùa hè

Nhưng cậu lại phát hiện mình sai lầm rồi, cậu cùng Phùng Minh là một khoảng cách diệu vợi

Sau khi tốt nghiệp trung học, cậu liền rời khỏi nhà, nhận thức đám bạn hiện tại, tự sống cuộc đời mình. Tước Nhược Như cho cậu chỗ ở, A Bảo tìm việc cho cậu. Cậu có thể cười hì hì cả ngày, cũng có thể ngủ liền 24 giờ một ngày mà không sợ nửa đêm bị ai đá văng ra khỏi phòng, không sợ bị ai đánh đập

Cậu thực sự không cần cha, một mình cậu cũng có thể sống rất khá

Thật sự!

Cha trong định nghĩa của cậu, là những trận đòn roi quất vào mình

Xe dừng trước nhà, Tiểu Hi chạy lên lầu. Cha Phùng Minh nói với Phùng điều gì đó, hắt tắt xe, tâm không cam, tình không nguyện theo Tiểu Hi đi lên. Trong phòng trọ, Tước Nhược Như cùng các bạn vẫn chinh chiến mạt chược, nhà trọ cũ tường cách âm không tồi, cậu vừa mở cửa liền nghe tiếng mạt chược đánh xuống sàn nhà

– “Tôi về rồi”. Tiểu Hi cởi giày, Phùng Minh đứng ngoài cửa đợi

– “Cậu dẫn bạn về nhà a?”. Tước Nhược Như ngẩng đầu nhìn rồi lại cúi xuống chuyên tâm đánh bài

– “Không có, cha của cậu ấy muốn tôi đến ở nhà cậu ta vài ngày. Tôi về thu dọn chút quần áo”. Tiểu Hi lấy túi du lịch màu đỏ, tùy tiện lấy ít quần áo, vài chiếc khăn mặt

– “Nhược Như, có bàn chải mới không?”

– “Trong ngăn kéo có vài cái vừa mua”. Tước Nhược Như híp mắt sờ lá bài, đột nhiên hét lên: “Bính, thắng rồi”. Cô cười đến vui vẻ: “Lại có tiền trả học phí”

Tiểu Hi lấy chiếc bàn chải màu hồng của Nhược Như, nhét thêm vài cuốn sách đang học. “Đi thôi”. Cậu nói với Phùng

– “Uy!”. Trong phòng, Tước Nhược Như kêu lên

Tiểu Hi quay đầu

– “Cậu sống bên ngoài không sao đi?”. Ngồi trên sàn nhà dán thảm plastic, Nhược Như hỏi

– “Ân”. Tiểu Hi gật gật đầu. “Tôi sẽ gọi điện cho cậu”

Đóng cửa lại, Tiểu Hi chậm rãi xuống lầu. Phùng Minh mở miệng hỏi: “Bạn gái cậu?”

– “Không phải”

Phùng Minh làm vẻ mặt không tin

Tiểu Hi cười cười: “Nhược Như là cháu họ bạn trai cũ của tôi”

– “Bạn trai cũ?!”. Phùng Minh hạ mắt không đi tiếp

– “A, tôi thắng thần quá hả?”

– “Đương nhiên”. Phùng Minh thiếu chút nữa nói ra câu này, hắn vẫn đứng ngốc ở cầu thang mốc meo cũ nát trong nhà trọ

– “Tôi chỉ không muốn cậu hiểu lầm”. Tiểu Hi nói

– “Cậu là muốn hù chết tôi thì có”

Nghe câu trả lời của Phùng Minh, Tiểu Hi bật cười. “Bạn gái của cậu mới là xinh đẹp”. Tiểu Hi chuyển đề tài

– “Phiền muốn chết, suốt ngày trông Đông trông Tây, sớm muộn gì cũng chia tay nàng”. Nhắc tới bạn gái, Phùng Minh phì phò tức giận

– “Là cậu không đúng đi bắt cá hai tay”. Cậu cảm giác mình còn chưa tỉnh rượu, nếu không làm sao lại rõ ràng nói với Phùng vấn đề này

– “Đó là quản lí của công ty”. Phùng Minh mặt lạnh nghĩ đến chuyện ngày hôm qua ở phòng ăn liên lụy đến Tiểu Hi

– “Cậu xác định vững chắc đó là một mỹ nhân quản lí?”

Bọn họ đến chỗ đậu xe, Phùng Minh liếc nhìn Tiểu Hi, dừng một chút rồi trả lời: “Đúng vậy”. Sau đó liền ngồi vào xe

Phùng Minh nghĩ không có việc gì phải giấu diếm, hơn nữa đối phương là Tiểu Hi, là người bạn thân thời thơ ấu lâu ngày gặp lại. Tiểu Hi một chút thay đổi cũng không có, cậu vẫn thẳng thắn như vậy

Với Tiểu Hi, Phùng Minh có cảm giác là một hoài niệm. Là một điều tốt đẹp thất lạc đã lâu, đến khi hắn hoàn toàn quên đi thì lại đột ngột xuất hiện trở lại. Đó là một sự tồn tại đặc thù của Tiểu Hi trong lòng Phùng Minh

– “Phòng này là của Duy Minh, em nó còn đang đi học xa nhà. Nghỉ hè và nghỉ đông mới quay về. Bất quá bây giờ phòng chưa dọn dẹp gì nên rất bừa bộn”. Vừa về đến nhà, Tổng Tân Kỳ liền giới thiệu hoàn cảnh cho con trai

– “Chờ vài hôm Phùng Minh sửa sang lại, là con có thể vào ở”. Hắn lại dẫn con trai đến phòng cuối cùng: “Đây là phòng ngủ của Phùng Minh, con hôm nay cứ ngủ ở đây, Phùng Minh sẽ xuống đất ngủ. Nó hay ngáy khi ngủ nhưng cũng không ồn lắm, con chịu khó vài ngày vậy”

– “Lão bá!”. Phùng Minh tròn mắt nói: “Người đi ngủ đi, cũng sắp sáng rồi, con cũng mệt nữa, cha đừng nói gì thêm”. Hắn không khách khí đánh gãy lời cha

– “Kia.... vậy nếu con cần thêm gì... cứ nói cho cha biết. Cha ở ngay phòng bên cạnh, cha ngủ không sâu nên có đánh thức cũng không sao”. Tổng Tân Kỳ bất an xoa xoa tay nhìn Tiểu Hi vài lần mới lưu luyến quay về phòng mình

Phùng Minh thúc giục Tiểu Hi vào phòng. “Mệt muốn chết”. Hắn nói

Trong phòng có một chiếc giường đôi là lớn nhất, còn lại không có quá nhiều đồ đạc, Phùng Minh tháo cà vạt, thay quần áo rồi gục lên giường

Tiểu Hi buông túi xách xuống, một mình đơn độc trên sofa nhìn Phùng Minh

– “Cậu không phải thực sự nghĩ tôi sẽ ngủ dưới đất, còn giường nhường cả cho cậu chứ?”. Phùng Minh kì quái nhìn Tiểu Hi

– “Tôi ngủ dưới đất được rồi”

– “Cậu nói hươu nói vượn gì chứ? Cậu muốn cha trách mắng tôi mới chịu sao?”. Phùng Minh hừ một tiếng. “Cậu không ngủ thì tôi ngủ trước, mệt chết đi được, hơn nữa đêm còn bị chộp bắt đi tìm cậu”. Phùng Minh nằm lên một góc giường, chừa một khoảng cho Tiểu Hi

– “Cậu biết được gì rồi?”. Tiểu Hi hỏi

– “Tôi cái gì cũng không biết”. Phùng Minh trở người, đối mặt với vách tường

- “Cha cậu chưa nói sao? Tôi nghĩ ông ấy hẳn đã nói với cậu rồi”
- “Cái gì cha tôi? Đó cũng là cha cậu vậy”
- “A, cũng đúng”
- “Phiền chết, bỗng dưng có thêm một người anh, lại phải nhường một nửa giường”. Phùng Minh lẩm bẩm vài câu. Nếu hôm nay không trùng hợp ở phòng ăn nhận ra Tiểu Hi, không phải trùng hợp hỏi số điện thoại, không phải trùng hợp nói với cha về người có tên Phương Hiểu Hi này, hẳn cũng sẽ không biết mình có một người anh nữa

Thực-là-chuyện-lạ-có-thật

Tiểu Hi leo lên giường Phùng Minh an phận nằm, chần bồng cũng chỉ đắp một góc, không dám làm phiền người ta quá mức

- “Mùi rượu rất nặng”. Phùng Minh ngửi thấy mùi rượu trên người Tiểu Hi
- “Rất nặng sao?”. Tiểu Hi cầm cổ áo ngửi ngửi, kì thật chỉ có chút mùi rất nhẹ, cậu chỉ mới uống có mấy chén thôi mà. “Vậy tôi đi tắm rửa một cái sẽ hết thôi”
- “Còn không đi mau đi”. Phùng Minh lại lẩm nhẩm
- “Cậu không uống rượu hút thuốc sao?”. Cho nên mới miễn cảm như vậy
- “Tôi không rượu bia không thuốc lá, không có ham mê bất lương, là một người đàn ông tốt điển hình”

Tiểu Hi cười, chuẩn bị bò khỏi giường đi vào phòng tắm

- “Thôi, ngủ đi!”. Phùng Minh một tay kéo Tiểu Hi trở về, làm cậu ngã vào gối mềm mại trên đầu giường. “Tôi tám giờ phải dậy đi làm. Cậu đừng ấm ỉ nữa”

Phùng Minh nói xong câu mới thôi, trong phòng bắt đầu yên tĩnh trở lại, một tiếng động nhẹ cũng không có

Ngoài cửa sổ trời chậm rãi chuyển sáng. Ngày đã lên

Tiểu Hi trở mình nhìn tấm lưng dày rộng của Phùng Minh, trong lòng xúc động muốn vươn tay chạm vào vai hắn. Nhưng cậu vẫn kiềm chế không chạm vào

Đại khái qua nửa giờ, Tiểu Hi nửa giờ liên tục nhìn lưng Phùng Minh. Cậu nhớ mỗi năm hè sang, bọn họ cũng lái xe trên con đường ven biển điên cuồng gào thét

- “Đi hết con đường này sẽ tới đâu?”. Phùng Minh một mặt đen giòn, ánh mắt dưới bầu trời mùa hạ lờ lờ sáng
- “Đi đâu cũng được, tôi phải rời khỏi nơi này”. Cậu đứng trên ô tô, điên cuồng hô to
- “Cậu phải rời khỏi nơi này sao? Cậu đi đâu?”
- “Chân trời góc biển a ”
- “Tốt, tôi cùng cậu đi ”

Tiếng cười bọn họ vang vọng cả mùa hè. Nhưng kế hoạch bỏ trốn của cậu không thực hiện được, cậu đã viết thư hẹn với Phùng Minh nghỉ hè sẽ cùng nhau rời nhà, Phùng Minh lại phản bội cậu

Không.... sao có thể nói là phản bội được

Tuy rằng cảm giác trong cậu là bị vứt bỏ, nhưng đó cũng không phải lỗi của Phùng Minh

- “Làm sao mà ngủ được đây?”. Cậu thở dài, rất nhẹ rất nhẹ

Lông mi Phùng Minh giật nhẹ, hẳn và cha đều sẽ thức, chỉ cần gió thổi có lay cũng thức giấc, huống chi bây giờ lại có một người ngủ ngay bên cạnh. Điều này làm hắn miễn cảm hơn rất nhiều

– “Tôi đã từng rất thích cậu”. Cậu thì thào

Phùng Minh mở mắt ra

3. Chương 2

Phùng Minh ngủ quên lúc nào không hay, khi tỉnh giấc thì Tiểu Hi đã không còn trong phòng. Rửa mặt qua loa rồi đi đến phòng khách, cha hắn đang ngồi cùng Tiểu Hi ngượng ngùng trò chuyện

– “Phòng đêm qua ngủ thế nào cũng ngáy, con ngủ không ngon phải không?”

– “Không sao, bạn trọ của con còn ồn ào hơn Phùng Minh”

– “Bấy rười rồi, ta phải đi làm đây”

Cả đời làm công nhân viên chức, Tổng Tân Kỳ lúc nào cũng đúng giờ sẽ rời giường, sửa soạn đến sở. Mang theo tập hồ sơ cũ kĩ, Tổng Tân Kỳ nhìn con trai lớn, chua xót cười rồi rời đi

Tiểu Hi pha cho Phùng Minh một chén trà, là trà Tam Minh Trị

– “Cậu không ngủ sao?”. Phùng Minh nhấp trà, há to mồm ngáp rất mất hình tượng, ngồi trên sô pha

– “Ngủ không được”

– “Tôi về tôi sẽ dọn dẹp phòng giùm cậu”. Phùng nói rõ

Điện thoại bàn vang lên, Phùng Minh nhấp thêm vài ngụm Tam Minh Trị mới bắt máy. “Alo, ai vậy?”

Tiểu Hi trộm nhìn Phùng Minh, mới qua một đêm, cảm Phùng Minh liền lún phún râu, tóc tai lộn xộn sợi vãnh sợi cụp, làm cậu xúc động muốn vươn tay lên vuốt

Phùng Minh đập máy. “Tôi nay tôi không ăn cơm nhà”

– “Ân”. Tiểu Hi trả lời. Hôm nay trường đã rảnh rồi nhưng cậu vẫn muốn lên lớp, cậu hiện tại vẫn rất không thích ứng với nơi này

– “Người yêu tôi hẹn đi ăn cơm”. Phùng Minh có dự cảm xấu. Cô gái kia thường không chủ động gọi hắn ra ngoài, trừ khi cô thích những món thời trang hàng hiệu mắc tiền. Hắn đang đầu tư cửa cảm cô, bấy nhiêu cũng đủ để tháng nào cũng phải tìm kế toán xin ứng trước lương

– “Người yêu nào?”

– “Còn có người nào? Cậu soi lại gương đi, tôi thủy chung chỉ có một người”

– “A”. Tiểu Hi cười nhàn nhạt

– “Tôi thực sự yêu nàng”. Phùng Minh bổ sung thêm. “Còn những người khác chỉ là vui chơi qua đường”

– “Nàng đúng thật là hạnh phúc”

Những lời này của Tiểu Hi, mặc ai nghe cũng đều nhận ra ý tứ yêu thích và ngưỡng mộ sâu đậm

– “Cho nên, cậu cũng không cần với tôi....”. Lời còn chưa nói hết, Phùng Minh liền cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Tiểu Hi. “Tôi không thích nam nhân, càng kiêng kị những mối quan hệ cận huyết”. Hắn không biết trong thế giới của Tiểu Hi, cậu chưa bao giờ lên kế hoạch cho bất kì điều gì

– “Tôi cũng thấy lạ, cha cậu rõ ràng nói cậu mệt sẽ ngủ ngáy, nhưng đêm qua tôi lại không nghe thấy tiếng ngáy nào”. Tiểu Hi mỉm cười hiểu rõ ý của Phùng Minh

– “Rất nhiều người nói thích tôi, nhưng tôi sẽ chỉ chọn người mình thích để yêu”. Phùng Minh ăn bữa sáng do Tiểu Hi chuẩn bị. “Cậu cũng đừng bao giờ có ý tứ nào với tôi, vì như thế tôi sẽ rất sợ hãi”. Hắn hứng thú thưởng thức bữa sáng ngon miệng, mặt không chút sợ hãi như lời nói

– “Tôi đối với cậu không có ý tứ đó”. Tiểu Hi nói: “Chúng ta lúc đó dù tuy hai mà một nhưng tôi cũng không có ý niệm kia”. Phùng Minh là em trai cậu, đó là sự thực không thể thay đổi

– “Thích cậu, là chuyện trước kia. Là ‘đã từng’”

Cậu nhìn Phùng Minh rồi cười. Kì thật Phùng Minh trước kia rất đáng yêu, nhưng hiện tại nửa điểm đáng yêu ấy cũng không còn

– “Không được, dù sao tôi cũng sẽ cố dọn phòng Duy Minh xong sớm cho cậu”. Đột nhiên bị nụ cười của Tiểu Hi làm cho xao động, Phùng Minh uống hết li trà, lắc lắc đầu

– “Tôi sẽ không đối với cậu như thế đâu”. Tiểu Hi cười to, cậu nhìn thấy vẻ mặt bối rối của Phùng Minh

Mấy ngày sau, Phùng Minh sửa soạn xong phòng Duy Minh, cậu đã dọn vào ở. Tống Tân Kỳ tựa hồ cũng rất hài lòng, mong muốn bọn họ có thể hòa hảo sống chung như vậy. Nhưng Tiểu Hi lại bắt đầu tưởng niệm phòng trọ bé nhỏ trước kia, tưởng niệm cuộc sống bình lặng trước kia

Tim cậu mỗi khi gần Phùng Minh, luôn xao động mãnh liệt

Dù rằng, bên ngoài cậu rất bình tĩnh

Ở nhà Phùng Minh đến ngày thứ năm, Tước Nhược Như tìm cậu, hôm nay là sinh nhật của phục vụ trưởng A Bảo, cả nhóm bọn họ đều xin chuyển sang ca làm ngày để có thể điên cuồng nguyên đêm mừng sinh nhật A Bảo. Nhưng xe máy của Nhược Như hiện thời đang hỏng hóc nên bọn họ sẽ bắt xe buýt để đi. Nhà của Phùng Minh lại ở trên một ngọn đồi

Xe đi thật lâu mới đến nội thành, giữa trưa hè mặt trời nắng chói chang, chiếc xe buýt cũ kĩ không chút gió mát, từng ô cửa sổ đều được mở to đón gió, xua tan oi bức

Cậu thấy một tòa nhà màu trắng, đó là tòa soạn báo của Phùng Minh. Sau khi tốt nghiệp trung học, Phùng Minh không học lên đại học mà ra ngoài làm việc kiếm tiền trang trải cho gia đình. Bởi vì cha mẹ hắn li hôn rất sớm, Phùng Minh không muốn làm cha nặng gánh thêm, mặt khác đại khái hắn cũng hiểu những kiến thức sách vở không giúp nhiều cho cuộc sống. Việc này làm nên trận cãi vã gần nhất của Phùng Minh cùng cha hắn

Sau khi li hôn, cha của Phùng Minh liền đi tìm Tiểu Hi. Hắn đã không còn vợ nên cũng không cần trách bản thân không chung thủy, khi đó ông mới quay về tìm lại đứa con trai thất lạc này

Cha cùng Phùng Minh liền nảy sinh nhiều khúc mắc, có lẽ là vì chuyện này

Xe buýt đi qua phố lớn, cậu ngoài ý muốn nhìn thấy một bóng người quen thuộc. Theo phản xạ, cậu nhấn nút, chuông vang lên, xe dừng lại

Tước Nhược Như trừng mắt to nhìn cậu

Cậu cười xấu hổ, kéo tay Nhược Như đi về hướng có bóng người kia

– “Tiểu Hi, cậu phát điên à? Giờ này còn không mau đi!”. Địa điểm làm việc thường ngày còn phải qua đến 5, 6 trạm dừng xe nữa mới đến

– “Tôi đi gấp bằng hữu một chút”. Cậu đi đến, không bao lâu chợt nghe tiếng cãi nhau

Trên mặt Phùng Minh hẳn rõ vết bàn tay, hình như vừa bị bạn gái tát. Hắn cùng bạn gái ở trên đường phi thường âm ỉ làm rất nhiều người đi đường hiếu kì vây lại xem

– “Nếu không tận mắt chứng kiến, tôi còn không tin. Quản lí của công ty phải không, lợi dụng thời gian làm việc tán tỉnh anh, thật đúng là kẻ quản lí đốn mạt”. Giọng điệu bạn gái Phùng Minh bén nhọn vô cùng

– “Cô muốn làm gì? Đến công ty của tôi làm loạn, cô muốn tôi bị đuổi việc phải không?”. Phùng Minh giận đến tím mặt, làm cho dấu bàn tay càng hẳn rõ thêm

– “Tôi muốn làm gì? Tôi mới là người phải hỏi anh muốn gì. Nếu không yêu anh có thể thành thật nói với tôi, đằng này sau lưng tôi lại lén lút hẹn hò với người khác. Tôi cũng không mù, hôm nay tôi đến để nhìn cho rõ sự thật”

– “Đừng làm loạn, cô đi về đi”. Phùng Minh cũng biết người hiếu kì đến xem ngày một nhiều, hắn còn thoáng trông thấy Tiểu Hi

– “Anh muốn chia tay phải không?”. Cô gái mở đôi môi son đỏ rực nói: “Tốt lắm, chia tay thì chia tay. Hiện tại anh muốn đi với ai cũng không phải việc của tôi, tôi chịu đủ rồi”. Nàng cầm xác tay quất lên người Phùng Minh, rồi xoay khuôn mặt trắng bệch bỏ chạy, nàng đang mang giày cao gót

Tiểu Hi thực sự lo cho nàng chạy như thế sẽ té ngã, vì đôi giày rất cao

Đám người dân tản ra, Phùng Minh nhìn cậu rồi xoay người đi vào tòa nhà màu trắng. Phùng Minh cũng không gọi cậu, trong nháy mắt, cậu cảm giác mình với Phùng Minh chỉ là người qua đường xa lạ. Ánh mắt Phùng Minh nhìn cậu chỉ tồn tại vẻ lãnh đạm

– “Đừng nhìn nữa, đi thôi”. Tước Nhược Như kéo tay cậu

– “A”. Cậu khôi phục tinh thần. “Cậu đi trước đi được không? Lát nữa tôi tới ngay”

– “Không được đâu Tiểu Hi, hôm nay là sinh nhật A Bảo. Cậu không nhớ thường ngày A Bảo rất chiều cố cậu sao? Hiện tại chẳng qua chỉ là cặp tình nhân cãi nhau, cậu quan tâm nhiều vậy làm gì?”

– “Tôi sẽ đến muộn một chút, chứ không phải không đến”. Cậu có chút lo lắng cho Phùng Minh

– “Cậu đi trước đi, chuyện này rất quan trọng với tôi”

Cậu vất vả đẩy Tước Nhược Như đi, khi đã ngồi trên xe, cô vẫn dùng ánh mắt ‘không thể tin được’ nhìn cậu

Cậu đang ở dưới sảnh chờ của công ty Phùng Minh, mãi cho đến 5h mọi người mới lục tục tan tầm, người trên đường ai cũng có vẻ hối hả. Phùng Minh ngồi trong văn phòng đợi cho qua giờ cao điểm, lát sau mới chậm rãi đi ra

– “Cậu làm gì ở đây?”. Phùng Minh vẫn không hòa nhã nhìn cậu, hắn mới vừa bị sếp khiển trách... Tâm tình xấu đến cực điểm

– “Chờ cậu”. Tiểu Hi nói

– “Chờ tôi đem cậu xé ra làm hai?”. Phùng Minh vừa vặn phát tiết cơn bực

– “Tôi muốn đến chỗ làm việc, thuận tiện cậu có xe thì đưa tôi đi một đoạn”. Cậu nói

– “Đem cậu lên núi thì có, hiệp xong rồi giết, sau đó tưới xăng đốt xác phi tang”

– “Cậu thực sự đang rất giận”

– “Còn phải hỏi sao?”. Trong mắt Phùng Minh, dù bạn gái có chút kiêu căng tự phụ, nhưng cũng là người hắn thủy chung yêu thương. Chẳng qua cô gái kia lại rất hay ghen tuông, chia tay thì chia tay, hắn cũng sẽ không nín kéo

Phùng Minh dừng xe trước cửa quán rượu. “Tối rồi, mau xuống xe đi, tôi phải về nhà ăn cơm”. Hôm nay gặp nhiều chuyện tức giận liên tiếp làm hắn đói muốn chết

– “Cùng nhau vào đi, hôm nay là sinh nhật bằng hữu của tôi”. Tiểu Hi bước ra khỏi xe đến bên cạnh ghế ngồi của Phùng Minh, mở cửa ra

– “Sinh nhật bằng hữu của cậu thì liên quan gì đến tôi”

– “Vào đi, ăn trước vài thứ cho đỡ đói”. Tiểu Hi kéo Phùng Minh ra khỏi xe, cậu không để ý đến thái độ chống cự của hắn, một mạch mang hắn vào trong. “Em trai thất tình, anh trai đương nhiên phải an ủi”. Cậu nói rõ với Phùng Minh

– “Ai nói tôi thất tình? Là tôi đá cô ta!”. Phùng Minh nghiêng răng nghiêng lợi muốn thoát, nhưng có đôi khi, Tiểu Hi chính là cố chấp như vậy, một khi nắm được tay hắn, cậu sẽ không bao giờ nghĩ đến việc buông ra

Khi khung cửa kiếng vừa mở ra, tiếng nhạc cùng âm thanh hỗn loạn trong quán rượu xộc tới. Đèn trong quán mờ ảo làm người ta không nhìn rõ mặt ai, trên một khoảng không giữa quán, một đám người đang điên cuồng nhún nhảy

Vài người tiến đến nghi hoặc nhìn Phùng Minh

– “Ai vậy?”. Bọn họ hỏi

– “Em trai tôi, hôm nay cậu ấy bị thất tình”. Tiểu Hi nói

Đây là lần đầu tiên Phùng Minh nghe Tiểu Hi thừa nhận quan hệ của bọn họ với người ngoài, không hiểu vì sao, hai tiếng ‘em trai’ kia bay vào tai Phùng Minh khi hắn thấy nụ cười nhợt nhạt của Tiểu Hi, lòng hắn lại nổi lên một trận rung động. Nhất là khi bàn tay Tiểu Hi đang dán tại cổ tay hắn cuộn cuộn truyền đến những hơi ấm, hắn mới chính thức ý thức được sự tồn tại của người này, không giống những người khác

– “Tiểu Hi, mau tới đây, ăn bánh ngọt này”. Tước Nhược Như vậy gọi Tiểu Hi, nàng uống một ngụm rượu, hưng phấn đứng trên sô pha nhún nhảy

Tiểu Hi dẫn Phùng Minh đi vào trong, Phùng Minh đang cầm trên tay một chai bia lạnh, không biết là ai đưa

– “Uống đi”. Bên cạnh có người thúc giục

– “Em tôi không uống rượu”. Tiểu Hi gạt bia sang một bên, hớp một ngụm rượu

Tiểu Hi cắt bánh ngọt đưa cho Phùng Minh, bọn họ ngồi cùng chỗ với đám người kia

– “Cậu có em trai khi nào sao tôi không biết?”. Tước Nhược Như cầm con dao nhựa cắt bánh ngọt chỉ chỉ vào Tiểu Hi, hất cằm bất mãn

– “Tôi có đến mấy đứa em, tại các cậu không hỏi thôi”. Tiểu Hi cười

– “Phạt cậu uống rượu”. Tước Nhược Như cầm chai bia quảng cho Tiểu Hi

– “Em trai cậu cũng phải uống!”

Không khí trong quán rượu thật huyền ảo cuồng nhiệt, khi Phùng Minh phục hồi tinh thần thì hắn đã thấy mình choáng váng, người đầy mùi bia. Rõ ràng mình không uống rượu lại bị Tiểu Hi đưa đến một động rượu bia, hắn cũng nổi lên tính hiếu thắng không chịu thua kém mọi người. Nơi này đa số là kẻ điên loạn, hòa vào bọn họ, Phùng Minh thấy tâm tình tựa hồ cũng nhẹ đi ít nhiều

Uống hết một nửa rượu, nhảy đến một nửa nhạc, Tước Nhược Như mang quà ra

Quà sinh nhật mọi người mang tặng đều được để trên một chiếc bàn, ngồi đối diện bọn họ là A Bảo. Không biết con ma men nào lại ném hộp quà trúng gáy Phùng Minh, hắn rống to

– “Mẹ tên nào ném ta, muốn đánh nhau thì ra mặt đi”. Phùng Minh nóng nảy vô cùng

– “Thế nào? Tưởng ta sợ người sao?”

– “Đến đây!”. Phùng Minh liền xông ra ngoài, thêm vài người nữa đánh nhau. Chính là hắn đã uống nhiều rượu, cả người vô lực, nắm đấm cũng nhẹ như kẹo đường, hoàn toàn không thể đả thương đối phương. Nhưng hắn còn khá hơn đối phương, người kia cũng chỉ có thể rống to phô trương thanh thế

Mùi mồ hôi, mùi thuốc lá, mùi rượu bia. Quán rượu ngập tràn hương vị sa đọa buông thả

Đột nhiên có người ôm lấy hông hắn, hung hãn đánh một phát

– “Đánh thì đánh, không cần sờ hông ta!”. Tiếng hét của Phùng Minh đã khàn khàn

Tiểu Hi cười đến run cả người, cậu biết đợi Phùng Minh phát tiết xong, hắn sẽ không sao nữa

– “Tiểu Hi, cậu sao lại tay không đến đây? Quà đâu? Cậu không chuẩn bị à?”

– “Có!”. Tước Nhược Như đứng trên sô pha giơ cao tay phải hứng thú. “Tiểu Hi chuẩn bị một phần quà tí mĩ chưa từng có, kinh thiên động địa, bảo đảm A Bảo sẽ hài lòng”. Nàng chỉ ngón tay vào cậu. “Tiểu Hi, chuẩn bị xong chưa?”. Nàng cũng say, chân trái đá chân phải, hai chân căn bản cũng không chạm đất

Tiểu Hi buông đĩa bánh ngọt trên tay, liếm môi nhìn A Bảo cười. “Chuẩn bị xong chưa?”

– “Năm phút đồng hồ— chuẩn bị đếm giờ”. Tước Nhược Như thối còi. “Bắt đầu—“

Tiểu Hi đến gần, kéo mạnh áo A Bảo, nhanh chóng nhắm vào đối phương. Bốn bờ môi chạm nhau nồng bỏng đến nảy lửa

– “Oa khaó, cách hôn môi chuẩn mực nha!”

– “Bảo ca ca, anh sướng muốn chết!”

Trong quán bây giờ phi thường huyền ảo, Phùng Minh nhìn hai người đang hôn kịch liệt, não hoàn toàn mất tri giác. Nam nhân cùng nam nhân có thể hôn môi như vậy sao? Hôn sâu như vậy? Kịch liệt như vậy?

Hắn nhìn một bên mặt Tiểu Hi, tìm không thấy chút bộ dạng hắn quen biết. Tiểu Hi dường như hoàn toàn thay đổi thành người khác, một người xa lạ hắn không hề biết

– “Thôi!”. Tước Nhược Như thối còi. “Hết 5 phút rồi, dừng—“

Tiểu Hi buông áo A Bảo ra

– “Cánh, cánh, cánh”. Tiểu Hi mới dừng, lập tức có người hô lên: “Bảo ca trợn mắt ngất rồi, nhanh lên, nhanh lên, cho anh ấy ô xi—“ sau đó một đám người chạy lại xem

– “Bảo ca ca đừng sợ, em cho anh dưỡng khí—“

Tiểu Hi ôm bụng cười to. A Bảo bị hô hấp nhân tạo liên vùng tay đánh người kia, giãy giụa trời sổng trời chết vẫn không thoát

– “Tiểu Hi, nhanh lên, đến chơi trò ném bánh kem thoát y”. Tước Nhược Như tuyên bố. “Em trai cậu cũng tới, không cần đánh nhau nữa, mọi người phải chung sống hòa bình, biết không?”

Tiểu Hi đã thấm rượu đầu liền dần dần, ngay cả nâng tay lên cũng không được. Nên bị mọi người lột sạch quần áo

Phùng Minh khá hơn cậu một chút, còn lại quần con

Điên cuồng đến nửa đêm, Phùng Minh sức cùng lực kiệt ngã vào sô pha ngủ, Tiểu Hi, Tước Nhược Như cùng A Bảo tiếp tục uống rượu

– “Ông chủ ngày mai trở về nhất định sẽ bị hù chết”. A Bảo nhìn quanh quán rượu dính đầy vết bơ kem

– “Sẽ không đâu, ông chủ của các anh thương các anh như vậy, chắc chắn không để bụng chuyện này”. Mặt Tước Nhược Như đỏ như tương cà, nàng hiện tại đã say mở mồm

Tiểu Hi sờ sờ mặt Phùng Minh, nghe tiếng ngáy đều đều của hắn, mặt hắn có chút ngốc. Phùng Minh gói lên đùi cậu ngủ ngon lành, cậu lấy một tấm chăn đắp cho Phùng Minh, người đã về hết, quán bây giờ có chút lạnh

– “Cậu ta thực sự là em trai cậu sao?”. A Bảo nhìn thấy ánh mắt chăm chăm nhìn Phùng Minh của Tiểu Hi- nửa điểm tình thân cũng không có. “Nếu cậu không nói rõ, tôi còn nghĩ cậu ta là đối tượng tiếp theo của cậu”

Tước Nhược Như nổi gai ốc toàn thân

– “Ánh mắt cậu nhìn hắn, hệt như nhìn A Ương trước kia”. A Bảo nói

Không biết Tiểu Hi có đồng ý với câu nói đó không, nhưng cậu chậm rãi gật đầu

– “Không được nhắc đến tên thối nát kia trước mặt tôi”. Tước Nhược Như vùng tay. “Lâm Ương là tên đầu cẳng, hắn mới không xứng với Tiểu Hi nhà chúng ta”. Lâm Ương là người Tiểu Hi thích trước kia, cũng là cậu của nàng

- “Cậu kích động như vậy làm gì?”
- “Tôi tại sao không thể kích động? Nghĩ đến việc có họ hàng với tên kia, tôi đã toàn thân nổi gai ốc”

3h sáng, tiếng ngáy của Phùng Minh ngừng lại. “Cậu ấy sắp tỉnh rồi”. Tiểu Hi nói

- “A Bảo, dù sao hiện tại anh với Tiểu Hi đều độc thân, hai người mau cặp thành một đôi đi”. Tước Nhược Như đề nghị
 - “Tôi mới không cần”. A Bảo hừ một tiếng. “Đề nghị gì mà thối nát vậy?”
 - “Tôi là thấy hai người cứ như âm hồn không chủ vật vạ khắp nơi...”
 - “Âm hồn không chủ cái gì?”. A Bảo ngắt lời Nhược Như. “Cô nhìn cậu ta đi—”. Hấn hất cằm chỉ Tiểu Hi
 - “Phùng Minh..... Phùng Minh...”. Tiểu Hi nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt Phùng Minh nhú mày. “Đau đầu muốn chết”. Hấn ho khan vài tiếng
 - “Cậu uống nhiều rượu quá, chúng ta bây giờ về nhà. Mai cậu còn phải đi làm nữa”
- Phùng Minh ngồi dậy từ đùi Tiểu Hi, vỗ vỗ đầu. Tầm chăn trượt khỏi người hấn, lộ ra một thân hình lỏa lồ
- “Quần áo của tôi”. Phùng Minh chau mày suy nghĩ. Lượng cồn quá nhiều làm hấn thập phần khó chịu
- Tiểu Hi đem quần áo cậu sớm gấp ngăn nắp lại, giúp Phùng Minh mặc vào
- “Tôi cùng cậu ấy về trước, bây giờ đã là quá muộn với cậu ấy rồi”. Tiểu Hi nói với A Bảo và Tước Nhược Như

Phùng Minh lại vỗ vỗ đầu cố gắng đứng dậy. “Vừa đau lại vừa nặng, đầu tôi như muốn nổ tung rồi”. Hấn cũng không chào hỏi hai người kia liền đi thẳng ra cửa, hấn chỉ nghĩ mau về nhà nghỉ ngơi

Tước Nhược Như chớp chớp mắt quay đầu nói với A Bảo: “Không khí thực sự có chút mờ ám”

Nhìn bóng dáng Tiểu Hi rời đi, Nhược Như đột nhiên nhớ xe mình đang mang đi sửa, cô vội vàng chào A Bảo rồi đuổi theo cậu

- “Săn đường đưa tôi về nhà với!”. Nàng đứng bên xe Phùng Minh nói, rồi nhanh chóng ngồi vào ghế sau
- Phùng Minh dần mặt ra, ngay cả khí lực để hét cũng không có, Nhược Như đã kịp ngồi vào xe hấn. Khi hấn khởi động xe, trên đường đã vắng không còn bóng người, chỉ 10 phút sau hấn lại dừng xe ven đường
- Phùng Minh từ từ nhắm hai mắt, gục lên vô lăng
- Tiểu Hi lập tức xuống xe, mở cửa nơi hấn ngồi
- Lại nói với hấn

- “Để tôi lái cho, cậu ngồi sang bên cạnh đi”. Phùng Minh vẫn không có phản ứng, thỉnh thoảng hấn vọt ra khỏi xe, ngồi xổm bên vệ đường nôn một trận đến mặt xanh mặt vàng

Tiểu Hi nhìn bộ dáng Phùng Minh, ngực lại đau như bị ai bấu chặt

“Tôi thực sự yêu nàng”. Cậu nhớ lời Phùng Minh từng nói qua

Ngực đau quá

Đưa Nhược Như về phòng trọ, Tiểu Hi lái xe mang Phùng Minh về nhà

Phùng Minh ói xong toàn thân mềm nhũn nằm úp sấp lên ghế phó lái. Cậu lái xe vào ga ra rồi chậm rãi diu Phùng Minh về phòng. Vì sợ đánh thức cha Phùng Minh, cậu không bật đèn, chỉ sờ soạng đường đi tới

Nào ngờ khi đến trước cửa phòng, cậu trượt chân, cả người mất trọng tâm ngã sấp xuống, hông đập thật mạnh vào cánh cửa, Phùng Minh còn ngã đè lên

Tiếng động lớn đánh thức Tống Tân Kỳ, hắn mặc chiếc áo ngủ chạy đến mở đèn, đeo mắt kính vào hoảng hốt kéo đưa con thứ hai qua một bên

– “Làm sao mà lại ngã sấp thế này? Con có sao không?”. Tống Tân Kỳ lo lắng hỏi

Tiểu Hi đau đến nói không ra lời. Cậu cắn chặt răng, vài giây sau mới mở miệng. “Phùng Minh uống rượu, mang cậu ấy về phòng trước đi”. Cậu khó nhọc đứng lên. Hai người mang Phùng Minh về phòng, lúc hắn nằm trên giường rồi, Tống Tân Kỳ vẫn nhìn Tiểu Hi. “Ngã như vậy, con có đau chỗ nào không?”

Tiểu Hi gật gật đầu. “Người đi ngủ đi, mai còn phải đi làm sớm. Nơi này có con là được rồi, con sẽ chăm sóc Phùng Minh”. Cậu thúc giục cha Phùng Minh trở về phòng, lại giúp Phùng Minh uống ngụm nước, giúp Phùng Minh nhúng khăn lau mặt

– “Thật không công bằng...”. Phùng Minh mở mắt rồi lại nhắm, chậm rãi nói, trong người vẫn còn men. “Cậu được nhiều người quan tâm như vậy, ngay cả cha cũng chỉ nhìn cậu. Sao ông không hỏi lí do tôi uống rượu.. hỏi tôi có bị thương không?”. Hắn chậm rãi oán giận. “Tôi lại vừa chia tay người yêu, hôm nay tôi là người bất hạnh nhất thế giới, còn cậu lại vui vẻ như vậy. Tôi rõ ràng rất yêu nàng, cô gái ngu ngốc kia, tôi ưu tú như thế...”

– “Tôi chỉ là muốn cậu xả hơi một chút”. Tiểu Hi ngồi ở mép giường

– “Lần sau đừng mang tôi đến quán rượu nữa, cậu chỉ mong tôi bị đám háo sắc kia sàm sỡ thôi. Toàn thân nơi nào cũng bị sờ qua”. Phùng Minh buông mi xuống, nằm trên giường quần chặt khối chần bông

– “Vậy lần sau sẽ dẫn cậu đi nơi khác”

– “Lâm Ương là ai?”. Phùng Minh đột nhiên đề cập đến cái tên này

– “Bạn trai cũ”

– “Hắn hiện tại ở đâu? Hai người tại sao phải chia tay?”

– “Anh ấy đã kết hôn”. Tiểu Hi nói

– “Cậu thật đáng thương”

– “Cậu cũng thật đáng thương”. Tiểu Hi sờ sờ đầu Phùng Minh

– “Tôi tuyệt không đáng thương”

– “Tôi biết cậu rất yêu cô ấy”. Tiểu Hi nhẹ nhàng ôm lấy Phùng Minh, hốc mắt hắn có chút ướt át. “Phùng Minh ngoan, không khóc, có anh trai an ủi em rồi”. Tiểu Hi ôn nhu nói

– “Tôi không khóc”. Nhưng nước mắt lại phản chủ rơi xuống

– “Không khóc, không khóc, đến đây, hôn một cái”. Tiểu Hi nghiêng đầu, hôn lên môi Phùng Minh. Lực đạo có chút mạnh, khi đôi môi rời ra, một tiếng đánh chói tai vang lên.

Phùng Minh trợn tròn mắt chăm chăm nhìn Tiểu Hi. “Có làm hay không? Đầu cậu hồng rồi phải không?”

Tiểu Hi cười cười nhìn hắn

Trên môi Phùng Minh còn lưu lại hương vị của Tiểu Hi, vị bia Mai Hương theo da thịt bên ngoài xông thẳng vào ngực hắn, chạm đến trái tim.

– “Ma men thôi nát”

Tiểu Hi vẫn còn say. “Như vậy cậu sẽ không khóc nữa”. Cậu vươn tay lau nước mắt cho Phùng Minh

Có tiếng gõ cửa vang lên, Tiểu Hi quay lại nhìn, là cha Phùng Minh đang bưng chén trà đứng ngay cửa

– “Có chuyện gì sao?”. Tiểu Hi hỏi

– “Trà.... Để Phùng Minh giải rượu...”. Tống Tân Kỳ mặt trắng bệch, tay bưng chén trà hơi run run, không thể tin điều mình vừa trông thấy

– “Cha, tha con ma men này đi đi!”. Phùng Minh khàn giọng gào thét

Tiểu Hi nhận chén trà từ tay Tống Tân Kỳ, gật gật đầu đến bên Phùng Minh. “Để giải rượu, cậu uống đi”

– “Giải cái đầu cậu, tôi đã tỉnh rượu rồi!”. Phùng Minh to tiếng

– “VẬY.... ta về ngủ... hai anh em con cũng ngủ sớm đi...”. Tống Tân Kỳ mặt vẫn không còn giọt máu, xoa người ra khỏi cửa. Lúc rời đi hắn còn thì thào tự nói, không ai nghe rõ hắn nói gì

Con trai mình hôn môi con trai mình.... Con trai mình hôn môi con trai mình

– “Nghe lời cha cậu, ngủ sớm một chút đi!”. Tiểu Hi ngửa đầu uống hết phần trà còn lại. Đầu cậu cũng nặng nề, lâng lâng, cậu say mờ mịt

Tiểu Hi không ngủ, cậu trông chừng Phùng Minh nguyên đêm. Phùng Minh cũng không ngủ, nhưng hắn vờ như mình đã ngủ

Phùng Minh không rõ vì sao ban đầu Tiểu Hi lại phải nhận tình cảm giành cho hắn. Yêu là yêu, không thương sẽ không yêu, không phải sao? Tiểu Hi việc gì cũng đối tốt với hắn, nhưng chỉ dám nói đó là từ tình bạn thân thiết của hai người

Nhưng, bọn họ quen biết nhau bao lâu, thân tình không phải tự nhiên mà có. Cho dù là em trai Duy Minh 10 năm liền sống chung nhà với hắn, hắn cũng không có ý định dẫn Duy Minh đi giải sầu. Trong lòng hắn cũng đã muốn quên hẳn Duy Minh, đâu phải ai ở đời ngày nào cũng đều thất tình

Đến hừng đông, Phùng Minh mở mắt thấy Tiểu Hi không chống đỡ nổi nữa mê man gục vào thành giường ngủ say. Hắn tự tin khẳng định, người này trăm phần trăm thương hắn

Gương mặt Tiểu Hi khi ngủ say có chút tái nhợt. Tiểu Hi tuy rằng thường cười, nhưng khi cười lộ lên lên giống như đang khóc

Hắn nhớ tới một năm kia, vào kì nghỉ hè có một phong thư phương xa gửi về hắn, là kế hoạch trốn thoát của Tiểu Hi

..... Chúng ta dọc theo quốc lộ, đi mãi đi mãi, sẽ đến nơi không ai biết chúng ta

Có lẽ chúng ta có thể làm ruộng, trồng khoai cũng tốt lắm, đói thì có thể ăn ngay

Tôi sẽ đợi cậu tại bụi cỏ bên bờ biển.....

Nhưng kì cắm trại của lớp lại trùng với thời gian trốn đi của Tiểu Hi, hắn khi đó mới vừa chia tay bạn gái nên tích cực theo đuổi cô lớp trưởng. Hắn nhớ rõ nàng là lớp trưởng, còn nhớ rõ mình đã nói với đám bạn sẽ cưới nàng bằng mọi giá. Mà kì cắm trại là thời điểm quyết định mấu chốt

Cho nên, hắn lỡ hẹn với Tiểu Hi

Hôm ở trại hè trở về, cha nói Tiểu Hi có tới tìm hắn

Tiểu Hi ở bên bờ biển đợi hắn từ sáng sớm đến chạng vạng, trời tối mịt mới đến nhà tìm hắn

Cha hắn nói mất Tiểu Hi vừa đổ lại vừa sưng, nhất định cậu ấy đã khóc rất nhiều. Cha hắn hỏi Tiểu Hi chuyện gì xảy ra, nhưng khi Tiểu Hi biết hắn đi cắm trại liền lắc lắc đầu trở về, cái gì cũng không nói

Hắn chưa bao giờ nghĩ Tiểu Hi sẽ khóc, Tiểu Hi thoát nhìn lúc nào cũng kiên cường

Sau lần ấy, Tiểu Hi không viết thư cho hắn nữa. Mùa hè năm sau hắn theo địa chỉ trên thư tìm đến nhà Tiểu Hi, lại bị cha cậu ấy đuổi đi. Hắn thở phì phì ra đến đầu ngõ, mẹ Tiểu Hi khi ấy mới đuổi theo

– “Tiểu Hi.... đang ở bệnh viện”. Mẹ Tiểu Hi khóc đến thương tâm, trên mặt còn nhiều vết bầm

Khi hắn đến phòng bệnh của Tiểu Hi, y tá nói cậu ấy đang làm vật lí trị liệu. Hắn qua loa rửa mặt cho thanh tỉnh rồi tán gẫu với y tá, các nàng nói đến số lần Tiểu Hi phải nhập viện, nói các bác sĩ đang lo lắng phải nhờ người hội chẩn trường hợp của Tiểu Hi. Chữ ‘bạo lực gia đình’ không chỉ được các nàng nhắc đến một lần, hắn nghe được liền lạnh người

– “Cậu ấy không biết có bị mù hay không, vông mạc bị đánh đến tróc hết cả ra...”

Tiểu Hi ngồi xe lăn được y tá đẩy về từ đầu kia hành lang, hắn nhìn xe lăn ngày càng gần, nhìn người đang khoác áo bệnh nhân ngồi trên xe, khuôn mặt cậu tái nhợt không chút tức giận hay bị thương. Hắn càng nghĩ đến việc mình làm càng chán ghét bản thân, hắn không đủ can đảm đối mặt với Tiểu Hi. Hắn hoảng sợ chạy khỏi bệnh viện

Những năm gần đây, thân ảnh hò hét muốn đi đến chân trời góc bể dưới bầu trời mùa hè kia không ngừng vang vọng trong từng giấc mộng của hắn

Nhìn Tiểu Hi ngủ say, Phùng Minh có chút khổ sở

Hắn vươn tay, chạm vào khuôn mặt đang say ngủ.... Tự trách năm đó vì sao mình lại vắng mặt vào ngày ấy

– “Thực xin lỗi..”. Giọng hắn khàn khàn

Nếu hắn biết Tiểu Hi bị đối xử tồi tệ, hắn sẽ không bao giờ làm vậy

Hắn sẽ cùng Tiểu Hi trốn đến chết

Men dọc theo quốc lộ kia

Đi đến góc bể chân trời

4. Chương 3

Đã sắp đến giờ đi làm, Phùng Minh bò xuống giường, thuận tay lay Tiểu Hi

– “Uy, cậu về phòng mình ngủ đi, đừng ngủ trong này”. Hắn lay hai cái, Tiểu Hi mới giật giật

– “Thắt lưng đau quá..... Phùng Minh.... Tôi không đứng dậy được”. Sắc mặt Tiểu Hi vẫn trắng bệch như thường

– “Tùy cậu vậy”. Phùng Minh thay đồ, đi ra ngoài

Cha hắn đang ngồi bên bàn ăn, cầm li sữa trên tay, thần sắc ông vẫn bối rối như đêm qua

– “Tiểu Hi nói cậu ấy đau thắt lưng, nhà còn thuốc giảm đau không?”. Phùng Minh hỏi

– “Còn, để ta đi lấy!”. Tống Tân Kỳ nghe tiếng con trai liền phục hồi. Hắn đứng lên định đi lấy thuốc, không ngờ vì quá run rẩy lại đánh đổ li sữa lên người mình

– “Quên đi, nói cho con biết chỗ, con tự đi lấy”.

– “Trong ngăn kéo bên cạnh TV”. Tống Tân Kỳ vội vàng lấy khăn lau vết sữa trên quần áo. Hắn ngẩng đầu nhìn con trai, đột nhiên gọi

– “Phùng Minh.....”

– “Có việc gì sao?”. Phùng Minh mở ngăn kéo cầm túi thuốc chuẩn bị trở về phòng

– “Tiểu Hi.... có phải hay không.... thích nam nhân?”. Tay Tống Tân Kỳ run rẩy nhớ lại cảnh tượng mình nhìn thấy đêm qua, bỗng nhiên buồn nôn kịch liệt

– “Tại sao Hi nó thành như vậy?... Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Rõ ràng là một đứa con ngoan, tại sao lại đi thích nam nhân? Đây không phải là việc rất không bình thường sao? Nam nhân tất nhiên phải thích nữ nhân. Tại sao nó lại thích nam nhân? Tại sao lại cùng nam nhân hôn môi?... Hai đứa là anh em, nó có phải hay không muốn biến con thành đồng tính? Có phải hay không nó muốn trả thù ta.... Tại sao nó lại có thể như vậy....”

– “Cha đâu có tư cách để nói những lời này”. Nhìn biểu tình của cha, lại nhớ đến bộ dạng đáng thương của Tiểu Hi, Phùng Minh nổi giận, thống hận người cha yếu đuối này. “Cha căn bản không làm hết trách nhiệm của một người cha, bây giờ lại lộ ra bộ dáng này, hết như Tiểu Hi có lỗi thật nhiều với cha vậy....”

– “Chính là ta...”

Phùng Minh đánh gãy lời cha, hấn thậm chí còn không cho ông cơ hội để nói hết. “Thế thì sao? Đồng tính thì sao? Đồng tính thì không phải người à? Con nói cho cha biết, xu hướng này tuyệt đối không phải lỗi của Tiểu Hi, tất cả đều tại cha mà thành thế”

Tổng Tân Kỳ kinh ngạc nhìn con trai. “Tại sao lại chính là ta..... đó là Tiểu Hi nó....”

– “Đó là bẩm sinh. Cha đem cậu ấy sinh thành như vậy, bây giờ còn trách cứ cậu ấy, như vậy có phải hay không rất quá đáng? Cho dù gien di truyền tốt, cha cũng chưa một ngày chăm sóc cho Tiểu Hi, cha có biết cậu ấy trước kia bị người ta đối xử như thế nào không? Báo chí truyền thông cũng đã nói, tình trạng ‘bạo lực gia đình’ sẽ dẫn đến tâm sinh lý lệch lạc cho những đứa con. Hết thấy đều là lỗi của cha, cho dù đồng tính luyến ái có là sai trái, đó cũng không phải lỗi của Tiểu Hi mà là lỗi của cha hết thấy”. Phùng Minh bực bội nói không chút lưu tình

Cha của hấn vẫn cứ như vậy, ông việc gì cũng muốn trốn tránh trách nhiệm chứ không đối mặt với vấn đề.

Tổng Tân Kỳ bị con nói đến không có đường chống đỡ, cúi đầu, thương tâm nước mắt khóc

– “Về sau cha đừng nói chuyện này nữa, con không muốn nghe”. Phùng Minh cầm tuýp thuốc mỡ đi về phòng

Tiểu Hi đang nằm úp sấp trên mép giường cẩn thận theo dõi hấn

– “Cậu nhìn gì chứ? Chưa thấy người khác nổi giận bao giờ sao?”. Phùng Minh trừng mắt liếc Tiểu Hi

– “Cậu cứ như ăn phải thuốc nổ, tôi còn nghe thấy tiếng khóc của cha cậu”

– “Nằm sấp lại cho đằng hoàng đi, tôi bôi thuốc giúp cậu”. Phùng Minh hét lên. “Nhanh lên, tôi hôm qua đã đi làm muộn rồi”

– “Tôi không nhúc nhích được, thắt lưng thật sự rất đau”. Tiểu Hi cười khổ

Phùng Minh một tay ôm lấy Tiểu Hi ném lên giường. Tiểu Hi cắn răng, đau đến xay xảm mặt mày

Phùng Minh cởi áo Tiểu Hi liền thấy bên hông có một vết bầm to đến dọa người, hấn rùng mình. Trí nhớ tối qua hiện lên, khi ngã xuống, là Tiểu Hi đỡ cho hấn, hấn không hề hấn gì, nhưng Tiểu Hi lại bị thương như vậy

Trong đầu hấn quanh quẩn tiếng rên đau của Tiểu Hi, chạm vào tâm khảm hấn

– “Tôi đưa cậu đi khám”. Phùng Minh ôm lấy Tiểu Hi, lần này động tác rất nhẹ nhàng ôn nhu, nhưng thân thể Tiểu Hi lại cứng đờ trong ngực hấn

– “Cậu làm sao vậy?”. Phùng Minh hỏi

– “Tôi không sao, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi. Cậu đi làm đi kéo muộn”. Tiểu Hi vui đầu vào chăn bông. Phòng của Phùng Minh, chăn của Phùng Minh, giường của Phùng Minh, hương vị của Phùng Minh làm ngực Tiểu Hi siết chặt. Phùng Minh trước đó lại vừa ôn nhu nhẹ nhàng như vậy, cậu chưa gặp qua bao giờ nên có chút hoảng

– “Quên đi, tùy cậu”. Lòng tốt bị từ chối, Phùng Minh hừ một tiếng. Hấn kéo quần cậu xuống thoa thuốc. “Mặc kệ cậu, cho cậu tự sinh tự diệt!”. Hấn đã nói vậy

Thu thập vài đồ đạc bỏ vào giỏ, Phùng Minh tắt đèn đóng cửa phòng, đi ra

Nhưng chưa đến ba bước hấn đã quay về. “Uy, cậu có đói không? Muốn ăn chút gì không?”

Tiểu Hi bật cười. “Cậu không phải muốn tôi tự sinh tự diệt sao?”

– “Đùa chút thôi, tôi thấy cậu bây giờ không có khả năng đứng lên tìm đồ ăn, vạn nhất cậu chết đói tôi cũng không xong. Cha là người đầu tiên không bỏ qua cho tôi”

Phùng Minh xuống bếp nấu chút đồ dễ ăn, nhìn Tiểu Hi ăn xong mới vội vàng đi làm

Hôm nay chắc chắn hấn sẽ muộn giờ làm, thế nào cũng bị sếp khiển trách

Phùng Minh thì thảo oán giận

Đến giờ nghỉ trưa, Phùng Minh nhớ đến Tiểu Hi đang bị thương, hần gọi điện về nhà nhưng chuông đổ một hồi vẫn không ai nhắc máy

– “Đến trường rồi sao?”. Hần nghi hoặc cúp điện thoại

Hôm nay tòa soạn bề bộn công việc, có vài bản thảo cần phải hoàn thành. Hần vội vàng cầm bài viết cùng hình minh họa đi dàn trang, sự tình của Tiểu Hi cũng nhanh chóng bị ném ra sau đầu

Chạng vạng hần về nhà liền gặp cha từ phòng mình đi ra

– “Phùng Minh”. Tống Tân Kỳ vội vã đi đến, khẩn trương nói. “Tiểu Hi hình như phát sốt”

Phùng Minh lập tức đi vào phòng, Tiểu Hi vẫn nằm im trên giường không nhúc nhích như lúc sáng hần rời đi. Hần sờ trán Tiểu Hi mới phát hiện cậu sốt cao. Khó trách giữa trưa gọi điện về không ai nhắc máy, thì ra vì Tiểu Hi đã sốt cao như thế này

Hần lắc lắc Tiểu Hi. “Tĩnh tĩnh”.

Tiểu Hi nghe tiếng Phùng Minh, mí mắt hé ra một chút rồi nhắm lại

– “Sốt cao như vậy cũng không gọi điện cho tôi. Cậu muốn chết phải không?”. Phùng Minh tức giận nói, rõ ràng đã lớn như vậy nhưng cậu ấy vẫn không tự chăm sóc được bản thân mình

– “Không sao, ngủ một chút là tốt rồi”. Tiểu Hi mệt nhọc đáp. Cậu mệt đến chết đi được, nhắm mắt lại là nằm im đến bây giờ. Hôm nay cũng không đi học, thế nào cũng bị đánh dấu bỏ tiết

– “Tôi đưa cậu đến bệnh viện”. Phùng Minh cúi người muốn ôm lấy Tiểu Hi

– “Không cần”. Tiểu Hi chau mày. “Đau quá, đừng đụng vào tôi”. Thực sự rất đau

– “Cậu rút cuộc là muốn thế nào? Bệnh thành như vậy cũng không chịu đi khám”. Ngờ ngợ Phùng Minh có chút tức giận

– “Tôi không sao, đừng chạm vào tôi là được rồi”. Cả người Tiểu Hi đau nhức vô cùng, mặc ai nhẹ nhàng đụng chạm cậu cũng đau đến chảy nước mắt. Đã lâu cậu không có cảm giác như thế này, từ khi thoát ly khỏi ngôi nhà kia

Phùng Minh trừng mắt nhìn Tiểu Hi trong chốc lát, hừ một tiếng, đi ra ngoài

Tống Tân Kỳ đi sau con, cực kì bối rối. “Bây giờ phải làm sao? Hi nó tại sao không chịu đi khám?”

Phùng Minh đoán rằng có lẽ trước kia lui tới bệnh viện quá thường xuyên, nên sau khi Tiểu Hi lớn lên phi thường chán ghét bệnh viện

– “Đừng lo lắng. Con đi tìm bác sĩ Vương đến nhà xem, cậu ấy phát sốt do vết thương hành, không chết được”

Sau đó, bác sĩ đã đến nhà khám bệnh, tiêm cho Tiểu Hi vài liều thuốc giảm đau, thoa chút thuốc mỡ. Hơn nữa ông cũng trả lời nghi hoặc của Phùng Minh, kì thật Tiểu Hi sốt là do vết thương hành, không có gì nghiêm trọng, đại khái đến hôm sau sẽ khỏi

Tiến bác sĩ Vương xong, Phùng Minh chuẩn bị lấy thuốc cho Tiểu Hi uống liền thấy cha hần ở bên cạnh nhìn lên vào phòng

– “Cha làm gì vậy? Y hệt như tên trộm”. Phùng Minh nâng Tiểu Hi dậy, cho cậu uống thuốc

– “Không có...”. Tống Tân Kỳ lắc mạnh đầu

– “Thật sự phiền quá, làm cho hai người lo lắng như vậy”. Tiểu Hi nhìn cha Phùng Minh cười một chút. “Ngày mai con sẽ gọi các bạn đến đón, hiện tại ở nơi này không được tiện lắm. Hơn nữa con quấy rầy đã lâu, cũng cần phải trở về”

– “Con không có ý định ở lại đây sao?”. Tống Tân Kỳ cả kinh

Tiểu Hi lắc lắc đầu. “Mỗi người một thói quen. Huống chi sống bên cạnh hai người, con cảm thấy thực xấu hổ”

– “Ta sẽ không vì con đồng tính luyến ái mà ghét bỏ con. Phùng Minh cũng đã giải thích rồi, đây cũng không phải là lỗi của con, thực sự, ta hiểu được!”. Tống Tân Kỳ khấn trương nói

– “Ta... Ta không ngại nếu tương lai con mang nam nhân khác trở về, cùng gọi ta là cha, thật sự, thật sự!”

Tống Tân Kỳ liều mạng cường điệu, chính là hắn không muốn đứa con phải vất vả lắm mới tìm được lại rồi khỏi mình. Hắn có lỗi với Tiểu Hi rất nhiều, đời này cũng không thể chuộc lỗi xong. Những lời Phùng Minh nói sáng nay làm hắn sâu sắc nhận thấy sai lầm của mình, dù trước kia hắn đã từng rất kinh tởm đồng tính luyến ái

– “Không phải nguyên nhân này. Trước kia con vì muốn nhìn thấy Phùng Minh, muốn trò chuyện cùng Phùng Minh nên mới quyết định ở lại đây”. Tiểu Hi bật cười. “Đến bây giờ con cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ sống chung với hai người”

Tống Tân Kỳ nhớ đến cảnh tượng hai đứa con hôn môi tối qua, lòng hắn bối rối không suy nghĩ kỹ, lung tung nói ra. “Vậy vì Phùng Minh, con ở lại đây đi. Cha thấy các con yêu nhau như vậy, cha biết các con muốn giấu cha. Nhưng là, cha thực sự đã hiểu ra, thực sự, cha nói thật. Cha tuyệt đối sẽ không can thiệp vào chuyện của hai đứa, dù các con muốn yêu nhau hay làm gì cha cũng đều chấp nhận. Thực sự, cha cam đoan! Chỉ cần con đừng đi, ở lại đây. Sau này dù hai đứa có ở trước mặt ta thân thiết đến đâu, cha cũng sẽ không nói lời nào”

Tống Tân Kỳ nghĩ hai con đang đắm chìm trong tình yêu, nhưng vì sợ bị hắn phát hiện nên mới phải giấu diếm

Hắn khi còn trẻ đã làm sai rất nhiều điều, bởi vì bản thân hèn nhát yếu đuối mới hại con trai bị tổn thương thể xác và tinh thần nặng nề như vậy. Nhưng hiện tại hắn sẽ không thể nữa, hắn muốn cố gắng bù đắp những tổn thương cho con, dù có là đồng tính luyến ái, hắn cũng sẽ chăm sóc con thật tốt, không để con chịu thêm bất kì thương tổn nào

– “Cha đang nói cái gì? Con cùng người này không có quan hệ loạn thất bát tao như thế!”. Phùng Minh không tin nổi lời cha, hét lên. Cha có phải hay không bị đả kích nhiều quá nên trở thành thác loạn, cứ nhiên nghĩ hắn cùng Tiểu Hi yêu nhau. Kính nhờ, hắn chỉ yêu nữ nhân thôi!

– “Cha sẽ chúc phúc cho hai con —“. Tống Tân Kỳ hít một hơi thật sâu, run rẩy nắm chặt tay nói hết mọi suy nghĩ trong lòng. “Hai đứa đều là những đứa con cha nhất mực yêu thương—“

Nói hết lời, Tống Tân Kỳ liền nhanh rời khỏi phòng. Hắn căn bản cả ngày hôm nay đều suy nghĩ về lời nói của Phùng khi sáng, hắn đã phải dùng hết khí lực mới có can đảm nói ra những lời này, bây giờ tế bào não cũng như ngừng hoạt động

Tống Tân Kỳ đi rồi, ba giây sau Tiểu Hi bắt đầu cười to. Nhưng nụ cười của cậu lại động đến vết thương, kết quả lại đau chảy nước mắt

– “Còn dám cười, cậu có biết mình vừa làm gì không? Danh tiết của tôi cũng bị cậu phá hủy hết rồi!”. Phùng Minh hét lên, hắn đã nổi điên

– “Aii, tôi lần đầu tiên cảm nhận được tình thân có thể tốt đẹp như thế, cha cậu thực sự đã rất uất ức nha!”. Tiểu Hi xoa xoa nước mắt

– “Tốt cái đầu cậu. Tôi một chút cũng không thấy tốt đẹp chỗ nào, cậu thực là ác mộng của tôi!”. Phùng Minh thở phì phò đi ra ngoài, hắn đập mạnh cửa phòng đến vách tường cũng chấn động

– “Đau quá”. Tiểu Hi vẫn cười rơi nước mắt. Trong lòng, rất ấm áp

– “Phùng Minh, Phùng Minh”. Một lát sau, Tiểu Hi không nhịn được bắt đầu gọi tên em trai

– “Không có người này!”. Tiếng trả lời từ phòng khách truyền đến

– “Tôi muốn đi toilet, cậu dìu tôi một chút được không?”. Tiểu Hi nghẹn cả ngày, bây giờ bên dưới rất khó chịu

– “Tự tè ra quần đi—“

Cậu bật cười. “Gấp lắm rồi, Phùng Minh”

Nhìn toilet đang ở nơi xa, đập chứa nước của cậu không thể xả rất thống khổ, cậu liều mạng tiếp tục gọi em trai

– “Năn nỉ cậu đó!”

Năn nỉ gần 10 phút, Phùng Minh mới đi vào. Phùng Minh làm mặt lạnh, nửa câu cũng không nói, tới gần giường ôm Tiểu Hi. Động tác có thể gọi là mềm nhẹ, cố hết sức không làm đau cậu

Vào đến toilet, ngay trước bồn cầu, Phùng Minh buông cậu xuống. Hắn đại khái nghĩ rằng cậu vẫn còn sức lực đứng thẳng thắt lưng vào lúc này, nên buông cậu ra

Điểm tựa nhanh chóng không còn, cậu vội vàng dùng sức đứng lên, nhưng thắt lưng đang bị thương nên ngã vào hướng bồn cầu

– “Cẩn thận một chút!”. Phùng Minh nhắc nhở, nhanh chóng giữ lấy cậu

Tiểu Hi bị đau nói: “Cậu dìu tôi một chút, bằng không tôi sẽ ngã vào bồn cầu”. Đầu cậu thiếu chút nữa đã cắm vào trong bồn cầu

– “Phải không? Tôi chỉ ôm cậu vào toilet là còn muốn giữ chút mặt mũi cho cậu, giờ còn muốn tôi nhìn cậu đi tiểu?”

– “Kính nhờ cậu đấy”

Tiểu Hi dùng âm điệu thật đáng thương năn nỉ Phùng Minh làm hắn không cách nào cự tuyệt được. Phùng Minh để Tiểu Hi tựa vào vai hắn, hắn cũng ôm lấy thắt lưng cậu. Sau đó, hắn nghe tiếng quần bò chậm rãi kéo xuống, đôi mắt cũng không tự chủ được mà nhìn xuống bên dưới

Đột nhiên, mặt hắn trở nên khô nóng, theo tiếng nước nhẹ nhàng chảy ra, mặt Phùng Minh cũng đỏ hết lên. Hắn không cẩn thận nhìn thấy rồi

Thật đáng chết

Bất quá nhìn thấy cũng không việc gì, trước kia bạn bè thời đại học mỗi khi đi vệ sinh cũng đều nhìn thấy của người khác. Mình có thì người khác cũng có, rõ ràng không có gì khác biệt!

Nhưng tại sao khi thấy của Tiểu Hi, mặt hắn lại nóng đến vậy?

Đáng chết! Thật đáng chết!

– “Tôi xong rồi”. Tiểu Hi cười gượng. “Ngại quá, làm phiền cậu rồi”. Sửa sang lại bên dưới, cậu chậm rãi đứng lên giặt nước, lại nhìn thấy Phùng Minh không nhúc nhích

– “Phùng Minh?”. Tiểu Hi gọi

Phùng Minh phục hồi tinh thần, mặt nóng đến muốn cháy. Hắn liền ôm lấy Tiểu Hi, bởi vì lực đạo hơi mạnh nên làm cho cậu hừ một tiếng

– “A, thật có lỗi, tôi làm cậu đau sao?”. Phùng Minh kinh ngạc hỏi

Tiểu Hi ngẩn ngơ. “Ách... không có”. Cậu lần đầu tiên nghe Phùng Minh xin lỗi mình, cảm giác rất quý dị

– “Không có việc gì thì tốt rồi”. Phùng Minh mang Tiểu Hi về phòng, sau đó sờ sờ hai má đang nóng bừng, nghĩ nghĩ. “Tôi đi mua tã người lớn giúp cậu”. Hắn một chút cũng không biết vì sao mình lại đỏ mặt, chẳng qua là nhìn thấy thứ nam nhân nào cũng có thôi, có gì phải khẩn trương như vậy?

– “Mua về rồi thì có giúp tôi mặc không?”. Tiểu Hi cười, cậu chỉ đùa giỡn

Phùng Minh lại hít một hơi thật sâu, mở to mắt. Hắn ngây người một lúc lâu mới mở miệng. “Cha.... cha sẽ rất vui lòng mặc giúp cậu...”

Không khí, có sự thay đổi kì diệu

Tiểu Hi phát hiện

Buổi tối, xem xong tin tức hẩn định về phòng Duy Minh ngủ, lại bị cha đẩy về phòng của mình

– “Tiểu Hi còn đang sốt, con không chăm sóc nó mà ngủ phòng Duy Minh làm gì?”. Tống Tân Kỳ liếc mắt chỉ trích con trai. “Còn nữa, ngày mai con xin phép nghỉ một ngày, ở nhà trông nom Tiểu Hi”

Phùng Minh không còn cách nào đành phải trở về phòng mình

Trên giường của hẩn, Tiểu Hi đang ngủ. Có lẽ cậu còn phát sốt nên khuôn mặt vẫn trắng bệch như vậy. Hẩn vươn tay sờ trán Tiểu Hi cảm thấy cậu vẫn nóng, không biết khi nào mới hạ sốt hẩn. Vốn định đắp chăn kín người cho Tiểu Hi, cũng bởi vì quá nóng nên bị cậu gạt chăn qua một bên

Phùng Minh thở dài, trèo lên giường, qua người Tiểu Hi tiến vào chỗ bên trong. Có lẽ do động tác quá mạnh, Tiểu Hi thức giấc, khi hẩn vừa bò một chân qua người Tiểu Hi, cậu mở mắt

Tiểu Hi nhìn hẩn

Mặt đối mặt, tựa hồ ngay cả hơi thở nóng rực cũng cảm nhận được. Phùng Minh khấn trương bò nhanh vào trong. Hẩn ôm đồm đắp chăn, trở mình đối mặt với vách tường, cảm thấy nằm như thế Tiểu Hi cũng tốt lắm. Nhưng sau hẩn lại phát giác chính mình lòi đi hơn nửa cái chăn, Tiểu Hi không đủ đắp, lại trở mình tính toán đắp chăn cho Tiểu Hi, đã thấy Tiểu Hi nghiêng đầu yên lặng nhìn hẩn

Phùng Minh hít sâu một hơi

– “Cậu hôm nay thực lạ”. Giọng nói Tiểu Hi nhẹ hơn không khí: “Lúc đi toilet, cậu nhìn chăm chăm của tôi làm gì?”

Phùng Minh mở to hai mắt nhìn

– “Chúng ta cũng không có gì khác nhau, cấu tạo sinh lí cũng giống nhau, đồng tính luyến ái cũng là người vậy”. Tiểu Hi chậm rãi nói xong. “Chẳng qua là cậu thích nam nhân, tôi thích nữ nhân”

– “Cái gì tôi thích nam nhân! Cậu đang nói bậy nói bạ gì đó!”. Phùng Minh kêu to

Tiểu Hi ngẩn ngơ, hốt hoảng một chút liền hồi phục. “A, tôi lại nói sai rồi. Cậu thích nữ nhân, tôi thích nam nhân”

– “Kính nhờ cậu nói chuyện rõ ràng một chút”. Phùng Minh có chút chột dạ

– “Thái độ cậu kì quái như vậy sẽ làm tôi hiểu lầm. Tôi thực rất khó khăn mới gạt bỏ cảm giác của mình đối với cậu, cậu hiện tại lại làm thế, tôi thật phức tạp”. Tiểu Hi nói

Phùng Minh lại hít một hơi thật sâu, hẩn liền xê dịch, đem mông dán vào tường. “Tại cậu nói cậu không có ý tứ kia với tôi, tôi còn phức tạp hơn cậu”

– “Chính là cậu ôn nhu với tôi như vậy, tôi làm sao không miên man suy nghĩ?”. Những ngày ở chung này, Tiểu Hi có thể cảm thấy những thay đổi nơi Phùng Minh, nhất là khi cậu bị thương như thế này, Phùng Minh càng thay đổi rõ ràng hơn. Rõ ràng người này trước kia thờ ơ với cậu như vậy, đột nhiên lại thay đổi, mặc cho ai cũng không hiểu rõ!

– “Đem đầu của cậu đi xối nước đi, ai ôn nhu với cậu!”. Phùng Minh phủ nhận

– “Tôi nói không thích cậu chỉ là nói dối. Vị trí cậu trong lòng tôi đều quan trọng hơn bất kì ai. Tôi vì cậu mới đến nơi này, nếu không bởi vì cậu, tôi cũng không bước chân vào đây”. Nỗi lòng luôn che dấu bấy giờ như dê vỡ, làm cậu vốn định chôn giấu tất cả vào trong lại tuôn ra toàn bộ

Tiểu Hi ảo não nhắm mắt: “Tôi biết tôi không thể thích cậu, bởi vì cậu thích nữ nhân”.

Cậu lại tiếp. “Tôi biết tôi không thể thích cậu, vì cậu là em trai tôi”

Còn nói. “Tôi biết tôi không thể thích cậu, vì cậu không bao giờ thích tôi”

– “Tôi biết tôi không thể thích cậu, bởi vì chúng ta vĩnh viễn không có khả năng”. Trừ bỏ những ngăn cản về huyết thống, Tiểu Hi cũng biết tình yêu đang ở rất xa bọn họ. Cậu tới bây giờ cũng không ôm hi vọng xa vời rằng Phùng Minh sẽ đến bên cậu. Người cậu vĩnh viễn chạm không tới này, chỉ có thể vĩnh viễn phủ đầy bụi cát giữ ở nơi sâu nhất trong tâm khảm cũng tốt rồi. Nhưng vô tình, bọn họ hiện tại lại gần nhau như thế, gần đến mức có thể nghe tiếng tim đập trong ***g ngực của cả hai, nhịp tim đều đều mãnh liệt

– “Cậu sốt đến hồ đồ rồi”. Phùng nói rõ, âm thanh vì kiềm chế mà có chút khàn khàn

Qua một lúc Tiểu Hi vẫn không nói gì, Phùng Minh nghĩ cậu ngủ rồi

Phùng Minh kéo chăn đắp cho Tiểu Hi, nhưng đột nhiên hần như bị điện giật. Bàn tay đang vươn lên bị Tiểu Hi nắm chặt. Mặc hần gỡ thế nào, cũng gỡ không ra

– “Tôi.... Thích cậu....”. Tiểu Hi nói, trong lời nói có rất nhiều tình cảm bị đè nén. “Cứ như vậy đi.... Cứ như vậy đi.... Chúng ta cứ như vậy tiếp tục, không đòi hỏi gì nhiều, chỉ cần lúc hạnh phúc hay buồn đau đều có thể bên nhau, biệt ly cũng không còn, như vậy là quá đủ rồi”

Lòng tay dán vào lòng tay, ấm đến cháy bỏng không thể dụi bớt

Hôm sau, Phùng Minh vẫn đứng giờ rời giường. Tiểu Hi bên cạnh hần ngủ rất say, bởi vì cậu uống thuốc, hần bỏ xuống giường cậu cũng không tỉnh giấc.

Chuẩn bị bữa sáng cho cha, cha Tổng trước khi đi làm còn dặn dò hần nhớ ở nhà chiếu cố Tiểu Hi. Hần vốn muốn cứng rắn cự tuyệt, dù có nhất quyết đi làm hôm nay cũng không ai nề hà hần. Nhưng hần lại nghĩ thâm, dù sao hôm nay ở tòa soạn cũng không có gì quan trọng, nên hôm nay nghỉ

Cha Tổng lúc rời đi còn cười vui vẻ. Thế nhưng hần lại thấy phiền muốn chết! Bạn gái cũ hần cũng chưa từng săn sóc cẩn thận đến vậy; lúc cô bị đâm xe vào viện, hần còn ở bên ngoài lấy tin viết báo. Nhưng thế nào đổi lại là Tiểu Hi, chính mình lại cam nguyện ở nhà trông coi

Tiểu Hi ngủ thẳng đến trưa, Phùng Minh đã làm xong cơm, quay lại phòng của mình

Tiểu Hi vẫn đang an ổn ngủ, hần ngồi bên giường vuốt trán cậu, nhiệt độ đã giảm nhiều, không dọa người như tối qua, sắc mặt Tiểu Hi cũng không trắng bệch như tối qua nữa

– “Uy, thức dậy ăn cơm uống thuốc, ăn xong lại ngủ”. Phùng Minh lay Tiểu Hi

Tiểu Hi miễn cưỡng mở mắt, mơ mơ màng màng gọi Phùng Minh, miệng thì thảo đau quá, đau quá

Phùng Minh giúp Tiểu Hi kê cao gối, đem cháo đặt trên mâm nhỏ, cẩn thận bưng lên giường

Tiểu Hi chưa tỉnh ngủ. “Tôi thật khổ, thất lưng đau quá”

– “Ầm ỉ chết được, cơm nước thuốc thang xong rồi hãy ngủ”. Phùng Minh đem bao thuốc phân thành từng liều, ngay cả nước cũng mang đến cho cậu

Tiểu Hi nuốt vài thìa cháo, thở dài. Cậu vọc cháo trong bát, sau đó dùng thìa múc lấy một miếng cà rốt. Cậu rất ghét ăn cà rốt

– “Cậu mấy tuổi a? Giờ này còn kén ăn”. Phùng Minh nhìn thấy động tác của Tiểu Hi, liền đánh vào đầu Tiểu Hi. “Không được lãng phí, cậu ăn hết bát cháo cho tôi”

– “Tôi muốn ới”. Tiểu Hi oán giận

– “Nuốt vào!”

– “Nuốt xuống không được, muốn ới, muốn ới!”. Tiểu Hi làm bộ vươn lưỡi dài ra, miệng mở thật to

Phùng Minh giật lấy thìa, một ngụm lại một ngụm đút cậu ăn. Đến khi ăn xong, lại giúp cậu uống thuốc

Khi hần dọn dẹp lại bàn một chút, Tiểu Hi đã muốn nằm ngủ tiếp, lại phát giác khoe môi Tiểu Hi nhếch lên cười, đầu vùi vào ổ chăn

– “Thật sự rất hạnh phúc!”. Tiểu Hi cười nói: “Hạnh phúc như vậy, có thể hay không sẽ có báo ứng a?”

– “Đầu cậu chắc toàn hồ bột, chỉ biết mơ mộng viễn vông đâu đâu”. Phùng Minh nói

Chuông cửa vang, Phùng Minh mang bát đĩa xuống bếp, thuận tiện đi mở cửa

Ngoài cửa là Tước Nhược Như. “Em trai, tôi tìm Tiểu Hi”. Nhược Như nói rõ với Phùng

– “Ở đây không có người này”. Phùng Minh vừa thấy cô gái này đã muốn đóng cửa ngay. Hắn không có cảm tình với Tước Nhược Như, bởi vì cô là cháu họ của bạn trai cũ của Tiểu Hi, hơn nữa cô còn cùng Tiểu Hi sống chung một chỗ

– “Uy uy uy!”. Tước Nhược Như vội vàng chen vào khe cửa không cho Phùng Minh đóng lại. “Tôi có chuyện rất quan trọng cần tìm Tiểu Hi, cậu đừng như vậy”

– “Có chuyện quan trọng gì cứ nói với tôi, Tiểu Hi đang ngủ, đừng làm phiền cậu ấy”. Phùng nói rõ

– “Sách, nói với cậu cũng vô dụng. Tôi có chuyện quan trọng cần nói với Tiểu Hi, cậu đừng cản tôi nữa”. Thân hình nhỏ xinh lách qua khe cửa đi vào nhà người khác, Tước Nhược Như cũng không quan tâm sắc mặt Phùng Minh trở nên thế nào, liền hướng phòng đầu tiên chạy tới

– “Tiểu Hi, cậu ở đâu?”. Nàng gọi

– “Trong này”. Tiểu Hi từ trong phòng lên tiếng

– “Tôi nói cho cậu nghe”. Tước Nhược Như đi vào phòng Tiểu Hi lập tức mở miệng. “Ngày hôm qua Lâm Ương gọi điện cho tôi, hỏi chuyện của cậu”

– “Lâm Ương?”. Nghe cái tên quen thuộc đến không thể quen hơn được nữa, Tiểu Hi kinh hách

– “Hắn biết tôi với cậu sống cùng một chỗ, là do mẹ tôi nói với hắn. Hắn nói hắn muốn gặp cậu, đương nhiên tôi không nói cho hắn nơi ở hiện tại của cậu”. Tước Nhược Như nhún vai. “Hắn nói hắn đã li thân vợ, hiện đang độc thân, bây giờ hắn muốn tìm cậu. Cậu thấy sao?”

Phùng Minh theo Tước Nhược Như vào phòng đúng lúc họ đang nói đến đây

Tiểu Hi lắc lắc đầu. “Tôi không muốn gặp hắn”

– “Tôi và A Bảo...”. Tước Nhược Như thoáng trông thấy Phùng Minh ở ngay cửa, nhú mày. “Tôi và A Bảo cũng đã bàn với nhau.... chúng tôi nhất trí thấy cậu không nên dây dưa mãi như vậy. Cậu cần bản vẫn còn rất quan tâm Lâm Ương, nếu cứ thế này, người duy nhất bị tổn thương là cậu. Chúng tôi đều muốn cậu vui vẻ, không muốn cậu lại tiếp tục thương tâm vì hắn”

– “Tôi không muốn gặp hắn”. Tiểu Hi nói

– “Cứ thế này mãi sao?”. Tước Nhược Như hỏi

Hai người ta một câu, người một câu hơn nửa giờ, Phùng Minh đứng ngoài cửa nghe trộm hơn nửa giờ. Sau khi Tước Nhược Như ra về, Tiểu Hi vội vào chặn vờ ngủ

Phùng Minh đi vào phòng dò xét, thấy Tiểu Hi từ từ nhắm hai mắt, lời định hỏi cũng nghẹn ngay cổ họng. Tuy rằng hắn hơi khổ sở một chút

Phùng Minh tò mò về mối quan hệ của Tiểu Hi và Lâm Ương, tò mò bọn họ vì sao lại kết giao, tò mò bọn họ vì sao lại chia tay. Hắn có nhiều điều muốn biết, nhưng cũng biết dù Tiểu Hi có đang tỉnh, hắn cũng không cách nào hỏi đáp án

Hắn quay lại bếp rửa chén, sau đó đi tắm. Vừa tắm vừa nghĩ, nếu có cơ hội gặp Lâm Ương, chắc chắn phải cho hắn vài nắm đấm

Tên khốn kia cứ nhiên dám vứt bỏ Tiểu Hi nhà hắn, tội này không thể tha thứ. Tiểu Hi hiện tại là anh trai hắn, ai dám làm cho Tiểu Hi đau lòng, hắn sẽ đem tên kia đi làm thịt, sau đó xào lên cho Tiểu Hi ăn với cơm

5. Chương 4

Trời vào hạ, không khí rõ ràng thực âm ỉ, lại thực yên tĩnh làm người ta cảm thấy đầu óc trống rỗng. Trời nóng cực điểm đến 36 độ, rồi sau đó, từng đợt từng đợt mồ hôi cơ hồ tràn từ ***g ngực ra ngoài

Bất an, lại đánh nhào

8h tối, bây giờ đi làm cũng đã muộn nhưng Tiểu Hi vẫn nằm nhìn chăm chăm đồng hồ treo tường, người không thể nhúc nhích

Vết thương trên hông cũng gần như hồi phục hoàn toàn, nhưng từ hôm qua khi nghe được tin tức của Lâm Ưng từ miệng Tước Nhược Như, cậu sao cũng không muốn đi. Không muốn đi làm, không muốn đến trường, không muốn ra đường. Cậu sợ chỉ cần bước chân ra khỏi nhà sẽ gặp ngay Lâm Ưng

Sau vài giờ, cậu mới cầm theo hành lí đi ra phòng khách

– “Tiểu Hi muốn đến chỗ làm sao?”. Tống Tân Kỳ đang tắm, nghe được tiếng mở cửa liền vội vàng nhô đầu ra khỏi phòng tắm hỏi

– “Ân, sắp muộn giờ rồi. Con đi đón xe buýt”. Âm thanh Tiểu Hi không chút khí lực

– “Phùng Minh, còn làm gì đó? Mau lái xe đưa Tiểu Hi đi làm! Vết thương Tiểu Hi còn chưa khỏi hẳn, nhanh lên, nhanh lên!”. Tống Tân Kỳ thúc giục đứa con thứ hai

– “Con đang rửa chén! Cha vĩ đại thì đưa cậu ấy đi đi”. Phùng Minh tức giận rống lên vài tiếng

– “Nhớ lái xe cẩn thận”. Tống Tân Kỳ nói

Phùng Minh buông mớ chén bát đang rửa dở chừng, rửa tay, từ phòng bếp đi ra. Hắn cầm chìa khóa, lôi kéo Tiểu Hi đi vào gara, lái xe đưa cậu đi làm

– “Lão cha cái gì cũng không làm, cơm tôi nấu, bát tôi rửa, trong nhà chuyện gì tôi cũng làm, ngay cả đưa cậu đi làm một chút thôi cũng nói đông nói tây không chịu”. Phùng Minh đột nhiên nhìn thấy túi đồ trên đùi Tiểu Hi. “Cậu mang túi kia làm gì?”

– “A. Là hành lí”. Tiểu Hi nhìn chiếc túi rồi nhanh chóng dời mắt ra ngoài cửa sổ, không dám đối diện ánh mắt của Phùng

– “Hành lí? Cậu mang theo hành lí làm gì?”. Phùng Minh truy vấn

Xe xuống đồi tiến vào nội thành đông đúc, Phùng đang lái xe bỗng dưng thẳng gấp làm cậu suýt nữa bay lên trời, Tiểu Hi vội vàng cài dây an toàn

– “Cái kia... Cái kia... Tôi muốn về nhà một chuyến”. Tiểu Hi lí nhí, cậu vốn nghĩ có thể vụng trộm trốn đi, vì cha Phùng Minh chắc chắn không bao giờ để cậu đi như thế này

– “Quay về nhà nào? Nhà tôi không phải nhà cậu sao? Cậu còn nhà nào khác? Không được về, túi đồ đưa đây tôi giữ”. Phùng Minh giật chiếc túi ôm đầm quăng về ghế sau

Tiểu Hi có chút ngạc nhiên

Xe dừng ngoài quán rượu, Phùng Minh nói với Tiểu Hi: “Tan ca thì gọi tôi đến đón, không thì Tước Nhược Như đưa cậu về, tôi mà biết cậu không về nhà lại chạy tới nơi khác lêu lổng, cậu liền xong đời với tôi”. Phùng Minh hừ một tiếng, đi ra mở cửa xe cho Tiểu Hi

– “Gặp lại sau”. Phùng nói rõ

– “A...”. Tiểu Hi liếc nhìn chiếc túi ở phía sau một cái, rồi bước xuống xe

Phùng Minh rõ ràng là xem cậu như người nhà nên mới làm vậy. Nhưng cậu lại cảm thấy ‘người nhà’ quả thực là mối quan hệ quá mức xa xôi. Cha con Phùng Minh luôn đối tốt với cậu, nhưng cậu tạm thời cũng chưa thể toàn tâm toàn ý đón nhận. Vì dù sao, cậu cũng đã sống một mình lâu như vậy

Nhìn xe Phùng Minh chậm rãi rời đi, cậu có chút sầu não. Nếu không phải là người nhà, Phùng Minh cũng không có khả năng ở bên cậu; nếu không phải cùng huyết thống, Phùng Minh căn bản sẽ không ôn nhu với cậu đến thế

Nhớ đến mấy hôm nay Phùng Minh đều nấu cháo cho cậu, lòng cậu đầu tiên là ngọt ngào, sau đó lại sầu não

Tiểu Hi thu hồi ánh mắt, quay đầu tính toán vào quán bắt đầu làm việc, đột nhiên có một giọng nói quen thuộc gọi tên cậu

– “Tiểu Hi!”

Cậu thấy một nam nhân mặc quần bò áo phông đơn giản, trên mặt người kia vừa u buồn vừa vui mừng tươi cười nhìn cậu

Cậu ngây người, ngực đột nhiên bị bấu chặt, toàn thân như bị dội một xô nước đá, bắt đầu run rẩy

Lâm Ương đến gần Tiểu Hi, như trước kia nắm chặt lấy tay cậu. “Anh ở chỗ này đợi em lâu rồi, anh biết chỉ cần đứng đây đợi thì nhất định sẽ gặp em”

– “Buông ra”. Đôi tay run rẩy không còn chút sức lực, Tiểu Hi vùng vẫy muốn thoát nhưng tay lại bị nắm chặt hơn

– “Tiểu Hi, em hãy nghe anh nói. Anh sắp chia tay người đàn bà kia, anh muốn trở về bên em. Chúng ta bắt đầu lại được không? Một lần nữa bắt đầu, như trước đây”. Lâm Ương kích động, Lâm Ương hưng phấn nói. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của người qua đường nhìn mình, thì hẩn lại nao núng

Tiểu Hi ra sức gỡ tay hắn. “Một lần nữa bắt đầu? Vậy vợ anh đâu? Con anh đâu?”. Cậu không bao giờ quên người đàn ông bỏ rơi cậu này, trước khi đi còn nói hẩn muốn có một cuộc hôn nhân bình thường, muốn trở lại thế giới bình thường. Còn cậu, Phương Hiểu Hi, là xấu xa, là dơ bẩn, là không bình thường

Người cậu từng yêu này, đã vứt bỏ cậu, khoảng thời gian đó cậu luôn nghĩ mình là xấu xa, dơ bẩn, trong đầu chỉ toàn những ý niệm không bình thường. Những ngày khốn khó đắng đắng ấy

– “Anh căn bản không thương bọn họ”. Lâm Ương lớn giọng. “Anh chỉ yêu mình em!”

– “Anh đến bây giờ vẫn vô trách nhiệm như vậy”. Tiểu Hi nhìn người đàn ông mình từng yêu, không hiểu sao hẩn có thể đối xử với người nhà như vậy? Nếu không thương, sẽ không kết hôn, nếu không thương, sẽ không sinh con. Bây giờ tâm huyết dâng trào liền vứt bỏ bọn họ, thế này được gọi là gì?

Chiếc xe kia vốn đã đi rất xa, nhưng từ kính chiếu hậu lại có thể nhìn thấy hết thảy, chân ga liền đạp mạnh quay lại quán rượu

Bên trong xe một người cao to cởi dây an toàn bước ra, hẩn kéo Tiểu Hi về sau mình. Nhẹ nhàng nâng cằm ngạo nghễ nhìn người đàn ông yếu đuối nhả nhận trước mắt

– “Lâm Ương?”. Phùng Minh liền mở miệng hỏi

– “Chính tôi, cậu là ai?”. Lâm Ương thăm dò, vì thấy thân thể Phùng Minh đang che cho Tiểu Hi

– “Tôi?”. Phùng Minh nắm chặt tay hung hăng đâm vào mặt Lâm Ương. “Tôi là em cậu ấy, cái này trả cho anh”

Lâm Ương bị giáng một cú đấm thật mạnh liền loạng choạng ngã xuống đất, rên rỉ không thôi

– “Tôi... Tôi đi xin phép... Thân thể không thoải mái... Tôi hôm nay không muốn đi làm”. Tiểu Hi từ sau Phùng Minh đi vào trong quán, mỗi bước đi đều làm cậu thật khó chịu

A Bảo đứng đợi sẵn ngay cửa, vỗ vỗ vai cậu. “Ông chủ bảo tôi nói với cậu, nghỉ ngơi thêm 2 ngày nữa hãy quay lại làm”

Tiểu Hi gật gật đầu. Sắc mặt tái nhợt

– “Tước Nhược Như nói, tôi nhất định phải dứt khoát với hẩn”. Tiểu Hi nói

- “Chân chân chính chính yêu nhau, sau đó cậu sẽ phát hiện ra người kia căn bản chỉ là cái rắm, không đáng để cậu vì hấn mà thương tâm lẫn nữa”. A Bảo nói
- “A Bảo, tôi thích cậu. Chúng ta yêu nhau đi”. Tiểu Hi đột nhiên bước đến ôm chầm lấy bạn tốt của cậu
- “Uy, cậu lên cơn thần kinh à?”. Phùng Minh vội vàng kéo cậu lại
- “Tôi tìm không thấy người mình yêu.... Tôi tìm không thấy.....”. Ánh mắt Tiểu Hi ngây dại, cậu căn bản không nhìn thấy A Bảo, chỉ máy móc đi qua đi lại, cúi nhìn mặt đất
- “Tiểu Hi”. Lâm Ương đau đớn đứng lên, từng bước từng bước đến gần Tiểu Hi. “Anh thật lòng, chỉ cần chúng ta ở cạnh nhau là được rồi, chỉ cần em đồng ý quay lại bên anh, vợ con anh đều không muốn, anh chỉ muốn em quay về”
- “Con cũng không muốn.... Vậy tại sao anh lại sinh ra chúng....”. Tiểu Hi liếc hần
- “Anh cũng không muốn sinh... Nhưng cô ta nói đã lỡ mang bầu....”

Tiểu Hi đâm Lâm Ương, ngay nơi Phùng Minh vừa đâm qua, đau đớn lại lần nữa giáng vào hấn

- “Anh không hiểu trách nhiệm của đấng sinh thành sao?”. Tiểu Hi gần như phát điên gào thét. “Nếu phải vứt bỏ, tại sao khi sinh ra anh không bóp chết cho rồi đi? Anh có biết những đứa con không cha mẹ phải sống thế nào sao? Anh biết người làm cha như anh mang đến cho con bao nhiêu thống khổ không?”

Phùng Minh và A Bảo giật nảy mình

Bọn họ chưa bao giờ thấy một Tiểu Hi ôn thuận nổi giận

Phùng Minh vội vàng ôm lấy Tiểu Hi, nhưng không biết cậu lấy đâu ra sức lực gạt Phùng Minh ra chạy lên, hung hăng đập vào người đang ngã ra trên đất

- “Tôi với anh không liên quan!”. Tiểu Hi gào thét, nước mắt rơi xuống. “Có giỏi thì mang ảnh đưa cho cha tôi nữa đi, rồi chúng ta không còn quan hệ gì nữa. Hồn damn!”. Cậu liên tiếp đập mạnh vào người đang nằm dưới đất

Lâm Ương không ngừng kêu rên

Phùng Minh cùng A Bảo vội vàng chạy lên, cố gắng gỡ Tiểu Hi ra

- “Hồn damn!”. Tiểu Hi gào thét
 - “Đừng đập nữa, sẽ chết người!”. Phùng Minh quả thực cũng bị Tiểu Hi dọa cho chết khiếp. Hấn cùng A Bảo dùng hết sức lực mới mang được Tiểu Hi lên xe, sau đó cài dây an toàn thật chặt cho Tiểu Hi để cậu không thể cử động
 - “Tôi đi trước”. Phùng Minh nói với A Bảo, sau đó đập mạnh chân ga như muốn bỏ trốn khỏi hiện trường
- Tiểu Hi đã tỉnh táo lại, cậu thở phì phò, đầu cúi thấp, không nói một lời nào
- Về đến nhà, hấn tháo dây an toàn cho cậu, Tiểu Hi chậm rãi xuống xe đi vào nhà. Phùng Minh thở hắt ra, cầm chiếc túi du lịch màu đỏ Tiểu Hi định bỏ trốn, vào phòng
- “Di? Tại sao đã về rồi? Tiểu Hi hôm nay không đi làm sao?”. Tổng Tân Kỳ đang ngồi ở phòng khách xem TV hoang mang nhìn hai đứa con trai
 - “Có người bị chọc trúng tử huyệt, nên phải quay về”. Phùng Minh đem túi hành lý ném vào phòng mình

Lâm Ương không biết có muốn chết hay không mà lại nói sẽ bỏ vợ con với Tiểu Hi. Tiểu Hi khi nhỏ đã bị cha ruột bỏ rơi, lại bị cha dượng ngược đãi, lời nói của Lâm Ương thực sự đã kích mạnh đến cậu, nên người hòa nhã trước giờ hôm nay mới nổi điên như vậy

- “Tôi đi tắm”. Tiểu Hi hít hít nước mũi, đi vào phòng tắm

Phùng Minh nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thầm cậu không sao nữa mới ngã vào sofa cùng cha xem phim truyền hình 8h tối

Thời gian chậm rãi trôi qua, chương trình 8h đã kết thúc, chương trình 9h cũng đã diễn xong, TV đều đã muốn không còn tiết mục để chiếu, nhưng Tiểu Hi đi tắm vẫn chưa ra

Tổng Tân Kỳ cùng con trai ăn lê, xem TV cười. Phùng Minh nhíu mày đi đến cửa phòng tắm

– “Cậu tắm sao rồi?”. Phùng Minh hỏi vài tiếng

Nhưng trong phòng tắm không có bất kì động tĩnh gì

– “Tiểu Hi?”. Phùng Minh hốt hoảng đập cửa

Cậu ấy sẽ không làm việc ngốc nghếch gì đi!

Trong phòng tắm.... Trong phòng tắm có vật dụng gì nguy hiểm không?

A, Chết tiệt!

Có lưỡi lam cạo râu

Từ phòng khách truyền đến tiếng cười của cha Tổng, Phùng Minh nổi giận: “Cha đừng ngồi đó mà xem TV nữa! Đi tìm chìa khoá phòng tắm nhanh lên, con trai của cha muốn tự sát này!”

– Tự sát?!. Tổng Tân Kỳ hốt hoảng ngã vào sofa. “Phùng Minh con làm gì mà tự sát?!”

– “Không phải con, là Tiểu Hi”. Phùng Minh liều mạng đập mạnh cửa, cha hấn ngược lại không đi tìm chìa khoá mà cũng vọt nhanh đến phòng tắm

– “Tiểu Hi, Tiểu Hi, con đừng làm chuyện dại dột a!”. Tổng Tân Kỳ bối rối, miệng không nuốt lê mà cũng phun ra hết

Cửa phòng tắm đột nhiên mở ra. Phùng Minh đang tựa cả người vào cửa liền mất trọng tâm nhào vào trong, vai cùng khuỷu tay nặng nề dừng lại trên người Tiểu Hi. Tiểu Hi hừ một tiếng rồi quay lại bồn rửa mặt tiếp tục vệ sinh

– “Tiểu Hi!”. Phùng Minh vội vàng ôm lấy cậu, hai người ngã ngồi trên nền gạch sứ

– “Cậu vừa rồi sao không trả lời, tôi còn tưởng cậu đã xảy ra chuyện”. Phùng Minh tức giận nói

– “Tôi bận đánh răng”. Tiểu Hi còn ngậm bàn chải trong miệng, khóe miệng đầy bọt kem đánh răng, cậu mặc một cái quần con in hình chuột Micky, trên người không mặc thêm gì khác, thật giống bộ dáng người chuẩn bị tắm rửa

– “Cái kia... Cái kia...”. Tổng Tân Kỳ cũng vào theo. “Tiểu Hi con không sao chứ?”

Vừa nghe tiếng cha Phùng Minh hỏi, Tiểu Hi ngậm miệng lại, chỉ lắc lắc đầu, nửa chữ cũng không nói

– “Cậu ấy không có việc gì”. Phùng Minh nâng Tiểu Hi dậy, thuận tay khép cửa lại. “Cha đi ngủ đi!”. Hấn không muốn cha thấy bộ dạng này của Tiểu Hi

– “Vậy hai đứa...”. Tiếng nói của cha Tổng bên ngoài vọng vào. “Cũng đi ngủ sớm một chút...”. Hấn cúi đầu, ai oán rời phòng tắm

Tiểu Hi một tay chống vào bồn rửa mặt, dùng nước súc miệng, Phùng Minh đỡ thắt lưng cậu, cho cậu tựa vào

– “Tôi vừa rồi bận đánh răng, nên không nghe tiếng cậu gọi”. Tiểu Hi nói

Phùng Minh thấy bọt đánh răng có màu đỏ của tơ máu. “Đánh răng hơn 3 tiếng, cẩn thận kéo răng nanh của cậu cũng rụng hết cho xem”

– “Tôi muốn tắm rửa, cậu đi ra ngoài đi!”. Tiểu Hi thở dài. “Tôi không sao, cậu đừng lo lắng như vậy”

– “Cậu thế này mà không có việc gì?”. Phùng Minh nâng cằm Tiểu Hi lên, thẳng tắp nhìn vào đáy mắt cậu
Tiểu Hi căng thẳng, khép mắt

– “Tôi muốn tắm rửa”. Tiểu Hi nói. Bồn tắm đầy nước ấm làm không gian phòng tắm nhuốm đầy sương khói. Người là mơ hồ, thanh âm cũng là mơ hồ. Hít một phổi sương mù, cảm giác muốn khóc nhưng không khóc được, nghẹn trong ***g ngực cậu, làm cậu đau

Tiểu Hi nhảy vào bồn tắm ngồi trong nước ấm. Cậu lấy chút dầu gội Phùng Minh mới mua đổ ra tay, chậm rãi xoa lên tóc

– “Không được, để cậu một mình, ai biết được cậu sẽ làm gì nữa”. Phùng Minh khóa cửa phòng tắm. “Tôi tắm cùng cậu”. Hần nói như vậy

Tiểu Hi nhìn nhìn Hần. “Tôi hôm nay... Cảm xúc rất không ổn định.... Có lẽ không thể khống chế bản thân như bình thường... Cậu nghĩ vậy phải không?”

Mới vừa nói xong câu đã thấy Phùng Minh cởi đồ, nhảy vào bồn

Nước, tràn ra

Tiểu Hi nhìn xuống nước, Phùng Minh ngay phía sau cậu, Hần là người cậu yêu sâu đậm

– “Tôi giúp cậu gội đầu”. Phùng Minh đến gần một chút, hai tay bắt đầu xoa bóp đầu cậu

Tiểu Hi vẫn im lặng, không nói một câu

Vài phút sau, Phùng Minh gội sạch đầu cậu, sau đó bắt đầu gội đầu mình

Nước tung tóe khắp nơi, không khí nóng ẩm làm người ta không thể hô hấp. Tóc ướt dính vào mặt, Tiểu Hi nhìn giọt nước từ tóc rơi xuống mặt nước, mà mặt nước vì động tác của Phùng Minh nhẹ nhàng lay động

– “Đôi khi, cậu thực sự rất đáng ghét”. Tiểu Hi nói, giọng nói mang theo chút run rẩy khóc lóc khàn khàn trong cổ họng

– “Tôi đã làm gì?”. Phùng Minh hoảng sợ, đây là lần đầu Tiểu Hi nói ghét Hần, Hần nghĩ Tiểu Hi luôn yêu thương Hần đến chết mới phải

– “Tôi biến thành đồng tính, đều là lỗi của cậu. Tôi hiện tại như vậy, đều là do cậu mà ra”

Phùng Minh trừng to hai mắt

– “Nếu mùa hè năm ấy cậu không đi cắm trại dã ngoại, chịu bỏ trốn cùng tôi, như vậy trên đường về nhà tôi sẽ không gặp Lâm Ương, cũng sẽ không vì tịch mịch mà phát sinh quan hệ với Hần”. Tiểu Hi còn nhớ rõ, chính là tại đường quốc lộ Tân Hải, Lâm Ương mặc đồng phục cấp 3 lo lắng đến bên cậu, nhìn nước mắt của cậu

Cậu bối vì đời không thấy Phùng Minh mà khóc lóc

– “Uy, khi đó không phải cậu mới học lớp 8?”. Lúc ấy Tiểu Hi còn là vị thành niên! Lâm Ương quả nhiên là tên hỗn đản!

– “Được người khác ôm thật sự rất ấm áp, Lâm Ương là người đầu tiên cho tôi cảm giác được yêu. Khi đó tôi cái gì cũng không có, cha mẹ đến nửa con mắt cũng không liếc nhìn tôi một lần, cậu vì theo đuổi bạn gái mới rời bỏ tôi. Tôi cảm giác mình căn bản có sống cũng không chút ý nghĩa nào, nhưng Lâm Ương lại nói Hần cần tôi, không có tôi Hần sẽ không sống nổi”. Tiểu Hi tưởng niệm. “Ồ cũng một chỗ với Hần thật sự rất khoái nhạc, cái gì cũng không cần lo lắng, mỗi lần gặp mặt cũng chỉ có làm tình, làm tình làm tình, lại làm tình”

Mặt Phùng Minh hơi đỏ lên

Tuy rằng không biết hai nam nhân yêu nhau sẽ thế nào, nhưng tư thế thân thiết như thế này. Tiểu Hi đang ngồi giữa hai chân Hần, Hần nhìn Tiểu Hi da thịt trắng nõn vì nước ấm mà phiền hồng, nhìn Tiểu Hi cúi thấp đầu, từ vai trở xuống không ngâm trong nước mà hiện lên những đường cong lỏa lồ đầy phong tình. Không khó tưởng tượng vì sao Lâm Ương thích Tiểu Hi, Tiểu Hi luôn mang bên mình vẻ ôn nhu thanh khiết luôn làm mọi người muốn tiếp cận

– “Sau đó, Lâm Ương quen một cô gái, hắn nói đó là do cha mẹ mai mối. Nhưng khi tôi lên đại học, chuẩn bị dọn ra ngoài sống chung cùng hắn, lại phát hiện hắn cũng bạn gái đã đến phòng công chứng đăng kí kết hôn. Hắn còn nói đồng tính luyến ái căn bản là không bình thường. Kết quả, tôi giống người điên chạy tới nhà hắn rống to lên, làm mọi người trong nhà ai cũng biết chuyện của tôi và hắn. Lâm Ương cực kỳ tức giận liền mang hết những bức ảnh chụp lên khi chúng tôi làm tình mang đến cho cha tôi xem, trả thù tất cả những gì tôi đã làm với hắn”

Tiểu Hi giống như đang kể chuyện của người khác, ngữ điệu không nhiều lắm cảm xúc

– “Cậu nói xem, rõ ràng là thật tâm yêu thương, tại sao vẫn không có được thứ mình muốn. Tôi nghĩ nhất định là mùa hè kia, tôi đã bị trừng phạt. Khi tôi đang đạp xe về nhà, trên đường cán chết một con cua, là con cua trừng phạt tôi, muốn tôi vĩnh viễn cũng không có được hạnh phúc”

– “Đứa ngốc!”. Phùng Minh không nhìn được cười, hốc mắt cho chút thấp

– “A Bảo nói tôi hãy cứ tiếp tục yêu đi, nhưng tôi rất sợ. Tôi sợ lại gặp người bội bạc như Lâm Ương, cướp đoạt rồi nhả tâm giày xéo tình yêu của tôi”. Tiểu Hi nhẹ nhàng nói: “Phùng Minh, cậu biết không? Loại cảm giác đó thực sự làm người ta sợ hãi. Không ai yêu cậu, bọn họ vĩnh viễn đều muốn thương tổn cậu; không ai yêu cậu, mọi người chỉ là nhất thời ham mê mới mẻ”

– “Tại sao cậu lại nghĩ vậy?”. Phùng Minh nghe những bi thương của Tiểu Hi, nhìn Tiểu Hi chậm rãi nói cười kể chuyện, những thống khổ của cậu như nước rót từ môi, xuyên thấu vào tim hắn

– “Là lỗi của cậu đúng không? Là cậu hại tôi đẻ chết con cua, nên tôi mới bị con cua nguyên rửa. Nhưng may mắn là tôi đã có biện pháp, chỉ cần không yêu nữa, chỉ cần không mang trái tim giao cho ai nữa, thì sẽ không bao giờ thương tâm. Cho nên, tôi đã quen sống một mình”. Tiểu Hi băng quơ nghịch nước

– “Được rồi, cậu đi ra ngoài đi, tôi thực sự cần tắm rửa”. Tiểu Hi quay đầu nói với Phùng

Nhưng tầm mắt cậu lại chạm vào nước mắt của Phùng Minh

– “Như thế nào lại khóc?”. Tiểu Hi ôm lấy mặt Phùng, đau lòng nói. “Ai chọc cho cậu thương tâm, tại sao lại khóc chứ?”. Cậu lau đi nước mắt của Phùng

– “Nếu là tôi thì sao? Nếu người đó là tôi, cậu cũng vẫn sợ hãi sao?”. Phùng nhìn Tiểu Hi, hắn hiểu lòng mình hiện giờ vì người này mà ẩn ẩn đau

– “Chúng ta yêu nhau đi, tôi và cậu sẽ ở bên nhau”

Một người thiện lương như vậy, một người hay tươi cười như vậy, lại chôn giấu vào trong thật nhiều đau xót. Phùng Minh khinh thầm những người kia, bọn họ chưa bao giờ quý trọng Tiểu Hi

– “Hừ, không được nói vậy”. Tiểu Hi nói. “Cậu có biết mình hiện tại đang nói gì không, nếu tôi tin lời cậu thì phải làm sao? Như vậy cũng không tốt, tính mạng rồi sẽ làm người ta khổ sở”

– “Mỗi câu tôi nói đều là sự thật”. Phùng Minh gằn từng chữ, mỗi câu đều như phát ra từ tâm can. “Tôi muốn ở bên cậu”

Tiểu Hi cười cười. “Vậy nếu cậu phải xa tôi, thì làm sao? Tôi cũng không có dũng khí chấp nhận việc để mất cậu”

– “Tôi sẽ không rời xa cậu”

– “Sẽ không sao?”. Tiểu Hi hỏi

– “Sẽ không. Vĩnh viễn cũng sẽ không”

– “Vậy được rồi, nếu sau này cậu đổi ý, muốn rời bỏ tôi, thì hãy mang một thanh đao giết tôi trước đi”. Tiểu Hi kéo tay Phùng dán tại ***g ngực của mình. “Nhớ kĩ vị trí của trái tim, là ở chỗ này. Đến lúc đó cậu phải nhắm chuẩn một chút”

Lòng ngực nóng ấm, truyền đến nhịp đập khe khẽ của nội tâm

Phải chân chính giao chân tình cho người khác cần rất nhiều dũng cảm, ngoài bản thân Tiểu Hi, chỉ có Phùng biết rõ

– “Dù sao nếu cậu vứt bỏ tôi, tôi cũng không khác đã chết là bao”. Tiểu Hi nói

Áp chế đầu Tiểu Hi, Phùng Minh cúi đầu, chạm môi cậu. Thân thể cùng thân thể, có cổ chấn động lan tràn, Phùng Minh như có dòng điện chạy qua người, thân thiết cảm nhận sự tồn tại của Tiểu Hi

Tủy sống trong xương cốt cùng huyết mạch ẩn ẩn đau, hắn biết mình đã yêu một nam nhân

Theo nụ hôn rơi xuống, mọi việc không còn bao giờ có thể đơn thuần như ban đầu nữa

Tiểu Hi nở nụ cười

Bi thương nở nụ cười

Sau đó bọn họ càng không ngừng hôn môi, càng không ngừng tiếp xúc môi đối phương

Càng không ngừng.... Càng không ngừng... Đến đêm đã về khuya hai người mới chậm rãi rời ra, nước trong bồn đã lạnh ngắt

Có lẽ vì ngâm nước lạnh quá lâu, đêm đó Phùng Minh bắt đầu sốt. Nhưng sáng hôm sau Phùng Minh vẫn chuẩn bị bữa sáng đầy đủ rồi mới đi làm, nói là tòa soạn còn nhiều việc không chậm trễ được

Cơn sốt 38 độ bị ý thức trách nhiệm công việc của Phùng Minh đánh bại. Hắn chỉ nói ‘chỉ có kẻ ngốc mới bị cảm lạnh vào mùa hè’ một câu rồi đến tòa soạn

Chạng vạng khi Tiểu Hi về đến nhà, Phùng Minh cũng vừa về đến. Hắn cắt vài miếng dưa hấu, sắc mặt vẫn không tốt lắm

– “Đã về rồi!”. Phùng Minh đang xem TV ngẩng đầu chào cậu

– “Ân”. Tiểu Hi vươn tay sờ trán Phùng Minh. “Vẫn nóng hâm hấp như vậy”

– “Không chết được”. Phùng nói

– “Cha cậu đâu?”

– “Nói là đi chơi với bạn gì đó, thứ Hai mới về”

– “Cậu sốt thế này mà ông ấy còn yên tâm ra ngoài chơi?”. Tiểu Hi nhíu mày. Người đàn ông kia vẫn vô trách nhiệm như vậy!

– “Có ông bệnh tôi còn nặng hơn, không có cha tôi không cần giặt quần áo, nấu cơm, làm việc nhà; ngược lại càng có nhiều thời gian nghỉ ngơi”. Phùng Minh đưa đĩa dưa hấu cho Tiểu Hi, còn mở bao muối Mai Tử ra. “Ăn dưa hấu đi, ngọt lắm. Tôi biết cậu thích ăn với muối Mai Tử”

Tiểu Hi ăn một ngụm, lưỡi lại đau làm cậu nhíu mày. Cậu đem dưa hấu bỏ lại, lắc lắc đầu. “Đau quá, tôi không ăn”

– “Sao vậy?”. Phùng Minh tiếp tục cắn dưa hấu

– “Mai Tử chạm vào miệng vết thương”. Tiểu Hi che miệng

– “Miệng vết thương nào?”

– “Đêm qua hôn kịch liệt như vậy, đến lưỡi cũng muốn bong ra”. Tiểu Hi nói

– “A!”. Phùng Minh hiểu rõ Tiểu Hi đang nói gì, đột nhiên mặt một trận trắng, một trận hồng

Tối qua không biết hôn bao lâu, nếu càng về sau hắn không mãnh liệt muốn hất xì, Tiểu Hi còn không có ý dừng lại. Tiểu Hi thực giống đã khát khao rất lâu, không ngừng hôn hắn, đến gần 15 phút

Đó là khát khao yêu thương của cậu

– “Đầu lưỡi cậu không đau sao?”. Tiểu Hi vẫn bình thường hỏi

– “Ăn... Sẽ không”. Tiểu Hi hỏi thẳng vấn đề làm Phùng có chút xấu hổ. “Tôi không chấm muối Mai Tử”. Muối sẽ kích thích miệng vết thương. Hắn đương nhiên cũng có vết thương ở lưỡi, đều do Tiểu Hi mà ra

– “Ăn xong rồi nghỉ sớm đi, cậu mỗi lần cảm đều thật lâu mới khỏi”. Tiểu Hi nói

– “Ăn... Hảo...”. Phùng Minh cắn dưa hấu, quan hệ mới mẻ của hai người làm hắn chưa thích ứng kịp

Tiểu Hi tìm nhiệt kế đo nhiệt độ cho Phùng Minh. “Vẫn là 38,5 độ, chưa hạ chút nào”

Tiểu Hi cầm nhiệt kế nhìn vạch nhiệt độ đỏ hồng thì trào tự nói, lo lắng cho Phùng Minh. “Nếu không hạ sốt thì phải làm sao a? Hay chúng ta đi khám bác sĩ đi”

Phùng Minh ăn dưa hấu, trong lòng nảy lên tình cảm khác thường. Người trước mắt thật sự quan tâm lo lắng hắn, vì bệnh của hắn mà sốt ruột, nửa điểm cũng không giống người cha không lương tâm kia. Con trai bị bệnh vẫn cùng đồng sự ra ngoài chơi, mặc con xoay xở ra sao thì ra

Kỳ thật hắn không hiểu vì sao Tiểu Hi lại yêu hắn, hắn cũng không phải một người quá tốt

Chẳng qua bộ dạng dễ nhìn một chút thôi

Gần đây các cô gái đều thích mẫu người đẹp trai hư hỏng, cho nên mỹ nữ bên cạnh hắn đều như hổ rình mồi. Chính là hắn không biết nam nhân có thể dùng điểm ấy đi tán tỉnh, ngấm lại, hắn thấy thật kì dị

– “Cậu tối nay muốn ăn gì?”. Tiểu Hi xắn tay áo chuẩn bị vào bếp

– “Muốn ăn cậu”. Phùng mỉm cười

– “Đi?”. Tiểu Hi im lặng, ba giây sau mặt nhanh chóng đỏ lên

Phùng Minh vốn định nói: tôi chỉ đùa thôi!

Nhưng Tiểu Hi lại lấp bắp mở miệng trước: “Tôi.... Tôi thì không sao.... Nhưng tình trạng cơ thể của cậu bây giờ, có thể chứ....”

– “Này là ý gì?”. Trán Phùng Minh nổi gân xanh. Hoài nghi hắn không cương được sao?

– “Ý của tôi là...”. Tiểu Hi giải thích, mặt ngày càng đỏ. “Cậu đang sốt... Sau đó.... Cậu cũng chưa có kinh nghiệm cùng đàn ông...”. Lầm bầm vài câu, Tiểu Hi lắc lắc đầu. “Quên đi, đừng nói nữa... Thực ngưỡng ngưỡng người ta...”

Phùng Minh cũng không thể nói câu định nói với cậu, hắn đang nghĩ Tiểu Hi như thế nào lại nghĩ đó là lời nói thật

Phùng Minh cũng lắc lắc đầu

Trong phòng khách, hai người đều lắc lắc đầu. Không dám nghĩ nhiều đến việc kia

6. Chương 5

Rất ít người sốt đến hơn 38 độ mà vẫn có thể vui vẻ như thế này. Phùng Minh nói muốn ăn cơm chiên trứng ung và tráng miệng bằng đậu phụ thối. Tiểu Hi nghĩ, con người này không bình thường mà là phi thường lợi hại mới phải

Đợi Phùng Minh ăn xong trở về phòng nghỉ ngơi, Tiểu Hi dọn dẹp bàn ghế chén bát. Vị cơm cùng đậu phụ vẫn lẫn quẩn làm cậu muốn đau đầu. Những loại đồ ăn kia thực sự là siêu cấp thối, mới nghe đến tên thôi cũng đã muốn đóng chặt cửa không tiếp xúc

Hôm nay vẫn còn được nghỉ, Tiểu Hi dọn dẹp qua loa nhà cửa cũng đã đến 11h, đêm vẫn còn dài nhưng không có việc gì làm, cậu đi vào phòng Phùng Minh, chăm chú nhìn gương mặt say ngủ của Phùng. Người sẽ thức kia dù đang bệnh cũng không thể ngủ sâu được. Tiểu Hi mới nhẹ nhàng kéo ghế dựa lại ngồi đã đánh thức Phùng Minh

– “Sao vậy?”. Phùng hỏi

– “Không sao, cậu ngủ đi, tôi trông cậu”. Tiểu Hi nói

– “Bị cậu nhìn như vậy làm sao mà ngủ. Tôi cảm giác mình như động vật quý hiếm trong sở thú cho cậu tham quan”

Lời nói của Phùng Minh làm Tiểu Hi bật cười

– “Lại đây đi!”. Phùng Minh lật chăn lên

Tiểu Hi chần chờ một lúc lâu sau. “Tôi còn chưa buồn ngủ, sẽ ằm ỉ đến cậu”

– “Cậu nhìn tôi chăm chăm thế tôi cũng không ngủ được”. Phùng đứng lên một tay kéo Tiểu Hi vào ổ chăn. Nhiệt độ cơ thể Tiểu Hi có chút thấp, vừa hay có thể giúp hắn làm dịu cái nóng hầm hập trong chăn. Phát sốt kì thực không thoải mái gì, mỗi tế bào trong người đều uể oải, cơn nóng không tan được, khổ sở lại không biết làm sao cho hết

Hai người vừa nằm lên giường, Phùng Minh liền ôm thắt lưng Tiểu Hi, ngực dán sát vào lưng Tiểu Hi, nhắm hai mắt ngủ. Đèn trong phòng đều đã tắt, ánh trăng xuyên qua rèm cửa lơ mơ đi vào phòng. Tiếng thở của Phùng Minh đều đều mà sâu xa, một lát sau đã nhẹ nhàng thành tiếng ngáy

Không khí có mùi vị bình an, tuy rằng Tiểu Hi vẫn còn sợ mùi đậu phụ thối kia nhưng đại khái, so với khi cậu sống một mình thì bây giờ lại an tâm hơn rất nhiều

Tiểu Hi thực thích nghe tiếng ngáy của Phùng Minh, âm thanh này không phải ngôn ngữ nhưng lại mang để cho cậu cảm giác an tường cùng hạnh phúc

Tiểu Hi ngủ không được liền nghịch tay Phùng đang trên hông cậu, cậu nhẹ nhàng hôn lên tay hắn, rồi sau đó quý trọng mà nắm chặt áp vào ngực

Tiếng ngáy của Phùng Minh dừng một chút, gương mặt hắn cọ cọ vào tóc Tiểu Hi

– “Mau ngủ đi...”. Giọng nói ngái ngủ, sau đó tiếng ngáy lại tiếp tục

– “Ân”. Cậu nhẹ giọng đáp, mỉm cười nhắm nghiền hai mắt

Cũng không biết ngủ bao lâu, ngày đã lên rồi lại tắt nắng. Người bên cạnh giật giật, cơ thể nóng bỏng ngồi dậy

Tiểu Hi nghe tiếng rì rầm ‘thực không xong’, sau đó người kia xuống giường đi vào toilet

Tiểu Hi mở mắt ra nhìn khoảng không to lớn bên cạnh, đột nhiên thấy tịch mịch vô cùng. Cậu cũng theo xuống giường, đứng ở ngoài cửa toilet trông chừng

Phùng Minh vừa mở cửa toilet liền gặp Tiểu Hi đang đứng ngốc ở đó, không khỏi hỏi: “Sao vậy?”

– “Tôi có thể giúp cậu a”. Tiểu Hi xoa mắt, ngáp dài. Mỗi khi ngủ nhiều cậu càng cảm thấy buồn ngủ hơn

– “Giúp tôi cái gì?”. Phùng Minh không rõ

– “Cái kia a”. Tiểu Hi nắm tay, ở giữa lại để một khe hở như đang cầm gậy, cao thấp di động. “Hiện tượng sinh lí bình thường của nam giới”

– “Những thứ này là ai dạy cậu!”. Phùng Minh gõ lên đầu Tiểu Hi. “Ai cho cậu nghĩ những thứ dơ bẩn như vậy”

Tiểu Hi đau đến rứt cổ, nhưng nhếch miệng hết như đứa trẻ bướng bỉnh, tươi cười

Nhìn đồng hồ, đã hơn 5h chiều. Nhà chỉ còn hai người nên Phùng Minh cũng không muốn nấu cơm. Cơm chiên ngày hôm qua Tiểu Hi làm quả thực khủng bố làm hắn cũng không nghĩ nấu tiếp

Phùng nói rõ: “Buổi tối chúng ta ra ngoài ăn, đi đánh răng rửa mặt đi”

– “Hảo”. Tiểu Hi nhanh nhẩu đáp ứng, vào phòng tắm vệ sinh cá nhân

Phùng Minh lắc lắc đầu. Tiểu Hi luôn nghe lời hắn như vậy, vô luận hắn nói thế nào cậu cũng không phản bác, người ngoài không biết còn tưởng hắn mới là anh

Sau đó bọn họ lái xe vào nội thành, tìm một quán ăn nhanh ngồi xuống gọi hai phần thức ăn. Nhìn người xe qua lại ngoài cửa sổ, bọn họ nói chuyện không ngừng. Tâm tình Tiểu Hi tốt lắm, từ khi đi đến giờ cậu đều tươi cười

– “Mấy hôm nữa tôi phải thi tốt nghiệp, chắc phải quay về nhà trọ. Nơi đó còn nhiều sách tập, tới mang về không tiện lắm. Hơn nữa tôi và Tước Nhược Như còn phải làm báo cáo chung”. Tiểu Hi cắn hamburger chậm rãi nói

– “Đem toàn bộ đồ dùng về nhà là được rồi. Còn phần Nhược Như thì gọi cô ấy cùng đến nhà làm a”. Phùng Minh uống nước, có chút không yên lòng nhìn ra ngoài cửa sổ

– “Tôi và Tước Nhược Như đều là cú đêm, sẽ âm ỉ đến cậu. Không được đâu”

– “Nói cậu dọn về thì cậu dọn về, người một nhà nhưng cậu dọn ra ngoài ở một mình là kiểu gì?”. Phùng Minh nói xong, nhiệt độ trên người cũng không biến mất, ánh mắt có chút mờ lung

Tiểu Hi chỉ cười cười. Cậu không nghĩ mình sẽ ở lại bên cạnh cha con Phùng Minh thật lâu, ngôi nhà kia cũng không thuộc về cậu, cậu một chút quyến luyến cũng không có. Nhưng cậu biết nếu nói như vậy cho Phùng nghe, hẳn nhất định sẽ nổi giận

– “Nhanh ăn đi, ăn xong nếu còn sớm, chúng ta cùng đi xem phim rồi hăng về nhà”. Phùng nói rõ

– “Tốt!”. Cậu cười. “Thật giống như đang hẹn hò”. Cậu nói

– “Rõ là hẹn hò”. Phùng Minh vỗ vào gáy Tiểu Hi. “Cậu sao lại ngốc đến vậy?”

– “Da?!?!”. Tiểu Hi ngẩn ngơ

– “Da cái gì mà da”. Phùng Minh lau khóe miệng đang dính tương cho Tiểu Hi. Hắn đột nhiên phát hiện môi cậu rất đẹp, bờ môi mỏng manh chỉ cần nhếch một chút cũng giống như đang cười rộ, không giống môi nam nhân thường nứt nẻ, môi cậu lại thản nhiên ánh lên màu hồng phấn

Rõ ràng trong tiệm đang rất hỗn loạn, tiếng TV truyền đến bài nhạc nước ngoài, bên cạnh còn có một em bé đang khóc lóc đòi đồ chơi, nhưng Phùng Minh nhất thời lại mất hồn, ngón tay vẫn đặt bên môi Tiểu Hi vuốt ve

Cảm giác tiếp xúc mềm mại làm hắn nhớ lại nụ hôn ở phòng tắm hôm trước, không đếm được bao nhiêu cái hôn, nhưng đều là do Tiểu Hi chủ động dâng lên, làm hắn một lần lại một lần nếm trải hương vị trái cấm kia

Sau đó, phần kem vị bạc hà được mang lên

– “Làm sao vậy?”. Tiểu Hi không rõ Phùng vì sao lại ngẩn ngơ

– “Hôn một chút có được không?”. Dục niệm bất chợt nổi lên, Phùng không đợi Tiểu Hi trả lời đã cúi đầu chặn môi cậu

Bàn tay còn đang cầm hamburger của Tiểu Hi có chút run rẩy, Phùng Minh liền gắt gao nắm lấy tay còn lại, đôi môi cũng gắt gao dán vào môi cậu, tách môi cậu ra, nút lấy lưỡi cậu

Cả tiệm thức ăn nhanh đột nhiên im lặng như tờ, nhìn một màn tình cảm mãnh liệt, già trẻ lớn bé mồ hôi lạnh chạy ròng ròng

Nam nhân cùng nam nhân, nồng nhiệt hôn môi mấy phút liền đã hù chết các em bé và người già vào mua thức ăn

Sau khi tận hứng, Phùng Minh còn liếm môi Tiểu Hi một chút mới rời ra. Nhìn vẻ kinh hách của mọi người trong quán, bản thân hắn lại rất tự nhiên, không hiểu có gì không đúng ở đây

Môi Tiểu Hi bị hôn đến sưng lên, khi phục hồi tinh thần cậu mới biết hamburger đã rớt xuống đất từ khi nào. Cậu thở dài nhặt lên, chuẩn bị quăng vào sọt rác

– “Bỏ cái kia đi, cho cậu cái này”. Phùng Minh đem đùi gà mới cắn một ngụm đưa Tiểu Hi, lại tiếp tục uống nước

– “Cậu làm tôi gật cả mình”. Tiểu Hi nói. Cậu chưa từng ở giữa đám đông cùng nam nhân hôn môi lần nào, vì đối với bọn họ mà nói, việc này cần rất nhiều dũng khí mới làm được

– “Phát hiện tân đại lục”. Ngữ khí Phùng Minh giống như đang hát. “Về nhà lại tiếp tục”

– “Đừng ồn nữa”. Tiểu Hi thấy mọi người đang trừng mắt nhìn mình nên đầu cũng không ngẩng cao được

– “Columbus khi phát hiện châu lục mới, đại khái cũng chỉ vui được như tôi bây giờ thôi”. Phùng Minh vẫn khoái trá ca hát

Tuy rằng thích vô cùng, khóe miệng cũng không cách nào giấu được nụ cười, nhưng nghĩ đến một màn nồng nhiệt vừa rồi trước mặt mọi người, Tiểu Hi cũng không cách nào nâng đầu lên được

Phùng Minh hừ một tiếng, tựa vào ghế tiếp tục uống nước, hoàn toàn không quan tâm ánh mắt của người ngoài

– “Khoái hoạt vô cùng___”, hắn vẫn tiếp tục hát ca

Sau khi rời khỏi quán ăn, bọn họ đi xem phim. Suốt thời gian chiếu phim, Phùng Minh đều nắm tay Tiểu Hi không buông, đến hết phim cũng như vậy

Cảm giác được yêu làm ngực Tiểu Hi ngập tràn dư vị hạnh phúc, cậu cũng gắt gao nắm lấy tay Phùng Minh. Ngay cả vừa rời bộ phim thế nào cậu cũng không biết, vì trái tim đều đặt hết lên người Phùng Minh rồi

– “Sắp 11h rồi, cậu có muốn đi ăn khuya rồi mới về nhà không?”. Phùng Minh hỏi

– “Ăn gì?”

– “Chao”. Phùng nói rõ, “ăn xong về nhà lại hôn nhẹ”

– “Không cần!”. Ăn món đó rồi hôn thì khác gì ác mộng

Tiểu Hi cảm thấy vị chao cũng khủng bố như đậu phụ thối. Cậu không rõ Phùng Minh vì sao lại luôn thích những món đáng sợ như vậy

Vừa đi ngang qua một quán thịt nướng, Tiểu Hi nghe mùi thịt truyền đến liền dừng chân. Phùng Minh thấy Tiểu Hi đã sắp chảy nước dãi liền kéo cậu vào

Phùng Minh gọi một bàn xiên nướng cùng vài con cút nướng, thêm mấy chai bia ướp lạnh

– “Cậu uống không?”. Tiểu Hi khui bia, hỏi Phùng

Phùng Minh lắc đầu

Tiểu Hi đột nhiên bật cười: “Cậu không thuốc lá, rượu bia, cũng không cờ bạc, vậy cuộc đời có gì để giải trí?”

Phùng Minh ‘sách’ một tiếng, không chịu thua kém uống cùng Tiểu Hi. Kết quả khi hai người phát giác mình uống quá nhiều thì đã say khướt, đi bộ còn không xong

Phùng Minh ngã nhào trên đất, nôn khan

– “Một cọng một bằng mấy”. Tiểu Hi ngồi xổm trước mặt hắn, cúi đầu hỏi

– “Bằng hai!”. Phùng Minh say khướt gào thét. “Câu hỏi này đến học sinh tiểu học còn trả lời được”

Tiểu Hi đầu đã sớm đình chỉ ha hả cười

– “Dù tôi một chút, chúng ta gọi taxi về nhà”. Phùng Minh lại nôn. “Tôi không lái xe được nữa...”

– “Tôi có thể lái xe a!”. Tiểu Hi đỡ Phùng Minh lên

– “Cậu bây giờ cũng không còn tỉnh táo, tôi muốn sống lâu một chút”. Phùng Minh vừa đi vừa nói chuyện, nhưng khi đi ngang qua một ngã tư đường lại im bặt

Phùng Minh nhìn thấy bóng người quen thuộc bên kia đường, Tiểu Hi cũng nhìn theo tầm mắt của Phùng Minh, thấy người đàn bà kia đang vận bộ đồ đỏ đi trên đường

– “Tuệ Thanh!!!”. Phùng Minh kinh ngạc buông tay Tiểu Hi, liêu lĩnh băng qua đường chạy vội về phía bạn gái

Nhiệt độ ẩm áp trong tay biến mất, Tiểu Hi cảm giác như bị giáng một cú, tai lùng bùng, chân cũng không đứng vững. Cậu nắm chặt bàn tay trợ trợ, đứng lặng bên đường

– “Tuệ Thanh!”. Bên kia đường Phùng Minh liêu mạng gọi tên bạn gái, hần quên mình đang bị sốt, lỗ mông xúc động chạy thật nhanh. Một trận chóng váng chóng mặt hoa mắt làm hần ngã nhào trên đất, hần cố sức thở dốc, không cam lòng nhìn bạn gái cứ thế biến mất trước mắt mình

Nàng nhất định đang ở gần đây, nàng nhất định đang ở gần đây. Trong đầu Phùng Minh bây giờ chỉ có ý niệm này. Sau khi chia tay Liễu Tuệ Thanh, hần không quá đau khổ nên chỉ đi tìm nàng vài lần, nhưng khi ấy hần mới biết nàng đã chuyển công ty và nơi ở. Yêu nhau ba năm, nữ nhân này lần này thật muốn vĩnh viễn cắt đứt với hần

Phùng có hiểu hay không, bạn gái vì cái gì lại chia tay nhanh chóng như vậy, một chút lưu luyến cũng không. Hần cố gắng bò dậy nhìn quanh, còn cố chấp nghĩ sẽ nhìn thấy nàng, nói chuyện với nàng cho rõ ràng

Tiểu Hi đến bên cạnh Phùng Minh, cậu thấy mặt hần đã tái mét. “Chúng ta về nhà đi!”. Tiểu Hi giữ lấy tay Phùng Minh

Phùng Minh gạt cậu ra. “Cậu cũng thấy cô ấy phải không? Cô ấy đi hướng nào rồi?”

Tiểu Hi mím chặt môi, vô luận bây giờ hần hỏi gì cậu cũng đều không muốn trả lời

– “Giúp tôi tìm cô ấy a, cậu phát ngốc cái gì không biết?”. Phùng Minh mất đi lí trí phần nộ gào thét

– “Vậy được rồi, tôi... Tôi đi tìm giúp cậu, cậu còn đang sốt, đi về trước đi”. Tiểu Hi bước qua hần đi về phía bên kia đường

Phùng Minh vì nàng mà kích động làm Tiểu Hi không khỏi đau lòng. Tiểu Hi vốn ngu ngốc nên không biết loại tình cảm này được gọi là gì. Cậu chỉ cảm thấy cả người vô lực ngã xuống đất

Chắc là do uống nhiều rượu đi. Tiểu Hi mơ hồ nghĩ

Đợi đến khi bóng dáng Tiểu Hi đã khuất xa, Phùng Minh mới ý thức mình đã nói những gì

– “Tiểu Hi!”. Phùng bối rối gọi cậu, nhưng người đang đi về phía xa kia căn bản không muốn trả lời

– “Con mẹ nó!”. Phùng Minh lắc đầu, hối hận không thôi. Hần vừa rồi rốt cuộc là làm sao vậy, cứ nhiên bắt Tiểu Hi đi tìm bạn gái cho hần

Không biết Tiểu Hi đang nghĩ gì, nhưng hần biết mình đã làm tổn thương cậu

– “Hỗn đản!”. Hần tự mắng mình, hối hận không thôi đuổi theo Tiểu Hi

– “Đừng tìm nữa, chúng ta về nhà đi thôi!”. Vất vả lắm mới đuổi kịp Tiểu Hi, Phùng Minh đưa tay choàng qua vai Tiểu Hi, nhưng lại bị cậu gạt ra

– “Tiểu Hi...”

Tiểu Hi một câu cũng không chịu nói, chỉ mím môi, tiếp tục tìm cô gái Phùng Minh yêu

Phùng Minh nhìn cậu, phát giác Tiểu Hi tựa như đang khóc

Kết quả, hần cứng rắn kéo Tiểu Hi vào trong xe, chạy về nhà

Tiểu Hi vẫn duy trì trầm mặc, khuôn mặt không tươi cười mà chỉ còn vẻ hoảng hốt. Phùng Minh không có biện pháp hiểu được Tiểu Hi đang nghĩ gì, người này tinh tế hơn hần nhiều, dễ dàng bị tổn thương hơn hần nhiều, nhiều lắm

Xe tắt máy, Tiểu Hi liền trở về phòng mình. Phùng Minh đứng bên ngoài gõ cửa cũng không thấy Tiểu Hi đáp lại, hần tâm phiền ý loạn đẩy cửa xông vào, mới phát hiện Tiểu Hi đã cởi áo, trên người chỉ còn chiếc quần bò, đại khái chuẩn bị thay áo đi ngủ

Không còn quần áo che chắn, ánh đèn huỳnh quang lò mờ chiếu lên làm cơ thể cậu có chút trắng bệch. Phùng Minh không hiểu tại sao mình lại hoảng loạn, ong ong cả đầu; ngay cả mở miệng nói một câu đơn giản hần cũng không làm được

– “Cậu đi theo tôi”. Hần không nói thêm, tiến lại gần nắm cổ tay Tiểu Hi kéo đi

Tiểu Hi vừa mới đổi áo, đầu tóc có chút hỗn độn

Phùng Minh quay lại phòng mình, sập cửa thật mạnh, mở miệng nói: “Tôi muốn giải thích với cậu, thực xin lỗi”

Tiểu Hi cúi nhìn mặt đất, không nhìn hần. “Cậu không cần giải thích với tôi. Nếu không có việc gì nữa thì tôi về phòng đây”

– “Cậu rốt cuộc bắt mãi cái gì chứ? Tôi sẽ giải thích hết cho cậu!”. Phùng Minh đang hỗn loạn vươn tay ra, hần nguyên bản muốn vuốt lại mái tóc đang rối của Tiểu Hi, nhưng không ngờ lại thành nắm tóc cậu, kéo Tiểu Hi về phía mình

– “Đau quá!”. Tiểu Hi chạm vào tay Phùng Minh, muốn đình chỉ động tác thô lỗ của hần

Nghe Tiểu Hi nhỏ giọng kêu đau, ngực Phùng Minh nhảy lên

– “Phùng Minh, buông”. Tiểu Hi giẫy giụa

– “Cậu cũng biết tôi không cố ý, vậy còn tức giận chuyện gì chứ?”. Phùng Minh hỏi, hần kéo Tiểu Hi đến trước mặt mình, lại tư thế này, chỉ cần cúi đầu liền có thể hôn môi đối phương

– “Tôi không tức giận”. Tiểu Hi không thể giải thích cho Phùng Minh tâm tình của mình, Phùng Minh bảo cậu đi tìm người đàn bà kia, cậu không tức giận mà chỉ thấy khổ sở

– “Tôi rõ ràng đã nói sẽ mãi ở bên cậu”. Phùng Minh nhìn Tiểu Hi khi nói chuyện, đôi môi khép mở nhẹ nhàng, kinh ngạc không hiểu con người này nơi nào cũng trắng tái, tại sao chỉ có đôi môi lại ướm át hồng nhạt như thế kia

– “Cậu buông tay, tôi muốn về phòng”. Tiểu Hi giẫy giụa. “Tôi không muốn cãi nhau với cậu”

Một ngón tay xoa lên môi Tiểu Hi, chính hần cũng kinh ngạc động tác của mình, Tiểu Hi cũng mở to mắt nhìn hần

– “Bình thường phụ nữ chỉ cần hôn sẽ im lặng, cậu cũng như vậy phải không?”. Phùng Minh đặt tay lên môi Tiểu Hi, miết qua miết lại vỗ về chơi đùa

– “Tôi không biết”. Tiểu Hi nói

– “Đúng vậy, cô ấy đá tôi, nhưng tôi và cô ấy đã không còn quan hệ gì nữa. Cho dù tôi có yêu cô ấy cũng không có biện pháp quay về bên cô ấy nữa, hiện tại người ở bên cạnh tôi chính là cậu”. Phùng Minh găm nhẹ, áp hai mái đầu vào nhau, hần không phát hiện ra lời nói này đã đả thương người kia đến mức nào

– “Tôi không biết, tôi cái gì cũng không biết”. Tiểu Hi chỉ có thể không ngừng lặp lại những lời này, cậu cảm giác tay Phùng Minh đang làm cậu đau

– “Cậu không tin tôi đúng không?”. Phùng Minh cực kì tức giận. Hần hạ rất nhiều quyết tâm mới có thể công khai yêu thương quan tâm Tiểu Hi, nhưng người này nửa điểm cũng không nhận ra tấm chân tình của hần

– “Cậu căn bản không yêu tôi”. Tiểu Hi chán ghét nói

– “Tôi là thật tâm muốn cùng cậu”. Phùng Minh từng tự hứa với lòng, nếu gặp lại Tiểu Hi, tuyệt đối hần sẽ không để cậu phải bi thảm như trước kia nữa, mặc kệ ai nói gì làm gì, hần cũng sẽ theo cậu đi đến chân trời góc bể

– “Phải làm sao thì cậu mới tin? Có phải hay không muốn tôi ôm cậu? Có phải hay không muốn tôi làm tình với cậu thì cậu mới tin?”. Phùng Minh kích động hỏi

– “Cậu đã từng nói mỗi lần gặp Lâm Ương đều chỉ có làm tình, khi đó cậu lại tín nhiệm hẳn như vậy”. Phùng Minh mang Tiểu Hi lên giường, đóng cửa, tắt đèn, trong bóng đêm cởi đồ

– “Hiện tại, chúng ta cũng thử xem sao....”. Phùng nói rõ

Ý thức được chuyện gì sẽ phát sinh, Tiểu Hi vội vàng bò xuống giường nhưng mới đi được 2 bước đã bị Phùng Minh kéo lại. Bọn họ ngã xuống giường, hơi thở gấp trề trụi dốc vào tai nhau *** mỹ đến cực điểm

Phùng Minh hôn Tiểu Hi, trong đêm tối, hẳn không nhìn thấy biểu tình trên gương mặt cậu; lí trí đã sớm không tồn tại, Phùng Minh làm càn hôn môi Tiểu Hi

Tiểu Hi run rẩy muốn trốn thoát, cậu hiểu được trong tình huống này mà làm tình thì mọi chuyện chỉ càng tội tệ hơn. Nhưng da thịt Phùng Minh nóng rực dán vào người cậu, cậu cảm giác tim mình đã mau nhảy khỏi ***g ngực mà cuồng nhiệt đập. Hốc mắt cậu đỏ lên, không còn cách thoát khỏi những ôm ấp của Phùng Minh

– “Muốn tôi làm như thế nào?”. Quyển luyến rời khỏi môi cậu, Phùng Minh nhẹ giọng bên tai cậu hỏi

Tiểu Hi cắn chặt răng, không chịu phát ra một chút âm thanh

– “Như vậy tôi chính mình đến. Bất quá, cậu cũng biết tôi không quen lắm”. Phùng Minh nắm lấy phần thân của Tiểu Hi, hẳn có chút thô lỗ mà mãnh liệt nuôi nấng, đến khi Tiểu Hi nhịn đau không được mà mở miệng, hẳn liền tiến vào khoang miệng cậu tận tình lộng hút

Động tác không chút ôn nhu săn sóc mà xuất phát từ bản năng cuồng nhiệt, đến khi Tiểu Hi làm ướt tay Phùng Minh, hẳn liền tách mông cậu ra, đem ngón tay ướt đầm dịch nóng rực tiến vào trong cậu

Tiểu Hi một trận run rẩy, gắt gao ôm lấy Phùng Minh, hai tay hoàn toàn ôm lấy vai hẳn

– “Có đau hay không?”. Phùng Minh nhẹ nhàng bên tai cậu

Ngón tay ở nơi chật chội co duỗi tào lộng, thẳng đến động chạm vào nơi nào đó là Tiểu Hi cứng người, biết đó là điểm mẫn cảm của đối phương, Phùng Minh lập tức đặt Tiểu Hi dưới thân thể mình, không kịp cho cậu giây giụa đã tiến công

Trong đêm tối, ngoại trừ hơi thở mình đã sớm hỗn loạn, còn có thêm tiếng rên rỉ nhuần nhuyễn của Tiểu Hi, một tiếng lại một tiếng cổ nén từ khoang mũi tràn ra đầy âm điệu làm cho Phùng Minh không thể khắc chế, hẳn sắp bùng nổ

– “Tôi có thể đi vào không?”. Phùng Minh chịu không nổi những dục niệm đã bùng phát, mặc dù câu hỏi của mình đối phương không trả lời, hẳn vẫn cố ý tách chân cậu ra, nâng mông cậu lên, dùng sức đem phần thân đi vào. Cảm nhận cơ thể ấm áp đang co rút của cậu

– “Phùng Minh...”. Tiểu Hi vẫn im lặng này giờ, đến khi hẳn đem phần thân sáp nhập lại đột nhiên gọi lên

Nơi chật hẹp nóng bỏng kia mãnh liệt co rút, Phùng Minh cảm giác thân dưới của mình đột nhiên run rẩy, động tác cũng co rúm, cứ như vậy không báo trước mà lộng trong cơ thể Tiểu Hi

Phùng Minh hoảng sợ, chỉ mới vừa vào thôi, cứ nhiên đã bị tiếng rên rỉ của Tiểu Hi làm cho phát tiết

Tiểu Hi hỗn hển, hai chân vắt ngang thắt lưng Phùng Minh, cậu mở miệng cùng lưỡi Phùng Minh giao nhiều, tiếng nước bọt cũng *** mị dị thường. Nơi hai người gắn kết nhau cũng truyền đến những nhịp đập

Phần thân vừa phát tiết lại sưng lên, hẳn nâng thắt lưng Tiểu Hi, tiến vào thật sâu bên trong, không ngừng lại không ngừng kích thích điểm mẫn cảm của đối phương. Mặc dù Tiểu Hi vẫn là cần môi không chịu lên tiếng, nhưng sau vài lần run rẩy mãnh liệt, bụng hai người đều thấm ướt không thôi

Một lúc sau, hẳn lại trở mình, từ sau lưng người kia đi vào lần nữa

Tiểu Hi nằm trên gối há to miệng, nước mắt lã lã chảy xuống đều bị chặn nệm thấm đi

So với vừa rồi cậu càng mãnh liệt co rút làm Phùng biết rõ, tư thế này cũng mang lại khoái cảm cho người bên dưới

Hẳn mãnh liệt trều sáp, tiếng thở dốc vang lên khắp phòng

– “Cậu thích như vậy, đúng không?”. Phùng Minh hỏi

Tiểu Hi lại rơi nước mắt không trả lời. Cậu không hiểu Phùng Minh muốn mượn việc âu yếm này để chứng minh cho điều gì? Nhưng với Phùng Minh, cậu không thể phủ nhận. Cậu thực sự thích Phùng Minh, dù người kia có làm gì đi nữa, cậu cũng vẫn thích hắn như vậy

Cuối cùng, Phùng Minh phát tiết trong Tiểu Hi

Phùng Minh không ngừng gặm nhấm cổ cậu, có lẽ cơn địa chấn vừa rồi vẫn còn

Tiểu Hi lại thấy toàn thân đau không chịu được, nhất là trái tim nơi ngực, vừa rầu rĩ vừa buồn đau. Phùng Minh vẫn thích người phụ nữ kia không phải sao? Nếu không tại sao lại liều lĩnh chạy như điên trên đường chỉ để tìm kiếm thân ảnh cô ta

Nếu yêu người khác, thì tại sao lại làm tình với cậu?

Phùng Minh là muốn làm cậu yên tâm sao? Phùng Minh là muốn an ủi cậu sao?

Nghĩ đến đây, Tiểu Hi cảm thấy bản thân sắp không thở được

Có lẽ Phùng Minh chỉ là thương hại cậu bị Lâm Ương vứt bỏ

7. Chương 6

Sáng hôm sau, tiếng chuông điện thoại đánh thức Phùng Minh

Phùng Minh nhìn đồng hồ báo thức, nhíu mày: “Mẹ nó, mới 6 giờ, kẻ nào chán sống lại gọi điện đến?”. Hắn đứng dậy đến bên bàn nhắc điện thoại, trên giường có thân ảnh cự quạ

– “Uy?”. Khẩu khí Phùng Minh không tốt lắm, hắn đau nhức cả người, thân nhiệt hình như vẫn rất cao, đầu óc mờ mịt lại đau đến muốn nứt ra làm hai

– “Xin lỗi, tôi tìm Phương Hiểu Hi”. Bên kia đầu dây một giọng nữ vang lên, nàng hít hít nước mũi, lời nói cũng toàn giọng mũi nghèn nghẹn

– “Tức Nhược Như, sớm như vậy cô gọi đến làm gì? Anh tôi không có ở đây”. Phùng Minh tức giận đập máy quay lại giường định bụng tiếp tục ngủ. Nhưng vừa mới bước một chân lên giường hắn liền nghe thấy một tiếng thở thật dài

Phùng Minh nhíu mi lật chăn lên, bên dưới là Tiểu Hi đang ***

– “Cậu sao lại ngủ trong này?”. Phùng Minh vừa hỏi vừa nhìn quanh khắp phòng hỗn độn quần áo, mà chiếc quần con hình Mickey Tiểu Hi hay mặc lại ở ngay trên gối hắn

Phùng Minh hít sâu một hơi, kí ức đêm qua từng chút từng chút một trở về. Hắn nhớ sau khi tắt đèn đóng cửa, mình đã nảy sinh thú tính ‘làm nhục’ Tiểu Hi như thế nào, còn nhớ Tiểu Hi ghé vào tai gọi tên hắn như thế nào, chính mình nhịn không được liền ‘phát tiết’. Tuy rằng sau này có hòa nhau mấy phần cũng đã đủ mất mặt

Sắc mặt lúc trắng lúc xanh, Phùng Minh lui lui lui, thối lui đến phòng tắm, đóng chặt cửa ngồi ngốc trên bồn cầu lạnh lẽo

Lát nữa khi Tiểu Hi thức giấc hắn phải giải thích thế nào đây? Kì thật cũng không cần giải thích, hai người trưởng thành phát sinh quan hệ cũng là chuyện bình thường!

Nhưng ngẫm lại, Phùng Minh lại thấy không đúng, đêm qua Tiểu Hi dường như ồm ồm không đồng ý lại bị chính mình ép buộc, hắn khi nào lại thượng Tiểu Hi, như thế nào mà đến bản thân cũng không nhớ?

Lấy lí do phát sốt để nói sao?

Nếu phát sốt không được, lấy lí do say rượu loạn tính là được chứ gì!

Chính là, hắn không biết bản thân đến tận cùng là làm sao, trên người vẫn còn lưu lại hương vị của Tiểu Hi, làm hắn chỉ cần nhắm mắt liền nhớ rõ cảnh tượng đêm qua

Đầu Phùng Minh đã mau nứt ra, sốt cao cộng với cơ thể đang nhứt mỗi làm hần vụn phần không thoải mái Điện thoại lại đổ chuông. Hần lổa lổa ngồi trên bồn cầu, đến quần con cũng không mặc nên không nghĩ sẽ đi ra ngoài. Điện thoại đổ chuông đến gần 10 phút sau đã đánh thức Tiểu Hi đang trên giường

– “Uy?”. Tiểu Hi nhập nhèm mở mắt nhấc ống nghe, một tay sờ mông. Sau lại phát hiện toàn thân không mặc gì mới cảm quần con đang ở trên gối Phùng Minh mặc vào

– “Tôi đây, cậu trở về chưa?”. Tước Nhược Như ở đầu dây bên kia hỏi

– “Cậu sao vậy?”. Tiểu Hi nghe giọng nói nghẹn ngào của Nhược Như

– “Sau khi cậu đi, tôi cùng bọn A Bảo đánh mạt chược mấy ngày liên tục. Sau đó tôi tỉnh lại.... phát hiện mình đang ở bệnh viện”. Tước Nhược Như hít mũi, giọng nói điềm đạm rất đáng yêu. “Chắc là bọn họ không có tiền thanh toán viện phí nên bỏ chạy, tôi trên người cũng không có một đồng”

– “Cậu....”. Tiểu Hi không biết nên nói gì. “Đợi một chút tôi đi đón cậu”

Cúp điện thoại, Tiểu Hi muốn đến phòng tắm rửa mặt chải đầu chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng chưa bước được vài bước liền phát hiện mông thật đau, làm cậu bước đi cũng khó khăn

Cố gắng đi đến toilet, Tiểu Hi mở cửa, bất ngờ thấy Phùng Minh đang ngồi trên bồn cầu, cứ như vậy đối mặt cậu

– “A, cậu ở trong này sao? Xin lỗi”. Tiểu Hi chuẩn bị đóng cửa lại

– “Cậu muốn dùng thì dùng đi, tôi chỉ ngồi suy nghĩ vài việc thôi”. Phùng Minh đứng lên nhưng đứng không vững, lại một trận choáng váng làm hần hoa mắt

Phùng Minh lảo đảo bước ra, nhưng ý thức không duy trì được quá 3 giây, cả người hần không còn chút khí lực, lâm vào hôn mê

– “Oa!”. Tiểu Hi hoảng sợ, vội vàng đỡ lấy Phùng

– “.....”. Một lúc sau, Tiểu Hi nhìn người đang bất động trong lòng mình, cậu nghĩ nên làm cái gì bây giờ? Gọi điện cho xe cấp cứu sao? Trước khi xe đến thì mặc quần áo vào cho Phùng vậy!

Hay là lái xe đưa Phùng đến bệnh viện, sẽ nhanh hơn đợi xe cứu thương. Nhưng cậu không có bằng lái

– “Trước mặc quần áo đã!”. Tiểu Hi dùng sức đem Phùng Minh ra ngoài

Lái xe đến bệnh viện, trước tiên Tiểu Hi làm thủ tục nhập viện cho Phùng Minh, sau đó lại giúp Nhược Như làm thủ tục xuất viện

Khi mọi việc đã êm xuôi cũng đã đến giữa trưa. Khi cậu đang ngồi bên giường bệnh trông chừng Phùng, Tước Nhược Như hỏi: “Em cậu làm sao vậy?”

– “Bác sĩ nói bị sốt cao dẫn đến viêm phổi”. Cậu suýt quên Phùng Minh mỗi khi bệnh thường rất lâu mới hồi phục, đêm qua cậu còn cùng Phùng Minh lên giường, cậu hồi hận

Phùng Minh đang truyền nước biển, hần bắt đầu ngủ sâu. Có lẽ do bệnh hành nên cậu cùng Nhược Như nói chuyện thật huyền não hần cũng không tỉnh dậy

– “Vậy cậu phải ở trong này chăm sóc hần sao?”. Tước Nhược Như tựa vào cửa phòng bệnh, từng ngậm từng ngậm ăn khoai tây chiên

– “Tôi đưa cậu về nhà rồi sẽ quay lại sau”. Tiểu Hi liếc nhìn Phùng thêm cái nữa, bắt đắ dĩ dĩ dẫn Nhược Như về nhà

– “Kì thi ngày mai cậu chuẩn bị đến đâu rồi?”. Tước Nhược Như vô tình hỏi

– “Tôi đã lâu rồi không đi học”. Tiểu Hi gãi gãi đầu, từ khi gặp lại Phùng đến nay, mọi kế hoạch của cậu đều rối loạn

– “Không sao, tôi có học bài, đến khi đó sẽ đưa bài thi cho cậu chép. Cậu nhất định phải tốt nghiệp thuận lợi, chị của tôi bên Mĩ cũng đã tìm được trường tốt bên ấy, hồ sơ cũng xong hết rồi. Đi học hoặc làm nghiên

cứu sinh vài năm, trở về sẽ như được dát vàng, tìm việc cũng dễ dàng”. Nhược Như vừa ăn đồ ăn vặt vừa nói chuyện

– “Chỉ cậu biết chuyện cậu nằm viện sao?”. Tiểu Hi hỏi

– “Nếu để chị tôi biết chuyện tôi thâu đêm suốt sáng chơi mạng chượt, bà ấy nhất định sẽ giết tôi trước tiên”. Nhược Như le lưỡi nói

Cậu cũng cười theo

– “Đúng rồi, Tiểu Hi, cậu với em trai cùng cha khác mẹ, rồi cha cậu nữa, vẫn đồng ý để cậu đi sao?”. Nhược Như đột nhiên hỏi. “Kỳ thật tôi đi một mình cũng được”

– “Ân”. Tiểu Hi dừng một chút. “Để tôi hỏi lại bọn họ xem”. Đây là chuyện cậu cùng Tước Nhược Như đã tính toán xong. Bởi vì trước kia mắt trái bị thương nặng, dù đã qua phẫu thuật cũng không hoàn toàn khôi phục thị lực, nên cậu sẽ được miễn nghĩa vụ quân sự. Tốt nghiệp đại học xong cậu sẽ cùng Nhược Như sang Mĩ, vừa học vừa làm, vài năm sau sẽ quay về Đài Loan làm việc

Đây là kế hoạch cậu vạch ra trước khi gặp Phùng Minh, sau khi gặp Phùng rồi, căn bản mọi tư tưởng của cậu đều bị rối loạn

Cậu đã nghĩ sẽ không rời khỏi Phùng Minh

Có lẽ điều cậu quan tâm là Phùng Minh có yêu cậu không?

Tình cảm bọn họ được gọi là gì? Là đồng cảm, là thương hại, là yêu thương, là quan hệ anh em ràng buộc, hay đơn giản chỉ là giải tỏa sinh lí? Thứ không có khả năng nhất, chính là tình yêu

Phùng Minh chỉ yêu người phụ nữ kia, hôm qua chính Phùng Minh cũng đã nói, bởi vì hắn bị đá, không thể trở lại bên cô ta, nên mới quyết định cùng cậu một chỗ

Càng suy nghĩ, đáp án trước mặt càng làm người ta sợ hãi

Tiểu Hi cảm giác mình như đi vào đường cùng, sau đó lại nghĩ Phùng Minh rốt cuộc có yêu cậu không? Điều này rất giống khi yêu Lâm Ương, nghi hoặc, bàng hoàng, bất lực cùng bị ai tích lũy mỗi ngày, cuối cùng đã tổn thương cậu, cũng tổn thương đến Lâm Ương

Buổi chiều khi cậu trở lại bệnh viện, Phùng Minh không có trong phòng. Cậu dọc theo hành lang đi ra ngoài, liền nhìn thấy Phùng Minh đang đứng ở buồng điện thoại công cộng

Tiểu Hi chậm rãi đến gần Phùng Minh, sau đó nghe hắn nói vào ống nghe. “Từ từ, cậu nói chậm một chút, địa chỉ của Tuệ Thanh ở đâu? Cái gì? Sao cô ấy không nói với tôi, cô ta nghĩ như vậy nghĩa là mình độc lập sao? Tôi muốn tố cáo cô ta giết người!!!”

Phùng Minh vội vàng viết viết gì đó lên một mẫu giấy, sau đó gấp lại bỏ vào ví. Trên tay hắn còn vết kim tiêm

Phùng Minh cúp máy quay đầu, vừa vặn thấy Tiểu Hi. “Cậu đến rồi?”

– “Ân...”. Tiểu Hi cảm thấy mình không còn chút sức lực, đã mau không nói nổi

– “Tôi có việc phải đi ra ngoài, cậu giúp tôi làm thủ tục xuất viện đi”. Phùng Minh gỡ kim tiêm trên tay ra, đi về phòng bệnh, nhanh chóng thay y phục. Tuy rằng bước đi Phùng Minh rất bình ổn, nhưng đó là hắn cố hết sức làm ra vẻ bản thân đã khỏe trở lại

– “Bác sĩ nói cậu bị viêm phổi...”

– “Tôi không có thời gian nói chuyện với cậu, chìa khóa xe đâu? Đưa tôi”. Thay xong y phục, Phùng Minh xòe tay về phía Tiểu Hi

– “Sáng nay cậu còn sốt hơn 40 độ...”

– “Đưa chìa khóa cho tôi!”. Phùng Minh tức giận nói

– “Tôi đưa cậu đi cũng được mà”. Tiểu Hi nói xong, hốc mắt có chút đỏ. “Địa chỉ đó ở gần trường tôi, tôi biết đường này”

Phùng biết Tiểu Hi đã nghe thấy cuộc nói chuyện điện thoại vừa rồi của hắn. “Tôi phải vất vả lắm mới tìm ra địa chỉ của cô ấy, cậu đừng đến phá”

– “Như thế nào lại vậy?”. Tiểu Hi nhột nhạt cười. “Tôi chỉ lo lắng cho cậu thôi, tình trạng sức khỏe của cậu bây giờ không thích hợp để lái xe”. Rõ ràng, chính là đồ kị đến phát cuồng, rõ ràng, chính là đau lòng đến tột cùng, những trong mắt Tiểu Hi vẫn chỉ có Phùng Minh

Cậu biết Phùng yêu cô gái kia... Thực yêu.... Thực yêu

Lái xe, cậu chở Phùng Minh đến một hẻm nhỏ cạnh trường học, dừng lại ở địa chỉ được ghi

Phùng Minh bước đi cũng khó khăn, cậu vốn định để hắn đi, mình ngồi trong xe đợi. Nhưng khi thấy hắn ngay cả bậc cầu thang cũng bước không xong, cậu lập tức xuống xe dìu hắn

Phùng Minh chỉ liếc nhìn Tiểu Hi một cái, tuy rằng cảm thấy thật tội lỗi, nhưng người phụ nữ mình yêu đang ở trước mắt, hắn không rảnh bận tâm đến cảm thụ của Tiểu Hi

Đến lầu hai, đối chiếu với địa chỉ đồng nghiệp đưa, Phùng Minh ấn chuông gọi cửa

– “Cậu có muốn xuống dưới đợi không?”. Lúc này, Phùng Minh không chỉ một lần hỏi Tiểu Hi

Tiểu Hi luôn lắc đầu mỉm cười

Ngay sau đó, cửa mở ra. Cô gái có thói quen luôn mặc đồ đỏ kia nhìn vị khách không mời mà đến

– “Anh đến đây làm gì?”. Liễu Tuệ Thanh hỏi

– “Đừng quên mối quan hệ của tôi rất rộng”. Phùng Minh nghiêng rằng nghiêng lợi nói

– “Oa, phiền anh chút xa một chút, nhìn thấy anh tôi liền chóng mặt”. Tuệ Thanh hừ một tiếng

– “Nếu không phải đồng nghiệp của cô nói cô mang thai, tôi cả đời cũng sẽ không biết gì. Cô tại sao lại muốn phá thai? Có có biết đó là việc không nên hay không?”. Phùng Minh theo bản năng giãy tay Tiểu Hi ra, đi đến gần bạn gái. Mặt hắn trông thật dữ tợn, hắn không hiểu cô gái kia nghĩ gì

– “Đứa nhỏ cũng có phần tôi, Liễu Tuệ Thanh, cô như vậy có phải rất quá đáng hay không?”

– “Phần của anh? Phần của anh chẳng qua cũng chỉ là một con tinh trùng nho nhỏ, tôi không hiểu anh vì cái gì lại cho mình là hợp lý hợp tình đến nhà tôi ầm ĩ, anh nghĩ anh là ai?”. Tuệ Thanh tức giận đóng cửa, nhưng Phùng Minh đã sớm bước vào

– “Sinh đứa nhỏ cho tôi”. Phùng Minh ngang ngược ra lệnh

– “Tại sao tôi phải sinh con cho anh?”

– “Sinh con ra, mọi chi phí tôi đều sẽ chịu. Tôi cũng sẽ chu cấp nuôi nấng đến khi con lấy vợ, sinh con”

– “Sinh đứa nhỏ tôi sẽ bị mất danh, làm sao bây giờ?”. Hai người rống to đến mặt đỏ tai hồng, Phùng Minh đi vào phòng, sập cửa thật mạnh

– “Tôi sẽ cưới cô___”, tiếng rống giận dữ từ sau cửa truyền ra ngoài. “Tôi sẽ cho tiền để cô đi thẩm mỹ viện chăm sóc da, cô muốn gì cũng được, chỉ cần sinh con của tôi ra___”

Tiểu Hi tựa vào khung cửa hơi chấn động, ngồi thụp xuống

Cậu khụ cười một tiếng, hai tiếng, sau đó che mặt lại. Trên gương mặt có những giọt nước mắt đau khổ, dính vào tay cậu, cũng dính ướt bờ môi cậu

Dù sao trong lòng Phùng Minh, mình thủy chung cũng chỉ được đặt ở vị trí thứ 2. Người Phùng Minh yêu không yêu hắn, Phùng Minh mới từ bỏ mà cùng một nam nhân giả vờ yêu đương

Kỳ thật đã sớm biết đáp án, hiểu được Phùng Minh vì sao lại đến gần mình, vì sao lại ôm mình, vì sao lại hôn mình. Nhưng đáp án quá tàn nhẫn, tàn nhẫn đến độ cậu không muốn đối mặt

Thực yêu thực yêu a...

Cậu cũng có thể hiểu được Phùng Minh

Phùng Minh yêu người đàn bà kia, cũng như cậu yêu hân, nếu phải thay đổi, thực sự rất khó khăn

Vì thế, để lại chìa khóa xe, cố ý bỏ qua những âm thanh cãi nhau ngày càng nhỏ sau cánh cửa, ngày càng nhiều những lời ngọt ngào nhẹ nhàng. Cậu biết mình không nên quấy rầy hai người trong phòng

Từ đầu đến cuối, cậu chỉ là kẻ dư thừa không hiểu chuyện chen vào giữa bọn họ

Trở lại phòng trọ trước kia, Tiểu Hi xả đầy nước ấm, trốn vào trong bồn tắm. Từ từ thả mình xuống, nước ngập đến đầu gối cậu, đến bụng cậu, đến đầu cậu. Sau đó châm một điếu thuốc, chậm rãi hút

Trước mắt có chút mơ hồ, là từ trước đến nay nước mắt không dễ dàng rơi xuống, từ trước đến nay chưa bị tổn thương đến vậy, nước mắt mất đi ngăn trở, vỡ òa mà trào ra

Thật sự thật sự.... Người mình yêu nhất.... Cũng là yêu người khác

Cũng phải thôi, một người chỉ yêu nữ nhân, nếu không phải vì thất bại trong tình yêu, làm sao có thể yêu cậu được? Nghĩ nghĩ, liền cảm thấy mình thật ngu ngốc

Càng nghĩ, nước mắt rơi ra càng nhiều

Nước trong bồn như nhiều hơn một chút, khi cậu hút thuốc xong, nhìn vào bồn nước không rõ, nước do mình xả hơi nhiều, hay do nước mắt cậu hơi nhiều

Đến tối, Tước Nhược Như về, nhìn thấy trong phòng hỗn loạn quần áo liền biết Tiểu Hi đã về

Nàng gõ cửa phòng tắm. “Cậu tắm lâu chưa?”

Lúc sương khói đang lượn lờ thế này, Tiểu Hi không trả lời. Âm thanh ghen ngào trong cổ họng không thoát ra được, cậu nghĩ mình đã thất thần rất lâu, nên mới mất giọng như bây giờ

– “Nước nếu lạnh rồi thì đun lại cho nóng đi”. Vẫn biết đây là thói quen của Tiểu Hi, Nhược Như tựa vào cửa phòng tắm, ngồi bên ngoài

Không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng chỉ những việc không chịu đựng được, Tiểu Hi mới trốn trong phòng tắm không chịu ra ngoài

Nàng biết, nên sẽ không quấy rầy cậu. Nàng không hỏi, vì con người này luôn nhiều lắm những bi thương

– “Đúng rồi, cậu có biết bên học viện Âm Nhạc đề thi cuối kì là gì không?”. Tước Nhược Như làm như không có việc gì hỏi. “Là hát một bài hát hiện đại theo điệu dân ca, hôm nay tôi mới vừa đi xem về. Cậu có biết đó là bài hát gì không? Tiểu Hi?”

Ngoài cửa, Nhược Như nhẹ nhàng hát

‘Tuổi còn thanh xuân, không nên than vãn. Tuổi còn vui vẻ, đừng khóc sầu làm chi’

Tiểu Hi bên trong cánh cửa, nước mắt vẫn còn rơi

Cố gắng dồn sức cho kì thi tốt nghiệp, điện thoại, máy nhắn tin đều tắt, chỗ làm thêm không đi. Đợi đến khi sự việc xong xuôi rồi, cậu và Nhược Như cũng đã nhận bằng tốt nghiệp

Trong thời gian này, Phùng Minh không chỉ một lần gọi điện đến, nhưng bởi cậu chuyển cuộc gọi sang hộp thư thoại, mỗi khi có cuộc gọi đến đều không bắt máy. Mỗi cuộc gọi đều là việc cha hân muốn cậu quay về nhà, bắt hân gọi điện nói cậu về. Ngoài ra hân không nói thêm điều gì khác. Vì thế khi Nhược Như kiểm

tra thấy hộp thư đã đầy đều xóa đi. Cậu chưa bao giờ lưu luyến ngôi nhà kia, nên cũng không muốn quay về

Hành lí thủ tục đều đã chuẩn bị xong. Cậu gọi điện về nhà mẹ, xác định cha dượng không có nhà mới trở lại thị trấn kia từ biệt thân nhân

Ngồi trong phòng khách đậm mùi trà, khuôn mặt mẹ gầy yếu pha cho hẳn một tách

– “Ca ca, em cũng muốn đi Mĩ Quốc”. Em trai Tiểu Tất nằm trên đùi cậu, mang mặt nạ siêu nhân chơi với người máy biến hình. Mái tóc xõa tung, sau mặt nạ là đôi mắt to tròn lóng lánh

– “Chờ Tiểu Tất lớn hơn một chút, ca ca liền mang Tiểu Tất đi”. Cậu yêu chiều vò đầu em trai. Tiểu Tất đáng yêu mới học lớp 3, mỗi ngày đều có các chị lớp trên dẫn em đến trường, các nàng nói đó là vì yêu thương Tiểu Tất, hơn nữa đường đến trường lại rất xa

– “Con sẽ đi bao lâu?”. Mẹ cậu hỏi

– “Một chuyến đi, ít nhất cũng 2, 3 năm mới trở về”. Tiểu Hi uống trà nóng

– “Sao lại đi lâu như vậy?”

– “Àn, dù sao ở Đài Loan cũng không có việc gì làm”

Chuông cửa đột nhiên vang lên, âm thanh lộn xộn dồn dập làm thần kinh mọi người trong nhà đều căng thẳng

– “Con cũng nên đi”. Tiểu Hi biết ai về, người kia cũng không thích cậu, cậu nên lập tức rời đi mới được

– “Ông ấy hôm nay về sớm”. Sắc mặt mẹ có chút nao núng. “Đợi lát nữa gặp cha, con cái gì cũng đừng nói, ta sẽ giúp con nói thay”

Mẹ đi ra mở cửa, Tiểu Hi ôm em trai đứng lên đi theo, chuẩn bị rời đi

Cửa mở ra, mùi cá xộc vào nhà, cậu nhìn thấy khuôn mặt già nua của kẻ đáng khinh kia

Người cha nuôi lớn cậu này, là một người đánh cá. Lúc trẻ lênh đênh khắp các đại dương, trong ấn tượng của Tiểu Hi, cha cậu sáng sủa hay cười, trên người còn mùi gió biển nhẹ khoan khoái. Nhưng từ khi cha lần đầu tiên đánh cậu, ông không đi thuyền nữa, chính mình mua một con thuyền nhỏ bán cá ở cảng. Đường như cũng từ đó, trên người cha đều mang mùi hôi thối, mỗi lần về nhà đều làm cậu không thoải mái

– “Mày tại sao lại ở trong này?”. Dù đã vài năm không gặp mặt, cha mới nhìn qua cũng đã nhận ra cậu

Tiểu Hi nghĩ, dù sao cũng nuôi cậu hơn 10 năm, muốn quên mặt cũng khó

– “Con đến thăm mẹ và Tiểu Tất”. Cậu nói

– “Tao đã cảnh cáo mày, đã đi rồi thì đừng bao giờ trở về, mày xem lời tao nghe tai trái chạy ra tai phải phải không?”. Cha dượng giơ cao nắm tay, chuẩn bị nhắm vào cậu

– “Ông, ông đừng đánh!”. Mẹ liều mạng che chắn trước người cậu, hết như trước đây

– “Đồ con hoang!”

Nghe lời nói của cha dượng, Tiểu Hi cảm thấy mình thật đáng thương. Khi cha chuẩn bị đánh vào mẹ, cậu kéo mẹ lại, để cho nắm đấm kia giáng thật mạnh vào mình

Mẹ khiếp sợ, cha dượng cũng vậy. Vì cậu căn bản không né tránh

– “Chúng ta không có khả năng trở lại như xưa đúng không?”. Tiểu Hi nói: “Con còn nhớ trước đây, mỗi lần cha đi thuyền về, con và mẹ sẽ đến đón cha. Chỉ cần nhìn thấy con, cha sẽ vui vẻ cười, cha giả làm cá mập con cho con cười, còn có thể đem bạch tuộc để trên đầu cho con chơi. Cha còn hỏi sau này lớn lên có muốn theo cha đi thuyền không, con đều nói muốn, cha nói thế thì phải đợi đến khi con 16 tuổi. Nhưng hôm sinh nhật tròn 16 tuổi, cha lại đánh con gãy chân phải vào bệnh viện”

– “Tao làm kẻ ngu ngốc nuôi con người khác lâu như vậy, mỗi khi nhìn thấy mày đều muốn nôn”. Cha dượng không có chút sám hối nào

– “Nếu sự tồn tại của con làm cha chán ghét, con thực thực xin lỗi”. Tiểu Hi bị thương cười cười. “Nhưng cha vẫn là người đã nuôi lớn con, con vẫn đang đợi một ngày có thể cùng cha ra biển đánh cá. Con vẫn không quên chuyện này”

Cha dường ngạc nhiên

– “Thật sự rất rất xin lỗi”. Tiểu Hi nghĩ, có lẽ cậu không được sinh ra sẽ tốt hơn, để bây giờ phải gánh chịu quá nhiều bi thương cho một kiếp người

– “Hôm nay mạo muội quấy rầy”. Cậu gật đầu chào cha mẹ nuôi lớn mình, bước ra khỏi phòng

Tiểu Hi trước khi đi còn tựa hồ nhớ ra điều gì, vì thế quay lại nói: “Về phần Tiểu Tất, con đã nói chuyện với thầy giáo Nhâm ở trường, nếu ông ấy thấy bất kì vết thương nào trên người Tiểu Tất thì sẽ lập tức báo công an. Cha có biết, bạo lực gia đình là chuyện có thể để lại những di chứng rất nặng nề, dù Tiểu Tất có là con ruột cha đi nữa”

Nói xong thở dài, Tiểu Hi cũng không quay đầu lại, rời đi. Mọi lời cần thiết đều đã nói ra, nếu chuyện bay chuẩn bị sang Mỹ Quốc có nổ tung giữa đường, cậu cũng không tiếc nuôi điều gì nữa

Cho tới nay cậu không thể nhận cha Phùng Minh là cha, nhiều hay ít cũng bởi vì thương nhớ người đàn ông đã nuôi lớn mình này. Tuy rằng người này luôn dấn đá tra tấn cậu, nhưng sâu trong nội tâm, cậu vẫn khát khao có ngày được ông chấp nhận là con

Bởi vì cậu tưởng niệm những dịu dàng của người cha này, tưởng niệm nụ cười mang theo vị gió biển của ông. Tựa như có nhiều chuyện rõ ràng không thể, nhưng trong lòng vẫn cứ mong chờ, hi vọng

Có những điều, dù muốn cũng không bao giờ chạm tới được

Có lẽ một chút mong chờ kia, mới có thể ủng hộ chính mình sống sót

Sau khi ca ca đi xong, Tiểu Tất chau mày, cầm robot biến hình ca ca mua cho, hung hăng nhìn cha

– “Người đây là ánh mắt gì?”. Cha em bất mãn nói

– “Cha đánh ca ca làm gì”. Tiểu Tất tức giận đến hai má đỏ lên. “Ca ca thật thương tâm, cha có biết hay không?”

– “Thương tâm cũng không liên quan đến ta, càng không liên quan đến con”

– “Đương nhiên liên quan đến con. Cha không mua món đồ chơi nào cho con, tất cả đồ chơi của con đều do ca ca mua. Cha vừa thấy con và mẹ sẽ liền mắng mỗ, còn ca ca là người tốt, mỗi lần thấy chúng ta đều cười hì hì. Cha đánh ca ca làm gì, nếu ca ca đi rồi không bao giờ trở lại thì làm sao?”

Trong đầu Tiểu Tất, ca ca chính là người giỏi nhất. Bất luận là món đồ chơi mới nào, chỉ cần mình vừa mở miệng, ca ca sẽ lập tức mua cho. Ca ca cũng không giống như cha, đi tìm hai giờ lại mua rô bốt biến hành thành siêu nhân

Ca ca là quan trọng nhất, không ai được phép tổn thương ca ca!

– “Nó không trở lại là tốt nhất, cũng không phải con ta. Người không đi làm bài tập mà ở đây làm gì, còn không mau cút về phòng người đi”. Cha tức giận lấy gậy tàn trong phòng thuốc, đánh vào em

– “Người không thể đánh ta”. Tiểu Tất ôm món đồ chơi chạy trong phòng khách, cha em đuổi theo. “Không được, bài tập con làm xong hết rồi”

Đột nhiên, em mang rô bốt trong tay xoay người, ném về phía đầu cha, cha ‘ai nha’ một tiếng, đau đến mờ mắt, gậy tàn cũng rơi xuống

– “Xem siêu nhân ta đá đây!”. Tiểu Tất nhảy lên sô pha, lấy đà đứng lên bàn trà nghiêng người đá vào gáy cha

Cha kêu lên, quỳ rạp xuống đất

– “Trời ạ, Tiểu Tất!!!!”. Mẹ em ở một bên kêu to

– “Chính nghĩa tất thắng”. Tiểu Tất hừ một tiếng. “Địa cầu khôi phục hòa bình, thắng lợi thuộc về nhân dân. Ha ha ha!”. Tiểu Tất đứng trên sô pha, cười to ba tiếng

Về đến nhà, Tước Nhược Như đã mang hành lí đợi sẵn ở cửa

– “Xong việc rồi sao?”. Nàng cười hỏi

– “Àn”. Cậu cũng cười, trả lời như vậy

– “Tôi lo liệu mọi chuyện ổn thỏa rồi, đi thôi! A Bảo đang đợi dưới lầu”. Bọn họ mang theo hành lí đơn giản, cáo biệt gian phòng đã trọ 4 năm này. Có khi sẽ đi không về, nếu ở Mĩ Quốc vui vẻ, bọn họ có việc làm, cũng sẽ không nghĩ đến chuyện quay về

Dọc theo hành lang ẩm ướt xuống lầu, ở chỗ cửa cầu thang, có một nam nhân đang đứng lặng. Tiểu Hi thấy Phùng Minh

– “Cậu lên xe trước đi”. Cậu quay đầu nói với Nhược Như

Tước Nhược Như trừng mắt nhìn Phùng Minh, hung hăng giương ngón tay thối về phía hắn, sau đó kéo va li hành lí qua bên kia đường, nơi A Bảo đang đợi sẵn

– “Có chuyện gì không?”. Tiểu Hi hỏi Phùng Minh

Phùng Minh nhìn thấy hành lí trên tay Tiểu Hi, hỏi: “Điện thoại gọi đến không được, nơi này cứ như trôi vào lỗ đen vũ trụ”

– “Tước Nhược Như rút dây điện thoại rồi”. Tiểu Hi nhìn đồng hồ, đại khái cũng còn vài phút nói chuyện với Phùng Minh

– “Trước kia cậu cũng không chịu nhận điện thoại của tôi”. Thái độ của Tiểu Hi không giống trước đây, Phùng Minh mơ hồ cảm giác được, một thay đổi rất nhỏ nhưng làm hắn nôn nóng

– “Lúc đó tôi thi tốt nghiệp, bận quá!”. Tiểu Hi thản nhiên nói. Bất quá, cậu không cười nổi

– “Vậy bây giờ thì sao? Thi xong rồi phải không? Vậy có thể theo tôi về nhà không?”. Phùng Minh hỏi, âu lo tăng lên. Phùng có hiểu hay không tại sao mình lại có cảm giác này, đó là bất an

– “Tôi không có thời gian”. Tiểu Hi buông lỏng tay, thấp đầu, không muốn nhìn thẳng Phùng Minh. “A Bảo chuẩn bị đưa tôi và Nhược Như ra sân bay, chúng tôi...”

Phùng Minh dùng sức giữ chặt vai Tiểu Hi. “Cậu rốt cuộc là đang làm gì? Ra sân bay làm chi? Mang theo túi hành lí này làm chi? Cậu tại sao lại không trở về nhà? Cậu có biết hay không mỗi ngày tôi đều đợi cậu quay về?”. Phùng Minh lay mạnh vai làm Tiểu Hi loạng choạng, cậu vẫn không thể lí giải người trước mắt muốn làm gì?”

– “Tôi sẽ sang Mĩ Quốc học tập, hiện tại chuẩn bị ra sân bay”. Tiểu Hi giãy giụa muốn đẩy tay Phùng Minh ra, nhưng khí lực Phùng Minh quá lớn, Tiểu Hi bị lay đến đau cả người

– “Ngay cả cậu cũng rời bỏ tôi?”. Phùng Minh đột nhiên rống lên, hắn còn mang theo ánh mắt chỉ trích chăm chú nhìn Tiểu Hi. “Vì cái gì khi tôi nói sẽ cùng với cậu một chỗ, cậu lại rời bỏ tôi?”

– “Tôi...”. Nước mắt không biết như thế nào, rơi xuống. Tiểu Hi nói không nên lời. Bờ môi cậu run rẩy, âm thanh không thể thoát ra, chỉ có thể mắc kẹt trong cổ họng

Phùng Minh một tay giật lấy túi hành lí của Tiểu Hi, ném ra giữa đường

– “Kính nhờ cậu...”. Tiểu Hi khản cầu, khản cầu Phùng Minh hãy để cậu đi. Cậu không thể ở bên cạnh Phùng Minh, Phùng Minh thật yêu người kia làm cậu hít thở không thông

A Bảo cùng Nhược Như chạy lại, Nhược Như dùng hết sức bình sinh tách bọn họ ra, A Bảo không lưu tình cho Phùng Minh một nắm đầm

Phùng Minh bị đánh ngã ngổ dưới đất, khoe môi chảy máu, trong miệng toàn mùi máu tươi

- “Tôi...”. Tiểu Hi hít thật sâu, cố gắng mở miệng nói
- “Tôi... Không còn cách nào... Nhìn cậu và cô ta cùng một chỗ... Tôi thực sự rất.... Khổ sở....”. Tiểu Hi khóc to thành tiếng
- “Còn cách nào khác, nàng là người tôi yêu nhất”. Phùng Minh rống giận: “Nhưng người quan trọng nhất với tôi, là cậu!”
- “Thực xin lỗi...”. Tiểu Hi nhắm mắt lại
- “Còn cậu, thanh cao lắm sao? Cậu có dám nói mình đã hoàn toàn quên Lâm Ưng chưa? Cậu tại sao lại sống cùng cháu gái của hắn? Cậu thì thế nào? Có tư cách gì mà nói tôi?”

Rốt cuộc nghe không rõ Phùng Minh gào thét gì, Tiểu Hi cầm lấy hành lý, cùng bọn A Bảo lên xe

Trong một giây một khắc này, cậu chỉ nguyện mình chưa từng có lỗi tai, để không phải nghe những lời tổn thương kia của Phùng Minh; chỉ nguyện chưa từng có trái tim, để không phải hiểu loại cảm giác đang tràn lan trong ngực, mà người ta gọi là ‘đau thấu tâm can’

Vài giờ sau, cậu cùng Tước Nhược Như đáp máy bay đi Mĩ Quốc

Từ đó về sau, sẽ đem Phùng Minh đặt vào nơi sâu xa

Tước Nhược Như và cậu cùng khóc, hai người vai kề vai, ngồi ở một khoang chật chội, run rẩy nắm chặt tay nhau

8. Chương 7

Một sớm kia, Tuệ Thanh gọi điện cho hắn, đơn giản nói: “Tôi phá thai rồi”

- “Chúng ta chia tay đi!”. Hắn nói với cô
- “Chúng ta đã sớm chia tay”. Tuệ Thanh cúp điện thoại

Tiếp theo, hắn gọi cho Tiểu Hi, mới phát hiện số điện thoại không liên lạc được. Hắn đi tìm Tiểu Hi, cậu lại cùng Nhược Như đáp máy bay mù mịt đi Mĩ Quốc

Về sau, thế giới của hắn khôi phục yên tĩnh, yên tĩnh đến một chút âm thanh cũng không có

Viêm phổi, sốt cao làm hắn hỗn loạn nằm trong phòng mơ màng đến vài hôm. Đến khi tỉnh lại thì đã trong bệnh viện. Là cha đưa hắn tới, nghe nói tình hình không khả quan lắm, hắn hiện đang trong cơn suy sụp, nếu phát hiện chậm một tí đã có thể mất mạng

Hắn lười nói chuyện, thân thể không khỏe làm hắn mệt mỏi, hắn muốn hỏi cha Tiểu Hi có gọi điện về không, nhưng biết có hỏi cũng vô ích. Tiểu Hi chưa bao giờ chủ động gọi điện về nhà

Mà có lẽ với cậu, căn nhà kia cũng không phải là nhà

Xuất viện, hắn vẫn liên tục sốt cao không có dấu hiệu giảm. Phế quản cũng vì thế mà bị phá hủy, cả ngày chỉ ho, ho đến phổi cũng muốn nhảy ra ngoài. Chiếc giường hai người bây giờ chỉ còn trống rỗng mình hắn, mỗi khi mở mắt, trong đầu hắn đều hiện lên thân ảnh của Tiểu Hi, dáng điệu của Tiểu Hi trong căn phòng này

Hắn chia tay Tuệ Thanh, trước kia là cô đơn phương đề nghị, bây giờ là hắn quyết định mang cô ra khỏi cuộc sống của mình. Người phụ nữ kia cũng không yêu thương hắn, cô ngay cả đứa con của hắn cũng phá đi, điểm ấy thật khiến người ta thương tâm

Hắn không khỏi nghĩ, nếu Tiểu Hi là phụ nữ thì tốt rồi. Dù có là em gái đi nữa, hắn cũng sẽ dùng mọi cách để Tiểu Hi mang thai, sau đó Tiểu Hi sẽ vĩnh viễn ở bên hắn

Nếu là Tiểu Hi, cậu yêu hắn như vậy chắc chắn sẽ không phá thai như Tuệ Thanh. Nhất định sẽ không

Khi hắn sắp đánh mất Tiểu Hi, từ đáy lòng hắn thực sự muốn vĩnh viễn bên cạnh Tiểu Hi

Còn hơn cả vĩnh viễn....

Hắn yêu Tuệ Thanh ba năm, cũng chưa bao giờ nghĩ đến vĩnh viễn...

Trong khoảng thời gian này, hắn không ngừng nhớ đến gương mặt đầy nước mắt của Tiểu Hi hôm ấy

Làm cho Tiểu Hi thương tâm như vậy, là lỗi của hắn

Vài hôm sau hắn tiếp tục quay lại tòa soạn làm việc, nhưng thân thể ngày càng mất sức không ngừng sốt cao, số lần hắn té xỉu ngày càng nhiều. Sau này tòa soạn nói hắn không đủ sức khỏe để tiếp tục đảm đương công việc này, cho hắn thôi việc

Rời khỏi tòa soạn, nơi đã từng hết lời mời mọc hắn về làm việc. Lúc này hắn thực sự có cảm giác ‘mình chỉ là một người đi qua đời một người đàn bà *** đang’

Thời gian chậm rãi trôi, cha không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng ông nói hắn là mắc bệnh tương tư. Bởi vì Tiểu Hi ra đi nên bệnh hắn mới ngày càng nặng

Lười tranh cãi cùng cha, hắn cầm máy ảnh ra ngoài. Hiện tại thất nghiệp nên hắn chỉ còn cách ra ngoài chụp ảnh kiếm tiền

Thăng đến tháng 12 năm đó, công ty có một cuộc triển lãm ảnh, mang đến cho hắn một tấm vé khứ hồi đi New York

Cuối tháng 12, không khí năm mới tản mát trong từng bông tuyết, thêm vào hơi thở sung sướng an lành của lễ Giáng Sinh

Tiểu bang Georgia nằm ở Đông Nam nước Mỹ tuyết rơi không nhiều lắm. Tiểu Hi đứng bên cửa sổ ngắm tuyết, tuyết rơi thế này cậu lại thấy mới mẻ

Ngoài cửa chiếc xe Toyota Nissan đã nổ máy đợi thật lâu, trên lầu truyền đến vài tiếng vang, tiếp đó cầu thang gỗ trong nhà chấn động một chút, Tước Nhược Như vội vàng đi về phía cậu

– “Tôi đi đây!”. Nhược Như mang theo vài vali hành lý ra cửa, sau đó ngồi vào xe

Tiểu Hi ngay cả câu ‘Nhớ về sớm một chút’ cũng chưa kịp nói thì cô đã rời khỏi

Tước Nhược Như cùng các bạn học tính toán lên phương Bắc chơi, nghe nói trên ấy tuyết rơi rất dày, phủ kín không gian một màu trắng bạc rất lãng mạn. Nàng có rủ cậu đi, nhưng là cậu không muốn đi. Cậu cần chút yên lặng để suy ngẫm

Cậu mở hệ thống sưởi trong phòng, ngồi ở phòng khách một lát, cậu thấy nhàm chán liền đến bên cửa sổ ngắm cảnh

Món quà chuyển về Đài Loan cho Tiểu Tất hắn là đã đến nơi rồi, Tiểu Hi nghĩ đến cảnh em trai vui sướng mở gói quà, nghĩ nghĩ liền nở nụ cười

Về phần người em trai khác mẹ Phùng Minh chỉ biết làm tổn thương cậu, cậu không biết phải gửi quà Giáng Sinh gì cho hắn. Nhưng có lẽ Phùng Minh dù nhận được quà cũng sẽ không vui đâu!

Tiểu Hi vẫn nhớ ngày mình ra đi, Phùng Minh giận đến thế nào

Kỳ thật đó là lỗi của cậu, nếu chẳng phải vì muốn gặp lại Phùng Minh, nếu không vì Phùng Minh mà đến ở ngôi nhà kia, bọn họ cũng sẽ không phát sinh bất kì điều gì

Tiểu Hi nghĩ, nếu tất cả các mối quan hệ đều trở về vạch xuất phát sẽ tốt hơn

Đột nhiên, có tiếng xe dừng lại trước cổng nhà, tiếng mở cửa xe, tiếng xe chạy đi. Sau đó chuông cửa vang lên

– “Nhược Như?”. Tiểu Hi nghi hoặc

Là Nhược Như đổi ý không đi nghỉ nữa sao?

Khoảnh khắc cửa mở ra, bông tuyết trắng hỗn loạn trong gió bay vào sàn nhà đen thẫm, Tiểu Hi chỉ mang dép lê nhất thời thấy lạnh

Bên ngoài một nam nhân trên người phủ đầy tuyết, người này đội nón, mang kính râm, bên cạnh còn một túi hành lí màu đỏ thật lớn

Khi nam nhân gỡ nón và kính ra, Tiểu Hi hoảng sợ, theo phản xạ đóng mạnh cửa lại

Nam nhân bực bội nhấn chuông liên tục, hét ầm lên: “Phương Hiểu Hi, thái độ gì vậy? Tôi khó lắm mới đến được Mĩ, không ngừng ngồi máy bay, chuyển chuyển bay, đi đường bộ, đón taxi mới đến được nơi chim không sống được này, hiện tại một chỉ còn nửa cái mạng, mà cậu lại nhốt tôi ngoài tuyết, cậu có lương tâm hay không?”. Giọng nói bên ngoài không ngừng vang lên như sợ người trong phòng không nghe thấy, nhưng người này bộ dáng đúng là một sắp chết

Tiểu Hi tựa vào cửa, cậu không ngừng hít sâu, hoài nghi chính mình có phải gặp quỷ hay không, cứ nhiên ở nơi này lại gặp người ‘em trai’ Phùng Minh cậu yêu thương

– “Phương Hiểu Hi, cậu mau mở cửa cho tôi!”. Chuông tiếp tục vang lên không ngừng. Tựa hồ nếu người trong phòng không mở cửa, Phùng Minh sẽ ấn đến khi sông cạn đá mòn

Tiểu Hi đã sớm ngây người, cậu rùng mình vài cái, mới hồi phục tinh thần

– “Phương Hiểu Hi!”

Tiểu Hi không chuẩn bị cho tình huống gặp mặt Phùng Minh, bây giờ hân đột ngột xuất hiện làm cậu luống cuống cả người

Vài tháng rời xa Phùng Minh này, Tiểu Hi cố gắng kìm nén tình cảm chính mình, không cho chính mình nhớ đến Phùng Minh. Cậu thật sự rất khổ sở. Bây giờ không hiểu thế nào Phùng Minh lại đi tìm mình

Tim cậu cơ hồ muốn vỡ nát!

Không có ý định mở cửa, Tiểu Hi hít sâu vài hơi, rời khỏi tấm cửa đến gần TV, mở âm lượng tối đi, muốn tiếng TV át đi tiếng chuông kia

Nhưng cậu cảm giác mình suy nghĩ quá đơn giản rồi, tiếng TV trong phòng to thế nào cũng không thể ngăn được tiếng chuông cửa Phùng Minh đang nhấn, xuyên qua màng nhĩ đâm thẳng vào óc cậu

– “Tha cho tôi đi!”. Tiểu Hi bịt tai

Chính là biết Phùng Minh từ trước đến sau đều yêu người đàn bà kia, cậu mới lựa chọn rời khỏi Phùng Minh. Cậu biết mình thực cố chấp, vì không muốn người khác chờ mong nên mới tự thương tổn mình, nên mới đi thật xa, đến một góc của Địa cầu này mà im lặng sống qua ngày

Nhưng Phùng Minh vì sao phải đến? Cậu vẫn không hiểu được hẳn!

Đột nhiên, tiếng chuông dừng, Tiểu Hi nghi hoặc nhìn ra phía cửa, đối phương không có động tĩnh gì, tựa hồ đã đình chỉ kháng nghị

Trong phòng khách chỉ còn lại tiếng TV vang đều đều, tiếp theo Tiểu Hi lại thấy một bàn tay tím tái vì lạnh bầu vào cửa sổ, cậu chấn động, vội vàng chạy lại, không chút suy nghĩ dùng sức sập mạnh cửa

– “Oa a_____”. Người ngoài cửa sổ bị đau kêu lên một tiếng, ngón tay cứ thế bị kẹp ngay cửa sổ, hẳn một vết bầm rất lớn

Tiểu Hi rùng mình, từng bước lui về sau, tầm mắt từ bàn tay Phùng Minh dời lên, nhìn thấy chính là đôi mắt phần nộ của Phùng Minh, mà lâu rồi cậu mới thấy lại

Không hiểu tại sao chưa xót lại dâng lên trong cổ họng, cậu cảm thấy giờ khắc gặp mặt Phùng Minh này, nước mắt tựa hồ cũng muốn tuôn ra

Nhưng chính mình đã nói sẽ không bao giờ dễ dàng rơi lệ! Vì sao chỉ cần nhìn thấy Phùng Minh cậu đã mau không chống đỡ được?

Nhắc khung cửa sổ lên, Phùng Minh cả người lạnh băng leo vào, ngã trên sàn gỗ ấm áp của phòng khách

Phùng Minh vỗ vỗ bông tuyết trên người, kéo chiếc túi du lịch màu đỏ của Tiểu Hi vào, sau đó khép cửa sổ lại

– “Cậu rốt cuộc làm cái quỷ gì, không nói một câu đột nhiên bỏ đến Mĩ Quốc? Có biết tôi đi tìm cậu mất bao nhiêu thời gian không?”. Phùng Minh cởi áo khoác, mùa đông nước Mĩ lạnh thấu xương, đã thế còn thêm tuyết rơi. Hắn lớn như vậy nhưng lần đầu tiên thấy tuyết. Một chút độ ẩm cũng không có, lạnh tận xương tủy

– “Phiền cậu đi ra được không?”. Tiểu Hi nói

Phùng Minh mặc một bộ áo lông thú giống màu quần bò, Tiểu Hi kinh ngạc phát hiện Phùng Minh gầy vài phần, mới vừa rồi bên cửa sổ cậu chăm chú nhìn Phùng Minh, cậu mới biết cảm Phùng Minh nhô ra, hai gò má lại hõm xuống. Nhưng khi nhìn gần bây giờ mới phát hiện hắn lại gầy như vậy

Phùng Minh gầy nhiều quá! Tiểu Hi không ngừng nghĩ thế trong lòng

– “Lạnh thế này cậu bảo tôi ở ngoài? Tôi biến thành que kem cũng không chừng”. Phùng Minh ho khan vài tiếng, nhìn quanh nơi ở của Tiểu Hi. Ngôi nhà có chút cũ kĩ, nhưng cũng không tệ lắm, ít nhất so với phòng trọ mọc meo trước kia Tiểu Hi ở thì tốt hơn nhiều

– “Kỳ thật tôi... Tôi thực sự không hiểu vì sao cậu lại đến đây... Cậu ở Đài Loan sống hạnh phúc cùng bạn gái, tôi đi Mĩ tiếp tục sự nghiệp học hành của mình...”. Tiểu Hi không biết phải đối mặt Phùng Minh như thế nào. Phùng Minh xuất hiện làm cậu muốn.... trốn vào phòng tắm, sau đó xả một bồn đầy nước, trầm mình trong đó

– “Tôi chia tay cô ấy rồi”. Phùng nói rõ: “Lần này là chủ ý của tôi, cho nên tôi và cô ấy bây giờ không liên quan gì”. Trước kia Tuệ Thanh đơn phương chia tay, hắn vẫn còn yêu nàng nên không có dự định gì. Nhưng lần này là hắn không còn hi vọng gì ở Tuệ Thanh, người đàn bà kia không thương hắn, hắn cũng không yêu nàng nữa. Trong lòng hắn, hiện giờ đã có người khác

– “Như vậy a... Tôi đây nên nói gì mới phải? Chúc mừng cậu?”. Tiểu Hi lắc lắc đầu. “Nhưng là, mời cậu đi ra đi! Nơi này không chào đón cậu!”

– “Kính nhờ!”. Thái độ của Tiểu Hi làm Phùng Minh gấp gáp. “Chẳng lẽ cậu không biết, tôi vì cậu mới đến đây sao?”

– “Cậu đi đi, cửa ở chỗ này!”. Tiểu Hi chỉ chỉ ra phía cửa. “Nếu cậu không đi, tôi sẽ báo cảnh sát. Thật sự!”. Cậu muốn uy hiếp Phùng Minh, nhưng ngữ khí lại không kiên định

– “Cho dù tôi muốn đi, cũng không đi được”. Phùng nói rõ: “Bây giờ tổng tài sản của tôi còn lại 2\$. Tôi không có tiền quay về Đài Loan”. Sau khi bị tòa soạn cho thôi việc, toàn bộ số tiền tiết kiệm trong ngân hàng đều là ‘người ăn núi lở’, cho nên hắn đã bán vé khứ hồi đổi lộ phí sang Mĩ. Hiện tại nếu bị đuổi ra ngoài, hắn chỉ còn đường chết

Tiểu Hi đầu đầu. “Tôi cho cậu mượn tiền, cậu mau đi nhanh đi!”

– “Cậu thật quá phận”. Nhìn bộ dáng chán ghét hắn của Tiểu Hi, Phùng Minh nghĩ mình ngàn dặm xa xôi đến Mĩ Quốc, tập tục sinh sống không quen, Anh ngữ cũng không biết, thiên tân vạn khổ kiên trì tìm đến lại bị Tiểu Hi chỉ muốn đã văng hắn ra ngoài. Loại cảm giác ‘Người đàn bà *** đấng’ lại hiện lên lần thứ hai

Nhưng ai cũng có thể đối xử với hắn như vậy, chỉ Tiểu Hi là không thể. Quan hệ của bọn họ trong lúc đó bất luận ai yêu nhiều hơn, Tiểu Hi vẫn chán ghét, người này đã thương tổn cậu hơn bất kì ai trên đời

– “Người quá phận phải là cậu chứ”, nghe được tiếng phẫn nộ của Phùng Minh, Tiểu Hi thấp giọng nói: “Tôi từ bỏ để cậu quay về bên bạn gái, cậu còn muốn thế nào nữa?”

– “Ai cho cậu tùy tiện bỏ tôi lại một mình? Tôi ngày đó gọi điện cho cậu không được, đi tìm cậu, cậu lại cùng Tước Nhược Như tay trong tay sang Mĩ, tôi chịu đả kích còn nhiều hơn cậu! Cậu đừng quên là cậu nói yêu tôi trước, tôi mới cố gắng yêu cậu. Khi đó tôi vẫn còn vương vấn Tuệ Thanh, nghe cô ấy có thai tôi sốt ruột cũng là đương nhiên. Còn cậu, cậu cái gì cũng không nói liền rời bỏ tôi, gọi điện thoại cậu cũng không bắt máy, tôi không cách nào tìm ra cậu. Tôi không rõ rốt cuộc cậu nghĩ gì, cậu không nhìn thấy những cố

gắng của tôi, cậu vẫn nghĩ nam nhân dù sao cũng chỉ vui chơi qua đường thôi, phải không?”. Phùng Minh nói một hơi thật dài như những bất mãn của hắn mấy tháng nay

Hắn lại tiếp tục. “Tôi nói sẽ cùng cậu một chỗ, sẽ cùng cậu một chỗ. Tôi có nói sẽ rời bỏ cậu sao? Cậu có cho tôi thời gian không? Hay là, cậu vẫn không tin tôi sẽ ở bên cậu? Yêu một người không đơn giản, quên một người còn khó khăn hơn. Cậu hiện tại đã quên Lâm Ương chưa? Cậu hoàn toàn không cần hắn sao?”

– “Tôi không tin cậu”. Từ trước đến giờ, Tiểu Hi không tin sẽ có chuyện gì là mãi mãi. Cho dù yêu bao nhiêu lần cũng sẽ như vậy. “Tôi ai cũng không tin”

Hắn cười cười

– “Nhưng cậu lại chỉ tin mình Nhược Như?”. Nhắc đến Nhược Như, Phùng Minh giận đến nghiến răng

– “Bởi vì Nhược Như sẽ không bao giờ làm tôi tổn thương”. Tiểu Hi muốn thoải mái nhún nhún vai, đáng tiếc cậu hiện tại lại làm không được. “Không như cậu, cậu nói sẽ ở bên cạnh tôi, tôi lại cảm thấy đó chỉ là lòng thương hại. Tôi không cần cậu thương hại tôi. Mỗi khi nghĩ đến việc được cậu thương hại, tôi thực sự chịu không nổi”

– “Cậu ngu ngốc a!”. Nghe được hai chữ ‘thương hại’, Phùng Minh rống lên. “Có thằng đàn ông nào chỉ vì thương hại mà lên giường với anh trai mình không?”

– “Cậu a!”. Tiểu Hi bật cười

Biết Phùng Minh không có ý rời đi, Tiểu Hi cũng không làm gì được. Cậu hiểu tính tình của Phùng, có một số việc hắn sẽ kiên trì đến cùng, ai cũng không lay chuyển được

Hiểu được mình không có biện pháp đuổi Phùng Minh đi, Tiểu Hi rụt chỉ nói một câu: tùy cậu

Thu dọn phòng khách một chút, Tiểu Hi đi lên lầu 2

Trải qua chuyện bị phản bội trước kia, Tiểu Hi rất khó mới tâm bình khí hòa đối diện Phùng. Nghĩ đến người mình yêu sâu đậm như vậy, nghĩ đến con người cao ngạo như vậy lại hoàn toàn thuần phục dưới chân người đàn bà khác, hơn nữa còn tính toán kết hôn cùng cô ta. Tiểu Hi liền không thể chịu đựng được

Kỳ thật cậu có thể ngăn không cho Phùng Minh gặp cô ta, nếu cậu kiên định một chút thì tốt rồi. Cậu cũng không cần ở trên đường tìm cô ta cho Phùng Minh, lại càng không cần đưa Phùng đi gặp cô ta

Nhưng thời điểm đó Phùng vừa thương tâm lại vừa yếu ớt, cậu thực sự sợ Phùng Minh vì cô ta mà hỏng mất. Cậu mới muốn thay Phùng Minh làm một vài việc, dù sao mình cũng là người quan trọng nhất với Phùng, cậu yêu Phùng

Cho nên cậu đã quên, chính mình không kiên cường thế nào

Vì Phùng Minh mà làm mọi chuyện, nên người bị tổn thương đầu tiên, là bản thân mình

Trong phòng không có âm thanh gì, chỉ có tiếng lò sưởi lách tách cháy. Tại cậu không tự chủ mà nghe ngóng động tĩnh dưới lầu, vì phạm ý chí, bướng bỉnh không chịu buông tha một tiếng động nào

Vừa nghĩ người kia đang ở dưới lầu, tâm cậu không thể bình tĩnh. Cậu muốn chạy xuống, hung hăng ôm lấy người kia, nhưng cổ găng không chế

Còn có thể trở lại như trước kia sao? Là tình nhân? Là bằng hữu?

Là gì cũng được, cũng sẽ đi xuống lầu...

Cậu nghĩ vậy

Cho dù khát cầu như thế nào, cậu cũng không muốn trở về như trước kia

Cậu sợ hãi đem tình cảm cất vào góc rất sâu, sâu đến không thể tự kiểm chế

Cậu cũng có cuộc sống của chính mình, nhưng tại sao từ khi gặp lại Phùng, thế giới cậu chỉ xoay quanh hai chữ Phùng Minh? Cảm giác bất lực trong đáy lòng chưa xốt tràn ra

Chuông điện thoại vang, Tiểu Hi bắt máy

- “Uy?”. Vẫn là thói quen bắt điện thoại như thế này, dù đã sang Mĩ cậu cũng không sửa
- “Là tôi đây!”. Âm thanh quen thuộc ở đầu dây bên kia truyền đến
- “Sao vậy? Không phải cậu mới vừa đi sao, nhanh như vậy đã gọi điện về?”. Giọng nói của Tước Nhược Như lại làm cậu an tâm
- “Không a, chúng tôi đang dừng ở ven đường nên muốn gọi cậu một chút thôi. Đúng rồi, hôm nay cửa hàng đóng cửa sớm, nếu cậu muốn mua gì thì bây giờ nhớ đi đi. Còn có.....”. Tước Nhược Như nói thật nhiều, cô sợ Tiểu Hi ở nhà một mình lại quên những chuyện vụn vặt
- Tiểu Hi còn nghe tiếng Ứng Hòa ở đầu dây bên kia
- “Trước khi đi tôi có nói với Hạnh Tử, nếu cậu có việc gì cần giúp thì cứ gọi, cô ấy sẽ sang giúp cậu”
- “Tôi cũng không phải con nít”. Tiểu Hi nhợt nhạt cười
- “Ai, tôi lo lắng a! Nói cậu cùng đi cậu không đi, giờ lại ở nhà một mình lỡ ngã bệnh cũng không ai lo. Tóm lại nếu có chuyện gì cậu cứ gọi Hạnh Tử, biết không?”
- “Ân!”. Mới định cúp điện thoại, Tiểu Hi lại nghe một trận ho khan ở đầu dưới. “Đúng rồi, Nhược Như, lần trước cậu cho tôi uống cà phê sữa với thứ gì?”
- “Cà phê sữa phải bỏ trứng chim vào, chỉ lấy lòng đỏ thôi”. Tước Nhược Như hỏi: “Sao vậy? Cậu lại ho khan sao? Tôi đã nói cậu phải giảm hút thuốc lại”
- “A...”. Tiểu Hi định nói là cho Phùng Minh uống, nhưng nếu Nhược Như biết Phùng đang ở trong nhà, cô thế nào cũng sẽ trực tiếp quay xe về ngay
- “Ho khan chút thôi, không sao đâu”. Tiểu Hi đành phải nói vậy

Cuộc sống ở Mĩ thực sự rất áp lực, trừ bỏ những lo toan về chuyện học, còn phải đi làm thêm bên ngoài mới đủ tiền trang trải. Cậu cùng Tước Nhược Như khi đi còn học đại học cũng tích lũy được một ít, sau đó lại vay thêm tiền. Nhưng khấu trừ học phí cùng tiền trọ thì chỉ có thể miễn cưỡng qua ngày thôi. Sau này được bạn của Tước Nhược Như là Hạnh Tử nhường lại phòng này không lấy tiền trọ, cuộc sống mới tốt được một chút, không cảm khắc khổ tiết kiệm như trước nữa

Nhớ tới việc này, Tiểu Hi nghĩ Nhược Như nên đi chơi, nghỉ ngơi một chút. Cô ấy thực sự đã quá mệt mỏi

Cúp điện thoại, cậu đứng gốc trong phòng

Nghe tiếng Phùng Minh ho khan, đầu lại như bị ai nhéo chặt

Sau đó, cậu đi vào phòng tắm. Xả nước đầy bồn nhưng chưa vào, châm thuốc

- “Vì sao phải đến đây....”. Nước từ vòi hoa sen từng tia làm xao động mặt nước trong bồn

Cậu càng không ngừng nhớ đến bộ dáng gầy yếu của Phùng Minh, bên tai tựa hồ còn nghe tiếng ho khan Tay Phùng Minh không biết có nặng lắm không, chắc chỉ bầm thôi? Nhưng bị đập mạnh như vậy, chảy máu cũng không chừng

Trong đầu càng không ngừng nghĩ chuyện liên quan đến người kia, càng không ngừng.... Càng không ngừng... Thẳng đến khi một luồng nhiệt khí dâng lên trong mắt, cậu lại hút thuốc

Nước mắt không thể khống chế, dọc theo gương mặt chảy xuống xương quai xanh, hòa vào nước

Phùng Minh mở tủ lạnh lục tìm được 1 chai nước khoáng, hần không hỏi chủ nhà đã liền uống

Hần ngồi trên sofa, mở TV, phát giác tất cả đều là tiếng Anh liền không thú vị chuyển sang đánh giá phòng ở

Hệ thống sưởi trong phòng làm yết hầu hần hơi khô, hần đến gần muốn tắt hệ thống sưởi đi, nhưng nhìn chằm chặp một hồi cũng toàn là tiếng Anh, hần vuốt vuốt mũi từ bỏ ý định

Anh ngữ của bản thân kì thật không tốt, tốt nghiệp trung học xong hẳn không học lên, mà vào tòa soạn làm phóng viên viết tin tức xã hội, thỉnh thoảng hỗ trợ các nhà báo thu thập tin tức. Ngay cả Tiểu Hi cũng học lên, nhưng hẳn vẫn dừng lại ở một chỗ

Nếu tòa soạn lấy lí do giảm biên chế đuổi việc hẳn cũng không sao, dù sao hẳn cũng chỉ có bằng trung học. Ở trong phòng vòng vo vài vòng, Tiểu Hi vẫn không đi xuống. Phùng Minh nhụt chí ngã vào sô pha, lại ho khan vài tiếng

Từ sau khi bị viêm phổi, hẳn cảm giác thân thể mình ngày càng suy yếu. Có khi cả ngày cũng không muốn ăn gì, chỉ phát ngốc ngồi im, cái gì cũng không làm. Nếu không phải có vé máy bay miễn phí đưa hẳn đến Mĩ Quốc, có lẽ, đời này cũng sẽ không gặp lại Tiểu Hi

Hẳn suy nghĩ Tiểu Hi ở đâu trong tim hẳn. Thanh mai trúc mã? Bằng hữu? Chuẩn bị là người yêu? Hẳn vì sao phải đến Mĩ Quốc tìm Tiểu Hi? Nếu Tuệ Thanh không phá thai, hẳn có đến nơi này hay không?

Tất cả mọi vấn đề đều có đáp án. Nhưng đáp án này sẽ làm người khác tổn thương rất nhiều

Hẳn biết nếu đứa nhỏ được sinh ra, hẳn sẽ rất yêu đứa nhỏ cùng mẹ nó

Những hẳn vẫn sẽ lựa chọn cùng Tiểu Hi một chỗ

Hẳn hiểu mình chính là người như vậy

Hẳn luôn độc chiếm, ngang ngược trong tình yêu

Hẳn vốn sẽ không yêu nam nhân

Nhưng Tiểu Hi lại hi vọng mình có thể đủ yêu thương cậu

Hẳn muốn giữ trọn lời thề của mình

Hẳn nhớ rõ âm thanh trong mùa hè kia

Hẳn từng nói qua sẽ theo cậu, đến chân trời góc biển

Trên lầu truyền đến một ít tiếng động, Phùng Minh phục hồi tinh thần nhìn đồng hồ, cũng hơn 6h. Cầm túi hành lí, hẳn đi lên lầu

Cửa phòng Tiểu Hi không khép, từ khe cửa hẳn nhìn thấy nửa thân trần của Tiểu Hi, cậu đang mặc quần bò

Nước từ tóc đọng lại từng giọt như nước mưa trên lưng Tiểu Hi, dừng lại ở vai làm hẳn nhớ khi Tiểu Hi trong lòng hẳn. Khi đó Tiểu Hi đối hẳn không chút phòng bị nào, hẳn còn nhớ rõ cơ thể run rẩy của Tiểu Hi mang cho mình cảm giác gì

Tiểu Hi xoay người, vừa nhấc mắt đã thấy Phùng Minh ngoài cửa. Tiểu Hi lặng đi một chút, hỏi: “Có chuyện gì không?”

– “Hơn 6h rồi, cậu có ăn cơm không? Trong tủ lạnh có gì, tôi có thể nấu”. Phùng nói rõ

– “Không cần, tôi không đói”

Tiểu Hi đi đến bên hẳn, Phùng Minh không ngờ Tiểu Hi sẽ đem mình khóa ngoài cửa, quả nhiên, Tiểu Hi cúi đầu, chậm rãi khép cửa, đem hẳn ngăn bên ngoài

– “Tiểu Hi”. Phùng Minh gõ cửa, giọng nói khàn khàn. Người này hoàn toàn không tin nhiệm hẳn, không muốn tới gần hẳn

– “Mở cửa đi, tôi muốn nói chuyện với cậu”. Ngữ khí Phùng Minh đã sớm mất đi vẻ bề ngoài, hẳn hiểu vì sao cậu lại làm vậy, đó là không thể bù đắp những tổn thương

– “Tôi muốn ngủ”. Tiểu Hi sau cánh cửa nói

– “Mới 6h”

– “Tôi muốn ngủ”

– “Được rồi”. Cửa không khóa, nhưng Phùng Minh cũng không ngốc đến độ mở cửa lỗ mãng xông vào. Đáng về của Tiểu Hi như người bị dồn vào đường cùng, hắn không muốn làm một Lâm Ương thứ hai

Tuy rằng từ trước đến nay hắn không có tính nhẫn nại, nhưng tình huống hiện tại, Tiểu Hi tuyệt đối không có khả năng lập tức chấp nhận hắn, hắn nghĩ cần có thời gian mới có thể xóa nhòa vết thương trong cậu

Lầu hai có 3 phòng ngủ, một phòng của Tiểu Hi, một của Tước Nhược Như, phòng còn lại có lẽ dùng làm kho. Tiểu Hi hoàn toàn không để ý đến hắn, Nhược Như không biết khi nào sẽ trở về, Phùng Minh tính toán nên làm gì tiếp theo

Đợi Tiểu Hi tỉnh dậy, hắn sẽ hỏi mình ngủ chỗ nào cũng được!

Kỳ thật hắn muốn ngủ trong phòng Tiểu Hi, nhưng vừa mới khi nãy liếc nhìn, giường Tiểu Hi là giường đơn, nếu cứng rắn chen chúc vào thì rất đáng trách. Bất quá, có lẽ hắn có thể ngủ trên mặt đất trong phòng Tiểu Hi

Bởi vì khoảng cách giữa bọn họ đột nhiên quá xa xôi, Phùng Minh bức thiết muốn đuổi kịp khoảng cách kia. Nhưng nóng vội cũng chưa hẳn đã tốt. Cái gì đến thì từ từ sẽ đến

Chậm rãi xuống lầu, Phùng Minh không muốn ăn, lại biết Tiểu Hi không ăn cơm nên cũng không nấu nữa. Hắn một mình loay hoay trong phòng khách, lắng nghe tiếng động trên lầu. Tiểu Hi tựa hồ đã ngủ, hắn ôm gối nằm trên sofa, chăm chăm nhìn ngóc lên trần nhà

Nằm mãi đến nửa đêm

Hắn ngủ không được, phế quản sớm bị phá hư liên tục ho khan

Ban đêm, tuyết ngừng rơi

Phùng Minh đi lên lầu hai, đứng ngoài cửa mấy phút đồng hồ, sau đó nhẹ nhàng mở cửa phòng Tiểu Hi, đi vào

Hắn đến bên giường, cúi đầu chăm chú nhìn gương mặt ngủ say của Tiểu Hi trong bóng đêm, sau đó ngồi xuống, tựa vào chiếc bàn đầu giường, cứ thế nhìn khuôn mặt Tiểu Hi

Tiểu Hi luôn luôn ngủ rất sâu, hai mắt nhắm nghiền, đến hô hấp cũng rất mỏng manh

Từng có mấy lần Phùng Minh tỉnh lại nhìn thấy bộ dáng không nhúc nhích của Tiểu Hi, còn tưởng cậu đã chết, da thịt cậu lạnh hơn người thường, lại còn tái nhợt

Khuôn mặt trong bóng đêm thập phần mơ hồ, Phùng Minh chỉ nhìn được hình dáng

Hắn có chút bất mãn, lại không thể mở đèn. Hắn sợ ánh đèn sẽ đánh thức Tiểu Hi. Hắn không dám mạo hiểm như vậy

Khoảng cách gần như vậy làm hắn nhìn không được, vươn tay chạm vào mặt Tiểu Hi. Xúc cảm quen thuộc làm nên một loại rung động không lời, từ trong lòng chậm rãi bay ra

Hắn dừng trên người cậu, trầm mặc, cố gắng không đánh thức đối phương, bắt đầu tưởng niệm

Đáp máy bay, chuyển chuyển bay, ngồi một chỗ chật hẹp thật lâu, hơn nữa còn điên đảo vì chênh lệch múi giờ, theo lý hắn đã mệt đến mở mắt không lên mới đúng. Chính là hắn hiện tại có muốn ngủ cũng không ngủ được

Tựa như những ngày khi Tiểu Hi rời đi, hắn thường nằm trên giường mở to mắt đến hừng đông

Khi đó, thân thể sốt cao nhưng không cảm thấy lạnh, bệnh tình cũng không chuyển biến tốt đẹp, viêm phổi kéo dài mấy tháng liền

Bác sĩ nói hắn chịu quá nhiều áp lực liên tiếp. Hắn không rõ nhưng áp lực kia đến từ đâu

Hắn lúc đó chỉ nghĩ, người trước mắt này vì sao không ở bên cạnh hắn

Không ngừng chăm chú nhìn, không ngừng chăm chú nhìn, hy vọng tâm tình có thể qua tầm mắt chuyển đến người đang ngủ say

Vì thế bàn tay vốn đã rút về, lại nhìn không được, đậu trên mặt đối phương

9. Chương 8

Trời trở sáng. Khi ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, Phùng Minh biết mình nên rời khỏi phòng Tiểu Hi

Hắn xuống lầu, dừng ở phòng khách một chút, rồi đẩy cửa đi ra ngoài

Tuyết đang tan lộ ra vật cổ khô vàng trong mùa đông, cảnh vật chung quanh đều rầu rĩ nghênh diện trong mùa đông giá rét. Cảm giác không thoải mái làm hắn ho khan vài tiếng

Đi vào vườn sau, một khoảng sân rộng lớn đều đông cứng lại, hình như đây là một vườn rau nho nhỏ

Phùng Minh ngẩn ngơ qua lại, tựa hồ như từ trong sân này có thể nhìn thấy cuộc sống hằng ngày của Tiểu Hi khi sang đến Mĩ

Cách sân vài bước là một hồ nước rộng lớn, trong lòng hồ cỏ mọc đầy. Phùng Minh mỉm cười, có lẽ hằng ngày Tiểu Hi vẫn thường câu cá nơi đây để cải thiện bữa ăn cho mình và Nhược Như

Phùng Minh đến bên hồ, chọn một nơi ngồi xuống. Ngày chậm rãi lên, hắn hít mát đón ánh mặt trời

Bụi cỏ bên cạnh truyền ra tiếng kêu ‘quạc quạc’, hắn quay lại nhìn, thì ra là một cặp vịt hoang. Hai bên nhìn nhau, lũ vịt trông thấy hắn không ngừng giương mắt nhìn, sau đó bay vào trong hồ

Phùng Minh tò mò nhìn bụi cỏ, phát giác bên trong còn có một ổ vịt. Vì thế, hắn thuận tay lấy đi vài trứng trong ổ

– “Có thể nấu ăn đi?”. Cầm trứng vịt trên tay, hắn cảm giác rất vui

Kiên nhẫn đợi bếp nóng lên trong mùa đông không chút nhiệt độ của Mĩ Quốc, nồi cháo cũng được mang ra, hơi nước ngập tràn căn bếp, dầu sôi lách tách vang khắp nơi

Cố gắng chờ nước sôi, Phùng Minh lại ngồi vào bàn thái thịt. Hắn chế biến món ăn yêu thích nhất của người Trung Quốc: thịt kho tàu

Đường ống dẫn ga không biết vì sao lại bị hở, Phùng Minh cau mày xem xét tình hình

– “Làm cái quỷ gì a?”. Phùng Minh mắng. Trong gian bếp giờ đây khói mịt mù, ngay cả món ăn trước mặt hắn cũng nhìn không rõ

Nghĩ đến việc sẽ mở cửa sổ ra cho thoáng khí, hắn lại cho trứng vào nồi nước sôi để luộc

Đột nhiên, một tiếng chói tai vang lên, hắn bị âm thanh này dọa cho thất thần. Âm thanh ngừng, chỉ hai giây sau lại một tràng âm thanh nữa vang đến

– “Oa, Oa, kháo!”. Phùng Minh nhìn lại phòng bếp, nguyên lai cả gian bếp đã ngập khói

Chuông báo cháy vang lên dữ dội, trong phạm vi trăm dặm đều có thể nghe thấy. Thế này có lẽ cứu hỏa cũng sẽ đến

Tắt bếp, Phùng Minh vội vã chạy lên lầu hai, mở tung cánh cửa của căn phòng quan trọng kia, mà hắn mới vừa rời khỏi khi nãy

– “Tiểu Hi, Tiểu Hi, mau tỉnh lại!”. Phùng Minh lay người đang ngủ trên giường dậy

Tiểu Hi mơ mơ màng màng thấy hai tay mình bị người khác nắm chặt, nửa người trên bị kéo dây khỏi chăn màn ấm áp. Đầu cậu ngửa ra sau làm lộ chiếc cổ trắng nõn, thì thào: “Để cho tôi ngủ... có việc gì đâu!”. Lạnh thế này cậu không nghĩ sẽ rời giường

Bên tai dường như có tiếng gì ầm ĩ chết người, nhưng không quan trọng, cậu kéo chăn bông che hai tai lại

– “Dậy xem chuông báo cháy, nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên”. Phùng Minh kéo cậu xuống giường, thuận tay cầm thêm bộ y phục cho cậu mặc vào. Tiểu Hi hay cởi trần khi ngủ, Phùng Minh không biết Tiểu Hi có còn thói quen như vậy hay không

– “Làm sao vậy?”. Tiểu Hi thở dài, nhướn mắt nhìn xuống hướng lầu dưới

Phùng Minh nói: “Tôi cũng không biết, tôi đang nấu bữa sáng, nhưng đang nấu thì chảo dầu bốc cháy lên. Chuông báo cháy liền vang”. Hắn để ý thấy Tiểu Hi mới ngủ dậy nên đi đứng loạng choạng, tay liền ở sau lưng cậu đợi mệnh, nhờ Tiểu Hi không cẩn thận lại té xuống cầu thang

Vị khói dầu đầy bếp làm Phùng Minh nhin không được ho khan vài tiếng. Hắn cảm giác mình tới Mĩ Quốc lại biến thành kẻ ngu ngốc, không chỉ có ngôn ngữ không biết, hiện tại ngay cả sở trường nấu ăn cũng suy sụp theo

Tắt chuông cảnh báo, Tiểu Hi xoay người lên lầu ngủ tiếp

Lúc này chuông cửa không đúng dịp vang lên, ánh mắt Tiểu Hi dần ra, khi biết là tiếng gì mới đi đến hướng cửa

Mở cửa, người đến là một ông bác mập mạp ở cách vách, Tiểu Hi mỉm cười nói rằng em trai mình mới từ Đài Loan sang, không biết nên mới để xảy ra chuyện. Ông bác da trắng mới an tâm vuốt vuốt ngực nói: Thượng Đế phù hộ các con!

Bác hỏi hôm qua là chính lễ sao cậu không đến nhà thờ, cậu chỉ trả lời vì mệt nên ngủ quên, cũng khó mà nói vì Phùng Minh đột nhiên đến nên mọi kế hoạch của cậu đều đảo lộn

Đóng cửa lại, Tiểu Hi nhớ đến kế hoạch ngày hôm qua. Đêm 24 chính lễ Giáng Sinh, Tước Nhược Như không có nhà, cậu định đến nhà thờ, sau đó sẽ cùng bạn bè tổ chức tiệc Giáng Sinh. Nhưng cậu không biết Phùng Minh sẽ đến. Phùng Minh vừa xuất hiện, cậu liền trở nên hồ đồ hỗn độn, cái gì cũng không nhớ, cái gì cũng không làm

Tâm cậu từ khi gặp lại Phùng Minh, liền tràn ngập hình ảnh hắn

Phùng Minh đứng sau Tiểu Hi, nhìn Tiểu Hi mặc chiếc áo khoác, đột nhiên hắn nhớ... muốn chạm vào Tiểu Hi lần nữa. Vừa nãy khi cầm chặt cổ tay Tiểu Hi, cảm giác kì lạ này vẫn lưu lại trong lòng tay hắn. Độ ẩm như dọc theo cánh tay, chạy qua bắp vai, thẳng đến trong tim

Rất muốn chạm vào Tiểu Hi, rất muốn như trước kia, khi hai người thân nhiên sống chung chưa có khúc mắc gì. Phùng Minh không hiểu tại sao mình lại có xúc cảm này, hắn phát hiện vành mắt mình có chút ẩm ướt

Đang nhìn chằm chằm bàn tay của mình, Phùng Minh ho khan

Tiểu Hi xoay người đi vào bếp, cậu thấy tủ lạnh chỉ còn vài quả trứng chim, liền cẩn thận đập trứng vào tách, chỉ lấy lòng đỏ, lòng trắng trứng bỏ lại trong tủ lạnh

Bởi vì sân sau có đàn vịt hoang, bọn họ trước giờ không mua trứng chim, trứng chim này là từ lần trước Nhược Như lấy cho cậu uống, không biết bây giờ còn dùng được không

Tiểu Hi ghé mũi đến gần, ngửi ngửi. Hắn là còn dùng được đi! Cậu nghĩ như vậy

Tiếp theo cậu cho cà phê đã đun nóng vào tách, cầm thìa khuấy rất nhanh, nường theo hơi nóng đang tỏa ra mà thêm sữa vào

– “Cho cậu”. Tiểu Hi đưa tách cà phê cho Phùng Minh. “Để trị ho khan”. Đây là phương thuốc cổ truyền của Nhược Như, chính cậu đã thử qua, loại thức uống này quả thực chữa ho khan rất tốt

Phùng Minh nhận tách sữa, cúi đầu nhìn chằm chằm dung dịch trong ấy, tim hắn nhói lên. Tiểu Hi vẫn quan tâm hắn như vậy, điều ấy làm khoe miệng hắn nhột nhạt nở nụ cười

Tiểu Hi đứng lên, cậu nghĩ hôm nay là ngày 25, mọi cửa hàng đều đã đóng cửa, trứng chim cũng không thể dùng trứng gà thay thế được. Nếu đêm nay Phùng Minh lại ho nữa thì làm thế nào?

Nhắc điện thoại, Phùng Minh gọi cho Hạnh Tử, cậu nói bằng tiếng Anh: “Hạnh Tử, chỗ cậu còn trứng chim không?”

Hạnh Tử là bạn của cậu và Nhược Như khi đến Mĩ, cô gái 28 tuổi này là giáo viên dạy đàn trong một trường âm nhạc. Nàng là người Mĩ gốc Đài nên luôn có tình cảm đặc biệt với các du học sinh từ Đài Loan sang

- “Có a! Hôm qua tôi mua rất nhiều”. Giọng nói ôn nhu của Hạnh Tử theo đường điện thoại vang lên
- “Có thể cho tôi mượn vài quả không? Tôi đã quên mua, hôm nay lại không có cửa hàng nào mở cửa”
- “Có thể a! Tôi sắp ra ngoài, khi đi sẽ mang qua cho cậu”
- “Phiền cậu rồi!”. Cúp điện thoại, Tiểu Hi thấy Phùng Minh chăm chú nhìn mình.

Tiểu Hi không để ý tới hần, cậu mặc thêm áo khoác, tùy tiện nằm trên sofa, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ

- “Hạnh Tử là cái gì?”. Phùng Minh không hiểu Tiểu Hi nói gì với người kia, nhưng trong cuộc hội thoại hần rõ ràng nghe được tên này, là một tên riêng tiếng Hán
- “Hạnh Tử không phải là đồ vật này nọ. Cô ấy là bằng hữu của tôi”
- “Cậu nhiều bằng hữu quá”. Phùng Minh cảm giác mình có vẻ ghen tị. Bên cạnh Tiểu Hi lúc nào cũng đủ loại người, như là A Bảo làm cùng quán bar, như là Nhược Như luôn âm ỉ. Tất cả đều đối tốt với Tiểu Hi. Còn bọn họ quan hệ trong lúc đó cũng không phải nông cạn, so với bằng hữu còn cao hơn một tầng, nhưng thứ tình cảm kia lại rất khó để rạch ròi mà gọi thành tên

Phùng Minh luôn cảm thấy bất khả tư nghị, có lẽ bản thân Tiểu Hi từ trước đến giờ luôn đặc biệt như vậy nên có nhiều bằng hữu. Con người này từ trước đến giờ việc gì cũng thành thực không chút giả dối, cũng đáng giá để người khác tha thiết mang tấm chân tình ra đáp lại cậu

- “Người ta sống vốn là để kết bằng hữu”. Tiểu Hi nhắm mắt lại, lời nói đã bắt đầu không rõ ràng. “Hạnh Tử tốt lắm, chút nữa nài đến, cậu đừng nói bậy rằng...”
- “Tôi nói bậy gì chứ?”. Phùng Minh cao giọng, phản ứng của Tiểu Hi làm hần rất khoái trá. Tiểu Hi sợ hần nói gì? Nói bọn họ là anh em, nhưng ăn nằm với nhau?

Phùng Minh lại hỏi: “Nàng là mỹ nhân sao? Nàng tới đây làm gì? Nàng không biết cậu đồng tính sao? Nàng có thể hay không đã thích cậu rồi?”

Phùng Minh có loại cảm giác rầu rĩ, người này rõ ràng đang bên cạnh mình, nhưng lại không cách nào đến gần cậu một chút, muốn ôm nhưng lại sợ đối phương nổi giận. Hần cảm giác mình thật bất mãn, nhưng trong đầu lại có một loại khát vọng tích tụ đã lâu

- “Cậu thật hạ lưu”. Tiểu Hi nói

Phùng Minh ngồi ở đầu kia của sofa, chân Tiểu Hi liền ngay bên hần, khoảng cách giữa bọn họ giờ đây chưa đến 1 cm, chỉ cần nhẹ nhàng trở mình cũng sẽ chạm vào đối phương

Hần thoáng nhìn mắt cá chân Tiểu Hi, quần bò không phủ được đến đây, xinh đẹp như mộng, làm người ta mơ tưởng

- “Chúng ta tiếp tục nói lại chuyện hôm qua”. Phùng nói rõ

Tiểu Hi vừa nghe xong liền vùi đầu vào gối. “Tôi muốn ngủ”

- “Tôi lần này đã thực sự đoạn tuyệt với Tuệ Thanh. Đứa nhỏ không còn, nàng không thương tôi, tôi cũng không còn yêu nàng”
- “Đó là chuyện của cậu”

- “Chuyện của tôi cũng là chuyện của cậu. Tôi hỏi cậu, cậu còn yêu tôi không?”. Phùng Minh dừng lại, chờ đợi câu trả lời của Tiểu Hi

Nhưng Tiểu Hi lại bảo trì trầm mặc

Phùng Minh không đợi được, đành phải tiếp tục: “Tôi từng nói cậu là người quan trọng nhất với tôi, đây là điều thành thật nhất. Tôi thực lòng yêu cậu, tôi muốn chăm sóc cậu, muốn ở bên cậu mãi mãi. Chuyện Tuệ Thanh chỉ là ngoài ý muốn, tôi tin tưởng chúng ta hiện tại rất tốt”

- “Tiểu Hi”. Phùng Minh gọi tên đối phương, nhưng đối phương vẫn không chịu nói chuyện. “Chúng ta hòa nhau được không?”. Khẩu khí khép nép dè dặt này là điều trước đây Phùng Minh chưa bao giờ làm. Nhưng

đối phương là Tiểu Hi, Phùng cảm thấy dù có khép nép bao nhiêu cũng được, miễn là Tiểu Hi quay về bên mình

– “Tôi hiện tại chỉ có mình cậu, về sau cũng chỉ sẽ có mình cậu, tôi sẽ không nghĩ đến người khác, như vậy được không?”. Phùng nói rõ

Tách cà phê đã uống hết, đặt lên bàn trà, tro rơi

Tiểu Hi ngồi dậy, vô lực mà hoảng hốt đứng lên, đi về phòng mình

Tiểu Hi biết mình không thể tin tưởng những lời này của Phùng, những lời nói kia có khi chỉ là xúc động nhất thời. Phùng bởi vì tịch mịch mới đến đây, đợi đến khi Phùng Minh chán ghét cậu, cậu sẽ bị bỏ rơi lần nữa

Cậu không tin

Cởi áo khoác vắt lên bàn, Tiểu Hi nửa người trên trần trụi tính toán quay về giường ngủ tiếp. Phía sau, cậu quên đóng cửa, đột nhiên ‘xoạch’ một tiếng cửa đã bị khóa

– “Đi?”. Tiểu Hi hoang mang định quay đầu nhìn, nhưng mới vừa xoay người đã bị đôi cánh tay gắt gao nắm chặt, kéo vào vòm ngực rộng lớn của đối phương

Thân nhiệt Phùng Minh xuyên qua lớp áo mỏng manh truyền đến, tim Tiểu Hi kinh hoàng, không nhận được run rẩy lan tràn toàn thân

– “Phóng... Buông...”. Tiểu Hi nói xong

– “Nhưng tôi thực yêu cậu, tôi biết điều này”. Phùng Minh nói nhỏ bên tai Tiểu Hi, hắn không thể nói lớn, trái tim khẩn trương mà đập dồn dập, sợ Tiểu Hi lại một cước đá văng hắn. Nhưng dù Tiểu Hi thật sự làm vậy, hắn vẫn sẽ tiếp tục, đến khi Tiểu Hi nhận hắn mới thôi

Từ trước đến nay yêu đương, hắn chỉ cần mang nữ nhân lên giường. Phùng Minh chưa bao giờ như hôm nay, khẩn trương như tử tù nghe quan tòa buộc tội

– “Còn cậu thì sao?”. Phùng Minh thúc giục Tiểu Hi trả lời. “Cậu thì sao?”

Tiểu Hi vẫn không chịu nói gì

– “Tôi trước kia vẫn cho rằng nam nhân cùng nam nhân làm tình thực ghê tởm, không rõ đối mặt với một thân thể hết mình thì làm sao có thể cương? Nhưng khi gặp lại cậu, tôi mới biết đó là sự thực. Vừa nhìn thấy cậu, tôi sẽ nhận không được mà muốn yêu cậu ngay”. Phùng Minh hôn lên tai cậu, day day vành tai cậu

– “Còn cậu thì sao?”. Phùng Minh sốt ruột hỏi. “Cậu thì sao... có phải hay không cũng giống tôi?”

– “Cậu muốn biết sao?”. Tiểu Hi gạt tay Phùng Minh đang ôm mình ra. Cậu đẩy hắn ngã xuống giường. “Muốn biết tôi yêu cậu nhiều đến thế nào sao?”

Phùng Minh đang nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt Tiểu Hi. Nụ cười mà khi rộ lên lại giống đang khóc

– “Một nam nhân bình thường khi ở cạnh người mình yêu, đương nhiên sẽ có dục vọng”. Tiểu Hi kéo rèm cửa, ngăn cản ánh mặt trời chiếu vào phòng

Bức màn rất dày làm không khí trong phòng tối lại

Cậu trở lại giường, ngồi khóa trên đùi Phùng Minh, chăm chú nhìn Phùng Minh ngồi dậy, cậu liếc mắt, lại đẩy hắn ngã ra giường. Tây đi xuống, đến gần đống quần, Tiểu Hi chậm rãi mở khóa quần của Phùng Minh

– “Cậu muốn làm gì?”. Phùng Minh kinh ngạc vạn phần

Tiểu Hi không trả lời, chỉ chậm rãi giữ lấy phần thân của Phùng Minh, sau đó cúi đầu, từng chút từng chút ngậm lấy

Phùng Minh hít một hơi sâu

Phun ra nuốt vào, Tiểu Hi khi hoặc thâm hoặc thiển, càng không ngừng tiến hành

Kích thích mãnh liệt làm Phùng Minh cong người, hắn có thể cảm nhận đầu lưỡi của Tiểu Hi, khi mấp máy, khi lại liếm láp. Có thể nghe được tiếng nước bọt hỗn tạp dịch thể trong cổ họng Tiểu Hi

Chưa bao giờ khoái cảm như vậy, *** mỹ đến vậy

– “Ân...”. Phùng Minh nuốt nước bọt. “Mau đến đây, Tiểu Hi”. Hắn nhịn không được liền nuối nấng tóc Tiểu Hi, mang cậu rời khỏi phân thân của mình

Nhưng tay Tiểu Hi vẫn tiếp tục âu yếm, Phùng Minh thấp giọng rên rỉ, sau đó không chịu được mà phóng lên mặt Tiểu Hi

Phùng Minh thở nặng nhọc, hắn tùy tiện lấy một bộ y phục lau mặt cho Tiểu Hi, lau sạch thứ chất lỏng trắng đục nhầy nhụa. Sau lại đem quần áo ném xuống đất, hắn mới phát hiện đó là áo của Tiểu Hi

Tiểu Hi đứng trên giường, từ cao chăm chú nhìn xuống Phùng Minh. Hai tay cậu chậm rãi cởi quần con ra. Trước mắt Phùng Minh là nửa thân dưới từng kiện từng kiện quần áo thoát ra, tùy ý ném trên giường

Phùng lại nuốt nước bọt, trong phòng ngập không khí hôn ám. Nhìn không sót một góc độ nào, hắn cảm giác cơ thể đang nóng lên hừng hực, mà hung thủ châm lửa là người đang trước mắt này

Tiểu Hi ngồi khóa trên hông Phùng Minh, khuôn mặt vốn tái nhợt vì tình cảm mãnh liệt mà đỏ ửng, Tiểu Hi vươn đầu lưỡi hôn môi Phùng Minh, Phùng Minh mở miệng, tùy ý để Tiểu Hi xâm nhập vào khoang miệng mình

Đầu lưỡi cùng đầu lưỡi trần trụi ma sát làm phân thân Phùng Minh lại có phản ứng. Hắn giữ chặt thắt lưng Tiểu Hi, ghì người cậu xuống, làm cho nửa thân dưới đến vị trí chính xác

Nắm của Phùng Minh, Tiểu Hi làm cho đỉnh đối phương tiến nhập thân thể mình, sau đó chậm rãi hạ thắt lưng, thẳng đến khi đối phương đã vào hết mới thôi

Tiểu Hi thở ra một hơi thật sâu, phía trước cổ nén dục vọng phát tiết, vì thế cậu lay động thắt lưng, đem phân thân đối phương tiến vào tìm kiếm những thỏa mãn trong ***g ngực trống rỗng

Tiểu Hi chủ động tất cả, Phùng Minh bị động hưởng thụ tất cả chuyện này, đến khi bên trong Tiểu Hi rút cuộc làm hắn chịu không nổi nữa, hắn ngồi dậy, một lần nữa từ sau lưng đi vào, nặng nề mà sáp nhập địa phương làm hắn choáng váng kia

– “A_____”. Đột nhiên bị trườn sáp mãnh liệt, Tiểu Hi không nhịn được mà rên khê, khoái cảm lan tràn không thể khống chế làm cậu run rẩy

Rồi sau đó một trận run rẩy làm trái tim yếu ớt như ngừng đập, Phùng Minh đã sớm mất kiểm chế, phát tiết bên trong Tiểu Hi

Một lát sau, Tiểu Hi cũng theo đó mà giải phóng

Yêu đương xong, Phùng Minh ở sau lưng gắt gao ôm lấy Tiểu Hi, hắn thì thảo bên tai cậu, nhưng đầu Tiểu Hi đang trống rỗng không nghe được gì

Phùng Minh thực sự gầy quá, vừa rồi quấn lấy nhau, Tiểu Hi cơ hồ chạm được cả xương sườn hắn. Vì sao Phùng cứ như bị bỏ đói lâu ngày vậy?

Tiểu Hi nhớ đến bữa sáng dưới lầu, cậu không động vào nên Phùng Minh cũng không ăn

Con người rất giỏi chiếu cố bản thân mình và người khác này khi nào lại thành như vậy?

Tiểu Hi đau lòng

Hơi thở đều đều vang bên tai, âm thanh vũng vũng đầy quy luật, thân thể cùng thân thể dán sát vào nhau nóng ấm, làm Tiểu Hi nhớ cảm giác khi sống trong căn phòng kia

Trên giường của Phùng Minh, bọn họ từng ôm nhau ngủ như vậy, thật an lành, từng buổi tối yên bình cùng nhau ngủ

Chất lỏng dinh dưỡng chảy xuống đùi, Tiểu Hi không thoải mái giặt mình, cậu muốn tắm rửa

Nhưng mới giật giật, cánh tay của Phùng Minh theo phản xạ càng ôm chặt hơn, tựa như thực vật ăn thịt không chịu buông con mồi ra

Sợ đánh thức Phùng Minh, vì Phùng Minh trước giờ đều không dễ dàng ngủ say, Tiểu Hi không đi tắm nữa, cậu chỉ muốn Phùng Minh có thể ngủ một chút

Kết quả cứ như vậy nằm trong lòng Phùng Minh, mắt mở to, nghe tiếng đồng hồ trên đầu giường, tích tắc đếm từng giây từng giây trôi qua

Đến gần giữa trưa, chuông cửa vang lên

Tiểu Hi biết Hạnh Tử mang thứ cậu cần đến

Chậm rãi gỡ tay Phùng Minh ra. “Làm sao vậy...”. Giọng nói Phùng nhựa nhựa ngái ngủ

– “Không sao”. Tiểu Hi rút khăn giấy lau chùi qua loa dịch của Phùng Minh, sau đó mặc quần áo xuống lầu

Mở cửa, Hạnh Tử mỉm cười, đưa cho cậu hộp trứng chim

– “Làm phiền cậu quá”. Tiểu Hi gật đầu cảm ơn

– “Một chút cũng không phiền”. Hạnh Tử nói. “Ăn cơm chưa? Cậu sao lại giống như mới vừa ngủ dậy, tóc cũng không chải”

Tiểu Hi vuốt vuốt tóc. “Àn, vừa mới dậy. Chờ chút nữa sẽ ăn cơm”. Cậu nhớ tới bữa sáng Phùng đã làm, đại khái đều ăn lại được!

– “Tôi có làm một ít mì, qua nhà tôi ăn đi”. Hạnh Tử nói xong xoay người chuẩn bị rời đi

Tiểu Hi nhìn bóng dáng nàng, mái tóc đen dài óng ả dưới ánh nắng yếu ớt. Cậu mang trứng chim bỏ vào tủ lạnh, cầm chìa khóa, đóng cửa đi bộ sang nhà Hạnh Tử

Không biết tại sao, chính mình muốn rời xa Phùng Minh một chút. Rõ ràng là thích hẳn như vậy, thích đến tâm cũng nát ra. Nhưng ở bên cạnh hẳn bây giờ, lại làm người ta có cảm giác hít thở không thông

– “Tước Nhược Như khi nào thì về?”. Cậu mới vừa đuổi kịp Hạnh Tử, nàng đã liền hỏi như vậy

– “Đại khái là mừng 5 tháng sau đi, hoặc có thể là mừng 6”

– “Còn hơn 10 ngày nữa a...”. Hạnh Tử nói. “Tôi đã bắt đầu nhớ cô ấy rồi”

– “Cô ấy không phải rủ cô cùng đi sao?”

– “Lão nhân gia tôi không hợp với chuyện này”. Hạnh Tử nhẹ nhàng cười

– “Cô tuyệt không lão. Thoạt nhìn cô chỉ cùng tuổi với chúng tôi thôi”

– “Cậu chỉ nói cho tôi vui thôi”. Hạnh Tử ha hả cười

Tán gẫu cùng Hạnh Tử như vậy, tâm tình tựa hồ cũng tốt hơn, Tiểu Hi tươi cười

Sau khi Tiểu Hi rời đi, ổ chăn ấm áp có chút lạnh. Phùng Minh không ngủ nữa, ngồi dậy trên giường

Kim đồng hồ chỉ 11 giờ, Phùng Minh đoán mình ngủ cũng chưa bao lâu. Dưới lầu lại truyền đến tiếng mở cửa, sau đó là tiếng trò chuyện rôm rả

Hắn mặc quần áo chuẩn bị xuống lầu, thuận tiện nhìn xem người có tên Hạnh Tử kia đến tột cùng là hạng người nào

Nào biết, vừa mới ra khỏi phòng, dưới lầu lại có tiếng sập cửa, tiếng nói chuyện cũng dừng. Nhà chỉ còn tiếng máy sưởi đều đều

Phùng Minh đồ ảm cũng quên mặc, vội vàng xuống lầu

– “Tiểu Hi?”. Gọi vài tiếng, phát giác người không còn. Một cỗ bối rối dâng lên trong lòng hắn

Ý niệm đầu tiên là Tiểu Hi lại giống như trước đây, hoàn toàn không thông báo gì đã mang hành lí ra đi. Vội vàng mở cửa nhìn xung quanh, rồi sau đó ở một nơi xa xa, hắn nhìn thấy bóng dáng Tiểu Hi

Bên cạnh Tiểu Hi còn có một cô gái tóc dài, bọn họ rôm rả chuyện trò, hòa hợp sống vai đi cạnh nhau

– “Tiểu Hi!”. Phùng Minh gọi to

Hai người nơi xa xa quay đầu nhìn hắn, sau đó hắn thấy hai người cúi đầu trao đổi gì đó. Tiểu Hi lắc lắc đầu với hắn, kéo tay cô gái kia tiếp tục đi. Hai người biến mất ở góc đường

Đây là ý gì? Lắc đầu với hắn là ý gì? Là nói chỉ rời đi một chút bảo hắn đừng đuổi theo, hay không có ý định quay trở lại?

Nổi bối rối làm Phùng Minh từng tắc lại từng tắc liều mạng đuổi theo, nhưng ở góc phố, hắn phát giác mình đã mất dấu Tiểu Hi

– “Đi nơi nào rồi? Đi nơi nào rồi?”. Tuyết tuy ngừng rơi nhưng nhiệt độ vẫn còn rất thấp. Không khí lạnh băng muốn đông cứng hắn, mới vừa rồi lại hấp tấp chạy theo làm hắn ho khan kịch liệt

Nhiệt độ thấp làm môi tím tái, hắn đang ở góc đường tìm kiếm thân ảnh người kia

Nếu cứ không thấy thì làm sao bây giờ?

Nghĩ đến đây, hắn liền không thể khắc chế nỗi sợ hãi, càng không ngừng gọi to tên đối phương

Có vài người nhìn hắn dò xét, nhưng đều không phải người hắn muốn tìm

Nếu mất đi như vậy thì làm sao bây giờ?

– “Tiểu Hi_____”. Hắn run lên gọi tên cậu

Đến chạng vạng, Tiểu Hi mới về nhà

Vừa nghe tiếng mở cửa, Phùng Minh liền từ sofa đứng lên, vừa thấy Tiểu Hi, hắn liền chất vấn: “Cậu rốt cuộc đã đi đâu?”

– “Đến nhà Hạnh Tử”. Vừa nhìn thấy Phùng Minh, sắc mặt Tiểu Hi lại mỗi mệ

– “Ở nhà cô gái kia nguyên buổi chiều?”. Khẩu khí Phùng thập phần không tốt, khi ngừng lại, hắn không ngừng ho khan. Phổi hắn khi đi tìm Tiểu Hi lúc chiều càng trở nặng do giá rét

– “Nói chuyện phiếm với Hạnh Tử nên quên giờ về”. Tiểu Hi lên lầu, vào phòng mặc vào một bộ tây trang

– “Cậu không phải chỉ thích nam nhân sao? Tôi không biết khi nào cậu lại đổi tính thích nữ nhân? Nữ nhân kia rất xinh đẹp sao!”. Phùng Minh hừ một tiếng. Tuy hắn biết lời nói vừa rồi rất chanh chua, nhưng vừa nghĩ đến việc Tiểu Hi cùng cô gái kia mất tích nguyên chiều, hắn không nhịn được cơn bực tức

– “Hạnh Tử rất tốt”. Tiểu Hi thay tây trang

– “Cậu đang làm gì? Không phải mới về sao? Thay y phục làm gì?”. Phùng Minh không thể tin được Tiểu Hi vừa về lại đi tiếp

– “Hạnh Tử cần người tháp tùng đi dự tiệc Giáng Sinh, vừa vặn tôi rảnh rỗi”. Thắt cà vạt, sửa sang mặt tiền một chút. Nhìn đầu tóc hơi rối, cậu muốn dùng wax chỉnh một chút, nhưng thực sự không thích cảm giác khác thường trên tóc nên chỉ dùng lược qua loa chải lại đầu

– “Tôi thì sao?”. Phùng Minh không nhịn được cơn giận rống lớn, sau đó lại là một trận ho khan kịch liệt

Tiểu Hi liếc nhìn Phùng Minh. “Tùy cậu muốn làm gì thì làm. Tôi đi rồi, cậu nên ngủ sớm một chút”. Nói xong, Tiểu Hi lần thứ hai đi ra khỏi phòng

Phùng Minh lắc đầu, ngã ngồi trên giường Tiểu Hi

Vì sao lại thành như vậy? Rõ ràng khi ân ái ban sáng, người này vẫn ôm chặt lấy mình, nhưng khi mình tỉnh lại, một nụ cười cũng không cho mình

Vì cái gì? Vì cái gì?

Hư không cùng bị ai khó giải thích nên lời, dưới lầu lúc này có tiếng gió thổi vào cánh cửa đang mở ra

Hắn không hiểu được suy nghĩ của Tiểu Hi, hắn không hiểu nguyên nhân Tiểu Hi bỏ rơi mình

Không phải đã hứa hẹn sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ sao? Hắn thậm chí cũng muốn moi tìm ra cho cậu xem!

Nhưng đổi lại là gì? Là những lãnh đạm, cùng những lời mất tình cảm của đối phương

Phùng Minh không thể lý giải, càng không thể thừa nhận

Khi Tiểu Hi rời đi, hắn vẫn đợi trong phòng, vẫn đợi, vẫn đợi

Thời gian trong phòng tựa hồ cũng mất đi ý nghĩa, kim đồng hồ nhích từng nhịp cũng không có nghĩa gì.

Chỉ khi cửa phòng lần nữa được mở ra, mới có thể chấm dứt sự chờ đợi của hắn

Không biết qua bao lâu, cơ hồ đã đợi hết một đời, Tiểu Hi mới trở về

Tiểu Hi uống hơi nhiều, bây giờ đã hơi say. Cậu bật đèn mới biết Phùng Minh còn ngồi trong phòng mình, cậu hoang mang hạ mắt, sau đó thở dài

– “Trời sắp sáng rồi, cậu không ngủ sao?”. Nói xong, Tiểu Hi liền bò lên giường

Giường đơn thực sự rất đáng trách, vô luận Tiểu Hi cẩn thận như thế nào cũng sẽ dính sát vào Phùng Minh

– “Đừng mặc tây trang ngủ”. Phùng nói rõ

Tiểu Hi ngã úp sấp vào giường, không quan tâm đến lời Phùng Minh

Phùng Minh đứng dậy tắt đèn, sau đó trở về giường, từ từ tháo cà vạt, thay đồ cho Tiểu Hi, từng cái từng cái, áo sơ mi, áo khoác, quần dài... đều được Phùng cởi ra

Tiểu Hi vẫn nằm úp sấp trên giường, cậu đã say nên cũng mệt mỏi

Phùng Minh cúi xuống, hôn lên lưng cậu, sau đó nâng hông cậu lên, không để ý huyết khẩu đang nhắm chặt cùng bài xích, không trơn trượt, lỗ măng nhập vào thân Tiểu Hi

– “Ân...”. Tiểu Hi nhú mày. “Đau quá... Phùng Minh.... Đau quá”

Phùng Minh hoàn toàn không để ý đến kháng nghị của Tiểu Hi, hắn trườn sát thật sâu, thâm nghĩ hoàn toàn chiếm lấy thân thể này

Khi đến cao trào, hắn cắn lên vai Tiểu Hi, da thịt trắng nõn của cậu lưu lại dấu cắn đỏ thẫm

– “Đau quá...”. Tiểu Hi giãy giụa muốn tránh, lại vô lực không thể chống lại

Không chiếm được tình yêu làm cho Phùng Minh cảm thấy tuyệt vọng hơn bao giờ hết. Hắn phát giác dù có đến gần người này như thế nào, đều cũng không thể nói rõ nỗi lòng cho người này biết

Hắn biết sớm hay muộn cũng sẽ thực sự mất đi người này, hắn bối rối bất lực đỏ hốc mắt, rơi lệ

Ngủ hồi lâu, ngày lại sắp trôi qua, Tiểu Hi bị nụ hôn ôn nhu thức tỉnh

– “Rời giường đi Tiểu Hi, tôi nấu đồ ăn rồi, mau dậy ăn cơm đi”. Phùng Minh kéo Tiểu Hi dậy, chặn rơi xuống lộ ra vài dấu hôn Phùng Minh lưu lại trên thân thể Tiểu Hi

Tiểu Hi mông lung mở hai mắt, mệt mỏi vào phòng tắm. Cậu tẩy rửa thân thể dính nhầy, Phùng Minh vừa lúc thay chăn ga mới

Tùy tiện chọn một bộ đồ mặc vào, cậu cùng Phùng Minh đang ôm đống chăn nệm bắn xuống lầu dùng cơm

Hôm nay chuông báo cháy không vang lên, Phùng Minh nấu vài món thanh đạm, còn có cả cơm gạo lức.

Bọn họ ngồi bên bàn tròn ăn cơm, thời gian ăn cũng không ai nói chuyện, không khí phi thường im lặng

Tiểu Hi thấy Phùng Minh ăn không nhiều lắm, chỉ mới vài ngụm cơm đã buông đũa

Ăn xong Tiểu Hi đến phòng khách xem TV, Phùng Minh ở lại bếp rửa chén bát. Không bao lâu, Tiểu Hi nghe thấy từ bếp tiếng nôn mửa, là Phùng Minh nôn hết thức ăn vừa ăn xong

Cậu nắm chặt điều khiển, hạ mắt, không đến xem Phùng Minh. Cậu biết Phùng Minh trở nên không bình thường, Phùng Minh ít ngủ, cơm cũng không ăn, hiểu được mình là nguyên nhân của tất cả những việc này, nhưng không thể đến gần Phùng nói lời xin lỗi

Hết như khi yêu Lâm Ưng, biết rõ Lâm Ưng vẫn yêu cậu, biết rõ Lâm Ưng bởi vì không thể đi ngược lại áp lực cùng định kiến xã hội mới kết hôn, vẫn không nghe lời Lâm Ưng giải thích, trái lại còn thần kinh mà đi nói mọi chuyện cho cha mẹ Lâm Ưng biết. Cậu làm như vậy nên cả hai đều tổn thương

Khi Phùng Minh ngồi xuống bên cạnh, Tiểu Hi lại đứng lên, cầm áo khoác cùng chìa khóa, chuẩn bị ra ngoài

– “Cậu lại đi đâu?”. Phùng Minh hỏi

Tiểu Hi không trả lời. Đi nơi nào cũng được, chỉ cần không ở bên cạnh Phùng

Đóng cửa lại, đem ánh mắt thất vọng cùng thương tâm của người kia lưu lại trong lòng, cậu lên xe chạy đi, mấy phút sau đã đến nhà Hạnh Tử. Cậu nói Hạnh Tử cho mình ngủ nhờ một đêm, bởi vì Tước Nhược Như trước khi đi đã nhờ cô chiếu cố cậu, Hạnh Tử tuyệt đối không từ chối yêu cầu của cậu. Hạnh Tử yêu Tước Nhược Như, yêu ai yêu cả đường đi lối về nên cô rất tốt với cậu

Tiểu Hi không biết Phùng Minh sẽ ở đến khi nào, cậu chỉ đơn thuần không muốn nhìn thấy Phùng Minh. Tuy rằng thời gian ở nhà rất ít nhưng lần nào cũng bị tha lên giường. Tình yêu không phải số lần làm tình càng tăng thì yêu càng nhiều. Cậu nói với Phùng như vậy. Nhưng Phùng luống cuống, cái gì cũng không nghe

Còn hai ngày nữa Nhược Như sẽ trở về. Cậu vừa mới gọi điện cho Nhược Như xong đã có người nhấn chuông

Mở cửa, là Hạnh Tử đến

Hạnh Tử cầm chai rượu đứng ở cửa, mỉm cười nói: “Vang, uống không?”

Tiểu Hi quay đầu nhìn Phùng Minh, Phùng Minh lạnh lùng rời đi, vì thế cậu để Hạnh Tử vào nhà

– “Nhược Như mới gọi điện cho tôi, cô ấy nói giọng cậu không có chút tinh thần”. Hạnh Tử rót cho Tiểu Hi một chén rượu

Nguyên bản vừa mới vào bếp, Phùng Minh đã lạnh mặt quay lại phòng khách, hơn nữa còn ngồi bên cạnh Tiểu Hi, không nói một câu mà chỉ nhìn Hạnh Tử. Hắn cảm thấy cô gái này thực sự rất chướng mắt, thật vất vả mới có khi được riêng tư bên cạnh Tiểu Hi, lại bị quấy rầy, điều này làm hắn thập phần không vui

Nên hắn không phát hiện Hạnh Tử là một cô gái rất mỹ lệ, ánh mắt hắn không biết từ khi nào chỉ nhìn thấy mỗi Tiểu Hi mà không quan tâm đến bất kì ai khác

Những gì tồn tại giữa hắn và Tiểu Hi, vô luận là gì, hắn đều chán ghét

Hạnh Tử nhìn thấy ánh mắt đầy địch ý của Phùng Minh, nằng cười cười, rót cho Phùng một chén rượu

– “Hừ!”. Phùng Minh quay đầu đi nơi khác

Phùng Minh không giấu diếm sự bức tức, Tiểu Hi còn có thể cùng cô gái kia nói chuyện phiếm như không có việc gì. Lại bức bội chính mình trước đây vì sao không chịu học, để bây giờ đến Mĩ không nghe được tiếng Anh, ngay cả hai người kia đang nói gì hắn cũng không hiểu, quả thực tức đến chết

– “Thực xin lỗi, Hạnh Tử. Cứ xem như cậu ấy không tồn tại đi, cậu ấy từ trước đến nay đều như thế rồi”. Tiểu Hi nói

– “Tâm tình cậu không tốt cũng vì người này sao?”

– “Xem như là thế đi...”. Tiểu Hi nhấp một ngụm rượu

– “Rất hiếm khi gặp cậu như vậy. Nguyên bản luôn bình ổn như trời xanh, thoát cái lại lo lắng, tôi chưa bao giờ thấy qua”. Hạnh Tử không ngừng rót rượu cho Tiểu Hi. “Cậu ấy là tình nhân của cậu đi! Nếu cãi nhau,

hãy mau làm lạnh. Không khí giữa hai người có vẻ đang rất căng thẳng, sắc mặt cũng không tốt. Bực bội sẽ sinh bệnh”

Tiểu Hi cười cười

Cảm giác mình hoàn toàn không được để ý đến, Phùng Minh bực bội âm thầm uống rượu, đem rượu trong chén uống sạch

Hạnh Tử thấy chén hân đã cạn, lại tiếp tục rót thêm

Phùng Minh muốn uống được như Tiểu Hi, nhưng dạ dày sớm bị loét gặp rượu lại đau đớn không thôi, hân đảo vào bếp, sau đó nôn hết mọi thứ trong dạ dày vào bồn rửa chén

Dạ dày nóng rực đau đớn như rút gân, vô ý vọt thức ăn vào khí quản làm hân ho khan liên tục. Phùng Minh khi nôn xong suy yếu ngồi trên sàn bếp, hốc mắt vì nôn mửa mà phiem hồng, hân dùng cổ tay áo lau nước mắt, nhắm mắt thở dốc khó khăn

– “Tiểu Hi”. Hạnh Tử bị Phùng Minh dọa đến hoảng sợ, nàng lo lắng hỏi: “Không đến xem thử sao?”. Nàng hỏi, nhưng lại phát giác hai tay Tiểu Hi đang giữ rịt lấy điều khiển, ánh mắt trống rỗng nhìn màn hình TV

– “Tiểu Hi...”. Hạnh Tử thấy thật kì quái, nàng khó có thể tin người luôn cùng Nhược Như tươi cười đến nhà mình chơi lại có thể lạnh lùng như thế với người yêu đang bệnh hoạn

– “Ngại quá, mời cô về trước đi!”. Một lúc sau, Tiểu Hi tiễn Hạnh Tử về. Với khuôn mặt lo lắng của cô, cậu chỉ có thể cười yếu ớt không thể nói gì

Hạnh Tử đi rồi, khóa cửa, Tiểu Hi lại vào phòng khách xem TV

– “Cô gái kia có quan hệ gì với cậu?”. Phùng Minh miễn cưỡng chống đỡ quay lại phòng khách, hân một tay vỗ ôm dạ dày, mới nôn một trận như vậy làm hân thập phần khó chịu, đáng ra hân không nên uống rượu

– “Tôi nói nhiều lần rồi, Hạnh Tử là bằng hữu của tôi”

– “Ai tin lời cậu?”. Phùng Minh cắn răng nói: “Mùi trên người cô ta hết như mùi trên người cậu khi trở về. Các người ăn nằm với nhau phải không? Đó là mùi xà phòng”

Tiểu Hi ngẩng đầu liếc Phùng Minh, thản nhiên nói: “Nếu vậy, thì đã sao?”

Quả thật là mấy đêm ngủ lại nhà Hạnh Tử, tắm ngủ đều trong phòng nàng. Bất quá Tiểu Hi không muốn giải thích mùi xà phòng Hạnh Tử mua cùng loại với Tước Nhược Như, cậu cảm thấy không quan trọng

‘Ba’ một tiếng, Tiểu Hi còn không kịp phản ứng, Phùng Minh liền nóng nảy đem nắm đấm nóng bỏng ấn vào mặt cậu

Phùng Minh giận đến phát run, ánh mắt ngập tràn lửa giận. “Cậu với ai cũng có thể lên giường sao?”

– “Đúng vậy!”. Tiểu Hi nói. Cậu bất giác phát hiện, giờ một chữ cũng ngưng tụ rất nặng để tổn thương Phùng Minh. “Bất luận là ai lên giường, miễn không phải là cậu đều được. Cậu không phải trước kia cũng như vậy sao? Nhìn cậu làm tôi không thở nổi”

Nhìn vẻ mặt vằn vẹo thống khổ của Phùng, Tiểu Hi đột nhiên ý thức được mình đây là đang trả đũa, trả đũa người cậu từng yêu này

Giống năm kia khi bị Lâm Ương tổn thương, ở lễ cưới của hân nói cho mọi người biết quan hệ của bọn họ. Cậu đang làm chuyện ác liệt với Phùng, dùng phương thức không thể nhìn thấy, coi thường những tổn thương của đối phương để trả thù

Phùng Minh ngã ngồi trên sofa

Khi Phùng Minh lộ ra bộ dáng mệt mỏi bất lực, không thể nói được gì. Tiểu Hi mới hít sâu một hơi, phát hiện mình đã làm gì với Phùng

– “Thực xin lỗi...”. Tiểu Hi quay mặt, không thể nhìn thẳng Phùng Minh. “Thực xin lỗi...”. Cậu thực đã làm chuyện quá đáng. Kì thật mình mới là người ác liệt nhất, Tiểu Hi hiểu

Cậu hung hăng tổn thương Phùng, tổn thương này dùng hết khí lực mà công kích người quyết tâm sẽ ở bên cậu

Nhưng vết thương trong cậu đã hại Phùng Minh

Tối hôm đó, Phùng Minh vẫn là vào phòng Tiểu Hi, hần không bật đèn, đắp chăn, đợi Tiểu Hi về phòng

Đến nửa đêm, Tiểu Hi chuẩn bị lên giường ngủ, Phùng Minh cứ như vậy ôm lấy cậu

Tiểu Hi động một cái

– “Đừng động đấy, anh chỉ ôm em thôi là tốt rồi”. Phùng nói

Tiểu Hi thở dài

Sau đó, Tiểu Hi chậm rãi ngủ, Phùng Minh không cách nào ngủ được

Nhớ... Nhớ quá... Nhớ... Một tình cảm thanh khiết đơn thuần, khi nào lại biến chất thành dục vọng chiếm hữu? Phùng Minh hồi tưởng, nhưng nghĩ không ra. Hần chỉ biết mình từng chút bị Tiểu Hi hấp dẫn, trong lòng, trong ngực, trong đầu, đều chỉ có người này. Sau cùng đến hiện tại, chiếm hết mọi chú ý của hần

Nói là yêu, cũng không đơn giản như vậy. Nam nhân yêu nữ nhân, nhìn vào mắt, một chút xúc động dục tính, hai người liền có thể kết giao. Nhưng đối với Tiểu Hi, rụng động hiện giờ, là vĩnh viễn vĩnh viễn, muốn ôm cậu vào lòng, muốn cậu đừng rời đi, muốn cậu sẽ luôn ở bên mình

Một tình cảm như vậy, có lẽ còn sâu xa hơn tình yêu. Bên trong tình thân, tình bằng hữu, thậm chí còn có tình thương cùng niềm đau. Tất cả tích tụ thành như bây giờ

Ôm Tiểu Hi, đến khi trời sáng, mặt trời ló dạng. Phùng biết rõ chỉ cần Tiểu Hi không tỉnh giấc, bọn họ trong lúc da thịt gần gũi này, đều có thể an ổn bên cạnh nhau

Buổi chiều, Tiểu Hi tỉnh giấc, mặc quần áo tử tế gọi Phùng Minh ra ngoài

Tiểu Hi đưa Phùng Minh đi khám bác sĩ, kiểm tra cùng hội chẩn, bác sĩ viết đơn thuốc cho Phùng Minh, cũng viết một tờ giấy nhắc nhở bằng tiếng Anh với bệnh loét dạ dày của Phùng Minh

Phùng Minh đau dạ dày kèm theo nôn mửa là bởi vì dạ dày đã bị loét. Bác sĩ nói chứng bệnh này có thể do vi khuẩn, do thói quen ăn uống hoặc những áp lực trong đời sống gây ra

Tiếp theo Tiểu Hi lại đưa Phùng Minh đi mua thuốc, dọc đường đi, hai người không nói gì

Khi trở lại xe, Phùng Minh nhìn kĩ đơn thuốc, nhu mày không hiểu gì

– “Đưa em”. Tiểu Hi đang ngồi ghé tài xế vươn tay, Phùng Minh đành phải đưa đơn thuốc cho cậu

Tiểu Hi cất vào túi áo sơ mi, sau đó lại lái xe đến một siêu thị gần nhà. Trong tủ lạnh không có gì mới, dạ dày Phùng Minh lại không thể ăn những thức ăn quá cũ, bọn họ cũng nên mua vài món mới

Trước khi Phùng Minh đến, Nhược Như đã mua sẵn thực phẩm trữ trong tủ lạnh, cũng đủ cho 10 ngày. Nhưng sau khi Phùng đến, hai người đã 9 ngày rồi cũng chưa ăn hết đồ ăn

Phùng Minh luôn luôn ở nhà, bởi vậy Tiểu Hi đoán Phùng Minh không ăn đúng bữa

Đi vào siêu thị, hai người lấy hay xe đẩy

– “Anh muốn ăn gì thì tự chọn đi”. Tiểu Hi nói với Phùng như vậy. “Chọn xong rồi thì ra quầy thu ngân đợi em, em lại ra tính tiền”

– “Không muốn ăn gì”. Phùng nói rõ

Tiểu Hi nói xong liền rời đi, nguyên bản cậu muốn Phùng Minh tự chọn món hần thích. Nhưng mấy phút sau quay đầu lại, vẫn thấy Phùng Minh đi theo cậu, hoàn toàn không có ý đi nơi khác

Đến quầy hoa quả cùng đồ tráng miệng, đột nhiên nhớ tới Phùng Minh thích ăn nhất là đậu phụ thối, cậu liền dừng lại cầm lên. Nhưng ngấm lại hương vị đậu phụ thối đáng sợ như vậy, liền thả lại kệ. Chính là đi

thêm một vòng nữa, mua vài thứ linh tinh, khi chuẩn bị thanh toán, cậu lại hối hận, kết quả, quay lại quầy hoa quả, đem đậu phụ bỏ vào xe

Phùng Minh ở phía sau bật cười

Khi tính tiền, xe của Tiểu Hi thật đầy, xe của Phùng Minh lại chỉ có duy nhất một hộp bao cao su

– “Mua về rồi cất kĩ sao?”. Tiểu Hi ảo não nói

Phùng Minh lắc lắc đầu

Với tính kiên trì của Phùng Minh, bọn họ mang theo rất nhiều thực phẩm cùng hộp bao cao su kia về nhà. Bữa tối là Phùng Minh nấu, uống thuốc xong Phùng không ói ra nữa, nhưng ho khan vẫn tiếp tục. Phổi đã hư, chỉ sợ đời này cũng không chữa khỏi

Phùng Minh khi tắm xong lại ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hi, Tiểu Hi đem tờ giấy đã phiên dịch xong đưa hẳn

– “Cất kĩ, khi nào rảnh thì xem qua, đừng đánh mất”. Tiểu Hi nhìn chằm chằm TV nói: “Nhớ ăn nhiều cơm một chút, đừng dùng nhiều chất kích thích”. Còn lại Tiểu Hi cũng không lắm lời, những dặn dò của bác sĩ đều được viết trên giấy

Tiểu Hi nhớ đến hộp trứng chim của Hạnh Tử, cũng không dùng được. Phương thuốc cổ truyền của Nhược Như là cà phê sữa pha thêm lòng đỏ, nhưng dạ dày Phùng Minh không được uống cà phê

Phùng Minh nằm bên người Tiểu Hi ừ ừ rồi nắm lấy tay cậu

Xem TV nửa giờ, Tiểu Hi mở miệng nói: “Anh cũng nên trở về Đài Loan”

Phùng Minh trầm mặc

– “Mục đích anh đến Mỹ Quốc, chính là muốn em nghe anh nói này, kia, nọ, đó, đúng không!”. Tiểu Hi liên tục chuyển kênh TV. “Em biết anh muốn nói gì, cũng hiểu được ý của anh, vậy anh cũng nên về đi”

– “Anh không thể ở lại sao?”. Thần sắc Phùng Minh tối lại. Lại bắt đầu rồi, mỗi khi hắn tiến một bước, Tiểu Hi giống như đối nghịch sẽ lùi hai bước.

– “Em đến Mỹ để học, anh ở đây sẽ làm em phân tâm. Huống chi ở Mỹ này anh cũng không thể làm gì, dù có ở lại cũng chỉ ở nhà cả ngày mà lãng phí cuộc sống thôi”. Tiểu Hi nói: “Chúng ta cũng không nhỏ, cũng đâu thể sống như vậy cả đời”

– “Anh làm sao biết em ở Mỹ sẽ làm gì? Dù sao nhìn không thấy em anh cũng không cam lòng!”. Cơn tức của Phùng Minh lại nổi lên. “Em cả ngày không ở nhà, ra cửa là như mất tích, anh ở đây em cũng đều như vậy, đến khi anh về Đài Loan thì sao? Ai biết em có tùy tiện đi yêu người khác hay không?”

– “Nếu có thể yêu người khác đã tốt”. Tiểu Hi tiếp tục chuyển kênh TV

– “Em nói gì?”. Phùng Minh hét lên

– “Có cổ tình cũng không thể quên được anh”. Tiểu Hi lại chuyển kênh lần nữa

Nghe thấy câu trả lời của Tiểu Hi, cơn giận của Phùng Minh đã giảm hơn một nửa. “Vậy anh còn chấp nhận”.

– “Huống chi anh ở nơi này, em chuyện gì cũng không làm được. Đã phiên sắp chết”

– “Phương Hiểu Hi...”. Câu nói của Tiểu Hi làm Phùng Minh nghiêng răng nghiêng lợi

– “Anh làm em cả ngày chỉ nghĩ chuyện của anh, nhà cũng không muốn về, chỉ có thể trốn ở nhà bằng hữu. Em đã sắp không chịu nổi chính mình rồi. Rõ ràng lúc rời Đài Loan, đã dặn lòng nhất định phải quên anh, nhưng làm thế nào trong đầu cũng chỉ có mỗi anh”. Tiểu Hi đột nhiên đem điều khiển TV ném trên sofa, rồi phòng khách lên lầu

Phùng Minh không nghĩ nhiều, lập tức đuổi theo. “Em nói vậy là ý gì?”. Hắn hỏi

Tiểu Hi chuẩn bị tắm rửa, cậu cầm kiện quần áo sạch đi vào phòng tắm, sau đó đóng cửa lại. “Chuyện Hạnh Tử chỉ là lừa anh thôi”. Tiếng của Tiểu Hi từ sau cửa truyền ra. “Người Hạnh Tử thích là Nhược Như”

– “Cáp?”. Phùng Minh vì kinh hách mà mặt nhăn thành đoàn. “Có người yêu Nhược Như? Thậm chí còn vì cô ta mà thành Đồng tính luyện ái?!?”. Hẳn thật bị dọa một phen

– “Hạnh Tử là người rất tốt, nếu Nhược Như có thể yêu cô ấy cũng tốt”. Tiểu Hi nói. “Nhưng Nhược Như không giống chúng ta, cô ấy chỉ có thể yêu nam nhân”

– “Nàng thích nam nhân, vậy mà em còn sống chung nhà với nàng?”. Vấn đề này Phùng Minh chưa bao giờ nghĩ, nhưng hôm nay hẳn bắt đầu nhận thấy nguy hiểm đang rình rập bên Tiểu Hi

– “Em không thích nữ nhân, cũng sẽ không đối nàng như thế, em thật an toàn”. Cách tắm cửa, bọn họ cứ như vậy phiếm chuyện. Ngẫu nhiên sẽ có tiếng xả nước, ngăn cách âm thanh của đối phương, nhưng trong chốc lát cuộc đối thoại lại tiếp tục

– “Anh nói không phải, nhưng nếu nàng yêu em thì làm sao?”. Phùng Minh biết đối thủ của mình là con chim Tước ác ôn, hơn nữa con chim Tước kia lại sống cùng Tiểu Hi lâu như vậy, nếu nàng yêu Tiểu Hi, khó có thể tránh việc Tiểu Hi bị nàng cướp đi. Chiếu theo tình bằng hữu thâm hậu giữa bọn họ, nếu hẳn muốn thắng cũng sẽ không thắng được con chim Tước kia

– “Kháo!”. Phùng Minh âm thầm mắng một câu trong lòng. Nói tiếp: “Còn nữa, đừng cho là anh không biết, Mĩ Quốc là đại bản doanh của đồng tính luyện ái, một mình em ở đây căn bản là không an toàn”

Tiếng xả nước lần thứ hai vang lên, tắm xong, Tiểu Hi vận quần đùi đi ra. Cậu cầm bấm móng tay ngồi trên giường, bắt đầu cắt móng chân

– “Uy, sao lại không nói gì?”

– “Không biết phải nói gì”. Tiểu Hi đem móng chân cắt ra bỏ vào gạt tàn, sau đó lại tiếp tục cắt. “Ngày mai em đưa anh ra sân bay, tiền vé em sẽ lo liệu”

– “Vì sao anh nhất định phải quay về Đài Loan?”. Phùng Minh đặt móng tay ngồi trên giường

Trên giường đột nhiên chấn động làm Tiểu Hi chệch tay, bấm vào thịt, máu đỏ nháy mắt chảy ra. Cậu tùy tiện lấy giấy vệ sinh xoa xoa, bấm móng tay cũng buông, không nghĩ đến chuyện cắt móng nữa

– “Mỗi lần nói chuyện em nhất định sẽ như vậy”. Phùng Minh rối loạn. “Đau không? Anh đi lấy thuốc”.

– “Không cần”. Tiểu Hi gạt đi, nằm lên giường, trở mình quay lưng nằm

Miệng vết thương tuy rất cạn nhưng máu vẫn chảy. Tiểu Hi không định xử lí, vì thế Phùng Minh lại lấy tấm băng cá nhân giúp Tiểu Hi bịt miệng vết thương

– “Kính nhờ...”

– “Cái gì?”. Nghe thấy tiếng Tiểu Hi, Phùng hỏi

– “Kính nhờ anh rời khỏi đây được không...”. Giọng Tiểu Hi thập phần mỏng manh

Phùng Minh không trả lời

– “Cho em thời gian để xác định, xác định tình cảm của anh là thật, xác định em có thể quên chuyện này, cùng anh một chỗ...”. Tiểu Hi rất muốn nói với Phùng kì thật cậu không có dũng khí tin tưởng Phùng Minh lần nữa, nhưng đối với Phùng những lời đó có thể tổn thương hẳn, cậu không muốn lại vô tình vô nghĩa nói rõ mọi thứ

– “Làm nhiều như vậy còn chưa đủ sao?”. Phùng Minh găm nhẹ: “Em nghĩ chúng ta vì ai mới thành như thế này? Anh rõ ràng chỉ yêu nữ nhân, lại muốn trở thành tình nhân của nam nhân, nhiều chuyện rõ ràng trước mắt như vậy, đều không đủ sao?”

– “Đây không phải lỗi của anh, tất cả đều là vấn đề của em”. Tiểu Hi hiểu Phùng đã cố hết sức, nhưng bản thân không biết vì sao lại không thể quên được một màn đoạn tình kia

Cậu nhớ rõ Phùng ở trên đường gặp cô gái kia đã kinh hoàng thế nào, sốt ruột đến cái gì cũng không quan tâm, còn bảo cậu đi tìm nàng cho hắn. Cậu càng nhớ rõ khi Phùng biết cô gái kia mang thai, mặc kệ viêm phổi gây sốt trầm trọng, vẫn kiên trì đi gặp nàng

Bởi vì thực sự yêu Phùng, nên những điều này liền lưu thật sâu trong lòng. Phải quên đi, không dễ dàng như vậy. Cậu cần thời gian quên đi mọi việc, mà Phùng lại đột ngột xuất hiện quá nhanh làm cậu trở tay không kịp

Không bật đèn, trong phòng một mảnh đen tối. Phùng Minh lấy đèn pin kiểm tra miệng vết thương cho Tiểu Hi. Máu đã ngừng chảy, trên ngón chân cái lại lộ ra màu thịt thản nhiên. Phùng cúi đầu liếm vết thương, lại làm máu chảy ra, vị máu tanh tươi tràn khắp cổ họng

Tiểu Hi nhắm mày

Phùng Minh rời ngón chân Tiểu Hi, dọc theo mắt cá chân trắng nõn lên trên, dùng sức để lại dấu hôn ở những nơi đi qua, sau đó lưu luyến ở vùng đùi non mẫn cảm kia

– “Đừng lộng”. Tiểu Hi nói

Phùng Minh tựa như không nghe thấy kháng nghị của cậu, tiếp tục dọc theo đùi hướng lên trên, đi vào quần đùi của Tiểu Hi, dễ dàng bắt lấy phân thân của cậu

Dưới ma sát của Phùng Minh, Tiểu Hi đã nhanh có phản ứng, cậu vặn vẹo thân thể muốn phản kháng nhưng bị Phùng áp xuống

Phùng Minh học theo phương thức của Tiểu Hi, kéo quần cậu xuống, đưa lấy phân thân ngậm vào. Hắn vô lực mà chán nản dùng khoang miệng âu yếm Tiểu Hi, thẳng đến khi cậu phát tiết trong miệng hắn, hắn nuốt xuống chất dịch này, ngẩng đầu, hai tầm mắt dừng lại, không khí trở nên khó hô hấp

– “Như vậy còn chưa đủ sao?”. Phùng Minh hỏi

– “Anh không cần làm vậy”. Tiểu Hi che mắt, khổ sở ngã xuống giường

Phùng Minh kéo quần Tiểu Hi lên, đi đến bên cạnh cậu, từ sau lưng nhẹ nhàng ôm lấy cậu

Trầm mặc kéo dài thật lâu trong phòng, không có ánh đèn huỳnh quang chói mắt, hai người đều mở to mắt. Tiểu Hi dừng ở trước người đối phương, Phùng Minh dừng ở tai và tóc cậu

Thật lâu thật lâu sau, Phùng mơ miệng: “Nếu anh quay về Đài Loan, em hãy sống tốt một chút. Nếu vậy, anh trở về”. Giọng nói, là có chút nghẹn ngào

– “Anh đang khóc sao?”. Tiểu Hi nghe được

– “Không có”. Tuy trả lời như vậy, nhưng nước mắt cũng không chịu thua kém mà rơi xuống

Hôm sau, Tiểu Hi lái chiếc Acura đưa Phùng ra sân bay

Mua giúp Phùng Minh hai chuyến bay, Tiểu Hi nhìn chằm chằm thẻ tín dụng, trầm nghĩ, mấy tháng sau cậu nguy rồi, mỗi ngày chỉ có thể câu cá, lấy trứng vịt hoang ăn qua ngày

Phùng Minh mang theo túi du lịch màu đỏ của cậu, lẳng lặng đứng sau Tiểu Hi. Hắn đột nhiên cảm thấy, tại sao mình ngày càng yêu người trước mắt này, nhìn bóng dáng Tiểu Hi, hắn vì bị cự tuyệt mà đau thương

Rõ ràng đều cố gắng như vậy, vẫn không có được người này. Hắn không thể tưởng tượng được

Tiểu Hi xoay người, đem vé máy bay cùng hộ chiếu đưa cho Phùng Minh. Cậu cười cười. “Vẫn còn chút thời gian, em đã nói với nhân viên, anh đừng đi quá xa, đến giờ bọn họ sẽ hướng dẫn anh lên máy bay. Chuyến chuyến bay cũng vậy”

Phùng Minh nắm chặt tấm vé

– “Em vẫn ngạc nhiên, vì sao khi đến đây anh có thể tìm được em”. Tiểu Hi hỏi

– “Tìm công ty hàng không, yêu cầu được gặp nhân viên nói tiếng Trung của bọn họ. Rất đơn giản, dù sao bọn họ nhìn vé của anh cũng sẽ hiểu anh cần phải quá cảnh. Tắc xi còn dễ hơn, trực tiếp đưa địa chỉ cho tài xế”. Phùng Minh đã mau vò nhàu nhĩ tấm vé trên tay mình

– “Em chưa nói địa chỉ của em cho anh”. Tiểu Hi lắc đầu

– “Tiểu Tất, em của em có”. Phùng nói rõ

– “Di? Tiểu Tất đưa cho anh?” Tiểu Hi bất khả tư nghị, Phùng Minh cứ nhiên đi gặp Tiểu Tất

– “Nó đương nhiên không chịu đưa. Anh phải hối lộ quà mới chịu, sau đó anh nhìn bưu kiện quà Giáng Sinh em gửi cho Tiểu Tất mới biết địa chỉ bên này”. Phùng Minh giải thích, lại hừ một tiếng. “Đều là em trai như nhau, Tiểu Tất có địa chỉ nhưng anh lại không, thật muốn cú đầu một cái, tiểu quý kia”

Tiểu Hi cười ra tiếng. “Vậy em đi trước”

– “Từ từ, anh không có số điện thoại của em”. Phùng Minh kéo tay áo Tiểu Hi

Tiểu Hi quay lại quỳ, mở bàn tay Phùng ra, chậm rãi viết một hàng số

– “Không được đổi số điện thoại, biết không?”. Giọng nói Phùng Minh thập phần không tốt

Tiểu Hi gật đầu

– “Cũng không được chuyển nhà! Nhất định phải để anh biết địa chỉ”. Phùng Minh hung hăng nói

Tiểu Hi lại gật đầu

– “Còn có, em đừng hiểu sai ý, anh cho em thời gian, là muốn xác định tình cảm của anh với em, không phải để em quên anh. Một thời gian anh sẽ gọi điện đến, em tốt nhất đừng nghĩ đến chuyện chuyển điện thoại sang hộp thư thoại”. Tiểu Hi bật cười

– “Còn cười, em thật sự là quá phận!”. Hành lí cùng vé máy bay trong tay Phùng Minh rơi xuống, hai tay hấn đặt lên mặt Tiểu Hi, nâng mặt cậu lên, sau đó hung hăng cúi xuống hôn

Giằng co không biết bao lâu, cũng không quan tâm người bên ngoài nghĩ gì, dù sao đây cũng là lần cuối, Phùng Minh cũng không để ý đến nữa

Vẫn hôn đến khi miệng có mùi máu, phục hồi tinh thần, hấn mới phát giác chính mình cắn dập môi Tiểu Hi. Khi hai thân thể tách rời nhau, Tiểu Hi cái gì cũng chưa nói, chỉ lẳng lặng nhìn Phùng

– “Anh sẽ đợi em!”. Phùng nói rõ

Rồi sau đó, Tiểu Hi xoay người rời đi, rời ra Phùng Minh, cũng rời xa quá khứ của bọn họ

Lát sau, Phùng Minh lên máy bay

10. Chương 9

Rời khỏi sân bay, Tiểu Hi trở lại xe, lẳng lặng ngồi ở ghế lái

Ở nơi không xa, Phùng Minh đã làm xong thủ tục, còn cậu thì ngồi trong khoang xe chật hẹp này, cái gì cũng không làm được. Ngay cả tra chìa khóa khởi động xe cũng không có khí lực để làm

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khi chuyến bay của Phùng Minh cất cánh, Tiểu Hi vẫn còn ngồi đó, nắm tay lái, hai mắt trống rỗng nhìn về trước

Đã lâu đã lâu, cậu tự hỏi, việc Phùng Minh quay đầu với cậu cũng giống như tạm dừng mối quan hệ. Đầu óc hư không, cậu để Phùng Minh ra đi, cậu lại tưởng niệm những khi có Phùng bên cạnh

Đến khi trời chuyển tối, bầu trời sân bay bắt đầu ảm đạm, cậu mới giãy giụa, dùng sức khởi động máy, cất bước rời khỏi sân bay

Nếu cứ rạch rời như vậy, có thể hay không cái gì cũng sẽ mất đi? Tiểu Hi nghĩ trên đường về nhà

Cậu sợ Phùng ở một nơi xa xôi như Đài Loan, mỗi sáng thức giấc, liền quyết định sẽ quên cậu

Nhưng, cậu càng sợ Phùng ở bên cạnh hơn. Sự tồn tại của Phùng như một loại gai đâm thẳng vào nơi sâu xa nhất. Bởi vì đau đớn, cậu theo bản năng muốn đào vật kia ra, lại biến thành vết thương buồn hiu của mình, kết quả cũng liên lụy làm Phùng một thân thương tích

Cho nên, Phùng không đi không được. Bọn họ cần thời gian để phai nhạt đi những tình cảm đã biến chất, bọn họ hiện tại rất dễ dàng làm tổn thương đối phương không cách kiểm chế

Khi về đến nhà, Tước Nhược Như đang đứng đợi ngoài cửa. Nàng tươi cười chạy đến bên cậu, có lẽ kì nghỉ đã rất vui vẻ

– “Tôi trở về rồi”. Tước Nhược Như hô to

Tiểu Hi mở cửa, hai người cùng nhau vào nhà. Cậu không khỏi nghĩ, trước kia rất lâu rất lâu, cậu cùng Phùng Minh cũng từng có quan hệ như vậy, mỗi khi cùng nhau không có nửa điểm gánh nặng, chỉ cần cười liền có thể hiểu tâm ý đối phương, khi đó hai người... không có chút khúc mắc nào

Sau khi xảy ra chuyện kia, cậu bắt đầu không tin tưởng Phùng. Cậu sợ bị tổn thương, nên đặt Phùng Minh ở nơi xa xa trái tim. Dù Phùng có theo đến Mĩ Quốc, dù Phùng có nói sẽ cùng một chỗ, cậu vẫn không thể tin, hơn nữa còn lừa gạt và dùng lời lẽ khinh thường đã thương tâm Phùng Minh

Tước Nhược Như mang quà ra, đó là một móc khóa trong suốt có ép nhánh cỏ 4 lá. “Cái này cho cậu”

Tiểu Hi cầm móc khóa, nhìn

– “Tiểu Hi?”. Nhược Như phát hiện sắc mặt cậu không được tốt lắm

Tiểu Hi đem cỏ 4 lá móc vào chìa khóa xe, nói: “Tôi mệt muốn chết rồi, đi ngủ trước. Cậu cũng đi ngủ sớm một chút”. Cậu chậm rãi lên lầu, thân thể thật mệt mỏi, tâm cũng vậy

– “Mấy ngày tôi vắng nhà có ai đến không?”. Nhược Như mãi cảm ngửi được mùi khác lạ trong nhà. Nàng đảo mắt nhìn quanh phòng một lượt, tầm mắt dừng lên nơi hộp bao cao su đang đặt trên bàn

– “Phùng Minh đến ở vài ngày, tôi vừa mới đưa cậu ấy ra sân bay, bây giờ cũng bay rồi”. Tiểu Hi nói

– “Mẹ nó!”. Nhược Như nhìn không được hướng về Đài Loan gơ ngón tay thối. Nhưng khi nàng quay đầu lại định nói chuyện với Tiểu Hi, cậu đã rời đi

Tiểu Hi trở lại phòng, nằm trên giường. Cậu nhắm hai mắt, trong tay nắm gọn cỏ 4 lá kia

Chỉ cần cố gắng một chút, mình nhất định sẽ qua được thời gian này! Cậu không bật đèn phòng, nghĩ như vậy

Chỉ cần cố gắng, nhất định có thể. Cậu nắm chặt cỏ 4 lá

Ngày thứ 5 khi Phùng Minh rời Mĩ, liền gọi điện từ Đài Loan sang Georgia

Vừa mới chạy xe vào gara chuẩn bị mở cửa, Nhược Như liền nghe tiếng chuông điện thoại, cô vội vàng mở cửa vọt vào phòng khách, ngay cả cửa chính cũng chưa kịp đóng lại

– “Hello?”. Nhược Như nhắc máy

– “A, Tước Nhược Như”. Đối phương dừng một chút. “Tôi muốn tìm Tiểu Hi, cho tôi gặp cậu ấy”

Vừa nghe giọng nói, Nhược Như đã biết là tên Tổng Phùng Minh kia. Nàng cảm ổng nghe chậm rãi nói hai chữ: “Đầu Heo...”. Sau đó giận giữ dập máy

Vài giây sau, điện thoại lại ra sức vang lên. Nhược Như lần thứ hai bắt máy

– “Tước Nhược Như, cô cứ nhiên dấm cúp điện thoại của tôi“. Tiếng hét của Phùng Minh truyền đến

– “Sao tôi không dấm? Chỉ cần nghe tiếng cậu tôi đã bực bội ngay”

– “Tôi tìm Tiểu Hi, không phải tìm cô”

- “Còn có mặt mũi tìm Tiểu Hi, cậu rốt cuộc có lương tâm không? Làm Tiểu Hi thành như vậy, giờ còn dám gọi điện tìm cậu ấy. Kì nghỉ Giáng Sinh thừa lúc tôi vắng nhà, nên cậu mới thừa nước đục thả câu được. Nhưng bây giờ thì khác, tôi ở đây sẽ không bao giờ cho cậu quấy rầy Tiểu Hi”
 - “Quấy rầy cái gì? Tôi gọi điện chỉ muốn hỏi thăm tình hình Tiểu Hi. Tôi quan tâm cậu ấy không được sao? Tôi và cậu ấy là danh chính ngôn thuận yêu nhau!”
 - “Yêu cái đầu mẹ cậu!”. Nhược Như rống lên. “Trước khi tôi đi Tiểu Hi còn rất tốt, khi tôi về một ngày cậu ấy không nói đến ba cậu, cả ngày giam mình trong phòng, hỏi làm sao cậu ấy cũng không nói. Tôi không biết cậu đến tốt cùng đã làm gì Tiểu Hi, nhưng đừng quấy rầy cậu ấy như vậy nữa. Nếu cậu ấy lại xảy ra chuyện gì, tôi khi quay về Đài Loan sẽ giết cậu trước tiên”
 - “Tiểu Hi rốt cuộc làm sao, cô nói cho rõ ràng!”
 - “Tiểu Hi từng cố tự sát rất nhiều lần, cậu không biết đúng không”. Tước Nhược Như nghiêng răng nghiêng lợi nhắc lại chuyện cũ. “Vì Lâm Ương, Tiểu Hi từng uống thuốc ngủ tự sát. Cậu nếu ép Tiểu Hi lần nữa, sẽ chỉ làm cậu ấy đi lại con đường trước kia thôi. Coi như tôi kính nhờ cậu, đừng kích thích Tiểu Hi nữa, hai người yêu nhau đều không ai hạnh phúc”
 - “Tôi không phải là Lâm Ương”
 - “Chuyện cậu đã làm không khác Lâm Ương chút nào”. Nhược Như kích động ném điện thoại, quỳ rạp xuống đất, che mặt muốn khóc thành tiếng
 - “Uy, uy, cô nói cho rõ ràng! Hiện tại sao? Tiểu Hi hiện tại làm sao? Cô đừng im lặng như thế a!”. Tai nghe trên mặt đất không ngừng vang lên giọng nói Phùng Minh, hẳn không nghe Nhược Như trả lời, đã gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng. Sau lưng Nhược Như, có người đã đứng hồi lâu. Cậu chậm rãi vòng qua cô, nhặt tai nghe lên
 - “Tiểu Hi hiện tại có sao không? Cô nói đi!”. Đối phương sốt ruột
 - “Em không sao”. Tiểu Hi trả lời Phùng
 - “Tiểu Hi!”. Phùng Minh kêu to lên. “Em không cần lẩn quẩn trong lòng, ngàn vạn lần đừng tự sát. Nếu anh biết sẽ như thế này, nhất định sẽ không bao giờ chạy đến Mĩ Quốc làm phiền em. Anh chỉ muốn nói cho em biết anh muốn ở bên em, anh là thật lòng, anh không phải lừa dối em. Em đừng làm chuyện đại dột, ngàn vạn lần không cần”
- Giọng nói sốt ruột của Phùng truyền vào tai Tiểu Hi, làm cậu cảm thấy người này dường như thực sự yêu cậu
- “Ngàn vạn lần không cần, anh từ đây về sau cái gì cũng sẽ nghe lời em, anh sẽ không đến quấy rầy em nữa, sẽ không để em cảm thấy không thoải mái... Van cầu em...”. Đối phương nghẹn ngào. “Anh van cầu em... Đừng rời bỏ anh... Không cần...”
 - “Em không sao. Em chỉ là cần chút thời gian”. Tiểu Hi nói
- Tình yêu có đôi khi thật buồn, có lẽ là khi này đây. Vì muốn biết ai yêu nhiều hơn, phải dùng đến cách làm tổn thương đối phương. Ai vì ai mà rơi lệ, cũng là người yêu sâu đậm nhất
- Người này vì cậu mà khóc, bởi cậu nên cười. Tiểu Hi mới có thể khẳng định tình cảm người kia dành cho cậu là trung trinh. Dùng cách thức tàn nhẫn như vậy
- “Thực xin lỗi... Thực xin lỗi...”. Đối phương lại nghẹn ngào
 - “Em thực sự không có việc gì”. Tiểu Hi nói
- Đại khái nói chuyện với Phùng hơn nửa giờ, trấn an hẳn. Tiểu Hi cúp điện thoại nhìn Nhược Như đang cúi đầu
- “Cậu không cần nói với anh ấy việc này, khi đó tôi còn nông nổi mới làm chuyện như vậy. Huống hồ mọi chuyện cũng đã qua thật lâu, tôi cũng không còn nhớ rõ nữa”. Tiểu Hi quay lại đóng cửa, thời tiết tuy đã ấm hơn nhưng đêm vẫn lạnh

Cậu mở hệ thống sưởi trong phòng, hơi ấm ngập tràn

- “Tôi biết tôi giận quá mất khôn, thật xin lỗi”. Tước Nhược Như xoa xoa nước mắt
- “Cũng không phải lỗi của cậu. Kỳ thật tới nay, mọi chuyện đều là lỗi của tôi”. Tiểu Hi đỡ Nhược Như đứng lên, hai người sống vai ngồi trên sofa
- “Mới không phải cậu”. Nhược Như không nghĩ như vậy
- “Không, là tôi”. Tiểu Hi thản nhiên cười. “Tôi hi vọng người mình thích sẽ yêu mình, rồi lại sợ hãi không chiếm được tình cảm của đối phương. Tôi không đủ bao dung để quên đi quá khứ, sự lạnh lùng ác liệt của tôi đã không ngừng tổn thương người luôn muốn bên cạnh tôi”
- “Tên đầu heo kia có chết cũng không ai thương tiếc”. Nhược Như biết cậu đang nói đến Phùng Minh
- “Khi anh ấy rời khỏi Mĩ, tôi nghĩ rất nhiều. Tôi biết, nếu anh ấy hi vọng có tôi bên cạnh, vô luận như thế nào tôi cũng vờ như không quan tâm tới. Đúng là anh ấy vẫn có thể ở lại đây. Bởi vì tôi vốn rất yêu anh ấy, điều ngày không bao giờ thay đổi”
- “Hắn sẽ không mang đến hạnh phúc cho cậu! Cậu gốc này tốt cùng bị tổn thương bao nhiêu nữa mới khôn ngoan ra!”. Tước Nhược Như hét lên với cậu, nước mắt cũng tràn mi chảy ra
- “Đây là việc không thể”. Tiểu Hi chậm rãi nói
- “Ngu ngốc! Ngu ngốc! ngu ngốc!”
- “Tôi muốn ở bên cạnh anh ấy, chỉ cần anh ấy yêu tôi, thì tốt rồi”. Tiểu Hi nắm chặt tay
- “Ngu ngốc!”
- “Còn có cách nào khác đâu!”. Cậu cười. Tròng mắt đen tối có chút vẩn vờ đau đớn cùng chua xót
- “Nếu hắn lại phản bội cậu thì làm sao bây giờ?”

Tiểu Hi lắc lắc đầu. “Tôi không muốn nghĩ đến việc này”. Chuyện tương lai rất xa xôi, cũng rất khó khăn. Có đôi khi, lòng người không thể gánh nặng đến vậy...

Cúp điện thoại, nỗi sợ hãi vẫn bám riết lấy Phùng Minh không rời

Hắn ngồi trong phòng, hai tay nắm chặt tóc, hạ mắt, run rẩy

Hắn biết người kia bị tổn thương sâu sắc, lại không hiểu được người kia đã từng bị đối xử như thế nào mà muốn tự sát chấm dứt cuộc sống của mình

Hắn tuyệt đối không thể mất đi Tiểu Hi, sau tất cả, tâm đã hoàn toàn đặt lên người Tiểu Hi. Nếu phải từ bỏ, hắn không tưởng tượng được bản thân mình làm sao sống sót được

Tiếng gõ cửa vang lên, Tống Tân Kỳ vào phòng, quan tâm hỏi: “Mới vừa rồi con làm gì mà to tiếng vậy?”

Phùng Minh hít sâu một hơi, kiềm chế tâm tình của mình. “Không có gì, con mới gọi điện sang Mĩ thôi”

- “Lại cãi nhau với Tiểu Hi sao?”. Tống Tân Kỳ lo lắng nhìn đứa con thứ hai. Bộ dáng Phùng lúc này làm hắn thật đau lòng.

- “Không có”

- “Con cũng biết mình thật nóng tính, có đôi khi, nên vì Tiểu Hi mà nhịn một chút. Những chuyện không vui qua thời gian cũng sẽ quên hết, đừng quá nóng nảy, biết không?”. Tống Tân Kỳ nói với con trai

- “Àn!”. Phùng Minh trả lời, hốc mắt phấp phồng

- “Không sao đâu, không sao đâu, sau này lại gọi điện thoại giải thích cho Tiểu Hi”. Tống Tân Kỳ nói. “Đi, ra xem TV ăn trái cây, hôm nay ta mua rất nhiều hồng”

Tống Tân Kỳ kéo con trai ra khỏi phòng, đến phòng khách cùng xem TV

Tước Nhược Như lần trước nói thế đã làm Phùng Minh như gặp sét đánh, không dám vọng tưởng lần thứ hai sang Mĩ, không dám đột ngột quấy rầy người đang muốn chữa lành vết thương kia

Ở hai nơi cách xa như vậy, cho dù tưởng niệm như thế nào, Phùng Minh cũng không dám gọi điện thoại. Người hẳn yêu thoát nhìn kiên cường, nhưng trong lòng lại đầy vết thương, cho nên hẳn cố nén mong ước được gặp mặt. Ở Đài Loan xa xôi, yên lặng sống cuộc sống của mình

Phùng Minh không biết phải mất bao lâu, Tiểu Hi mới nguôi ngoai. Hẳn hiểu rõ mình phải nhẫn nại, hẳn buông lòng ra trước, nên không thể quấy nhiễu Tiểu Hi. Hẳn tự hứa với lòng mình tuyệt sẽ không bao giờ như Lâm Ương, hẳn yêu Tiểu Hi, là để mang lại hạnh phúc cho cậu, chứ không phải để mang đến những tổn thương cho cậu

Nghỉ ngơi một đoạn thời gian, vì muốn không nhớ nhiều đến người kia, Phùng Minh bắt đầu tìm việc làm. Hẳn tận dụng những kỹ năng của mình, chụp ảnh cho một vài tạp chí. Cố gắng buộc bản thân phải bận rộn để không nhớ đến người bên bờ hải dương kia, người mình thật yêu kia

Có lẽ vận khí vẫn tốt, mấy tấm hình hẳn chụp mang đi triển lãm ở nước ngoài đều nhận được những đánh giá tốt. Công việc mỹ mãn chiếm hết thời gian và tâm tư hẳn

Cuộc sống ổn định trở lại là nửa năm sau khi từ Mĩ trở về, sau cuộc điện thoại đầu tiên đến Mĩ, Phùng Minh vẫn không quấy rầy Tiểu Hi nữa. Nhưng những ước hẹn sâu xa lại dần dà xuất hiện trở lại khi công việc đã đi vào quỹ đạo, tâm tình mỗi một cần người an ủi, khát vọng lại trỗi dậy

Nhớ... nhớ quá... muốn chạm đến người kia quá, nhớ... nhớ quá... muốn nghe thấy giọng nói người kia quá. Có khi đang làm việc, ý nghĩ như vậy đột nhiên xâm nhập lòng hẳn, làm hẳn dừng lại, không thể tiếp tục công việc. Nhưng hẳn chỉ có thể tự kiềm nén, vì sợ sẽ xúc phạm đến người kia lần nữa

Cảm xúc phập phồng vô chừng vẫn tiếp tục, cuối cùng cũng lại đến một mùa Giáng Sinh nữa từ khi chia lìa Tiểu Hi

Hôm nay, hẳn hoàn thành công việc cuối cùng, người mẫu chụp xong đang ở bên cạnh thay đổi trang phục, hẳn thu thập đồ đạc của mình. Nhân viên cũng đã ra về hết, vì đặc thù của công việc nên không ai muốn ở lại nói chuyện phiếm thêm làm gì

Phùng Minh thu xếp xong xuôi chuẩn bị tắt đèn đi về, lại phát hiện cô người mẫu vẫn đứng yên không nhúc nhích bên gương

– “Phòng làm việc phải đóng cửa”. Hẳn nói

Cô người mẫu có khuôn mặt sắc bén như cậu thiếu niên nhìn hẳn, gương mặt có chút lạnh lùng. Nàng hỏi Phùng: “Hôm nay tại sao anh ở lại tắt đèn? Đêm Giáng Sinh ai cũng muốn về nhà quây quần bên gia đình, chỉ có anh hình như không giống vậy?”

– “Bởi vì không có ai đợi tôi ở nhà”. Phùng Minh trả lời

– “Mọi người ở phòng làm việc đều nói anh là gay, nàng nhân viên hóa trang nói anh cự tuyệt mọi phương thức tiếp cận của cô ấy, nửa đêm còn bỏ cô ấy lại một mình trên đường. Tiểu Lưu lại nói anh từng có bạn gái”

– “Vậy thì sao?”. Phùng Minh nhún mày

– “Việc này chắc chắn có liên quan đến người trong phòng làm việc này”

– “Cô nghĩ là ai?”. Phùng Minh hỏi

– “Tôi không nghĩ, tôi chỉ là phụ trách việc hỏi anh. Bọn họ bắt tôi nhất định phải hỏi cho rõ, nhưng tôi lại thấy thật nhàm chán”

– “Không cần phải nói cho bọn họ biết”. Phùng Minh tắt đèn, cả phòng liền rơi vào bóng tối. “Đi thôi, tôi đóng cửa”

Cô gái dáng vẻ trung tính này gật gật đầu, cùng hắn đi ra ngoài

– “Nhưng tôi lại cảm thấy, anh hiện tại nhất định có người yêu”. Cô gái đột nhiên nói ở một trụ đèn mờ nhạt ven đường

Nàng đá hàng cây bên đường làm lá khô rơi xuống, nói: “Ảnh của anh lúc nào cũng có vẻ cô đơn đặc thù, loại cảm giác này tôi không nói rõ ràng được. Đường như tâm tình của anh hòa vào bức ảnh, là vì người kia không ở bên cạnh anh sao?”

Phùng Minh dừng một chút. “Người kia đang ở Mĩ”

– “Vậy còn nói không có ai đợi? Nói không chừng nàng cũng đang đợi anh”. Cô gái lắc lắc cổ, xoay lưng rồi đi

Giữa ánh đèn đường ố vàng hiện lên thân ảnh người mặc quần bò cùng sơ mi trắng, thân ảnh này có chút giống người đang ở nước Mĩ xa xôi. Khi bọn họ quay lưng về phía hắn, thoạt nhìn đều tịch mịch, cô đơn như vậy

Lời nói cô gái chạm đến khát vọng sâu xa trong nội tâm Phùng. Cậu đang đợi hắn sao? Tiểu Hi đang đợi hắn sao? Phùng Minh không biết trong lòng Tiểu Hi có nghĩ như vậy không. Nhưng việc hắn tưởng niệm Tiểu Hi, là không cần hoài nghi

Đã một năm kể từ kì nghỉ Giáng Sinh ở Mĩ Quốc, ba trăm sáu mươi lăm ngày trôi qua. Chừng đó cũng không đủ để Tiểu Hi hồi phục, bình tĩnh mà thản nhiên đối diện với tình cảm của hắn sao?

Phùng Minh miên man nghĩ như vậy, hắn không ngừng nghĩ như vậy

Ban đêm, về đến nhà. Cha Tống đã sớm đi ngủ, trong nhà im ắng

Hắn về phòng tùy tiện quăng giở xách dưới đất, cầm lấy điện thoại, ngay cả đèn cũng không mở, mặc ánh trăng rọi vào phòng, chằm chằm nhìn điện thoại trầm mặc

Như vậy hắn là được rồi chứ! Thời gian như vậy cũng đủ rồi! không chừng cô gái kia nói đúng, Tiểu Hi luôn luôn đợi hắn, đợi hắn gọi điện đến

Phổi đã hồng làm hắn rét lạnh ho khan vài tiếng. Hắn càng không ngừng tự hỏi gọi điện cho cậu bây giờ có thích hợp không, tự hỏi làm thế có tổn thương Tiểu Hi nữa không

Nhưng, thực sự không cách nào kìm nén được ước muốn. Không được gặp mặt Tiểu Hi, không được nghe giọng nói Tiểu Hi, không thể xác định tâm tình của Tiểu Hi. Điều này làm hắn mỗi ngày đều cảm thấy kích động dị thường

Cuối cùng, vẫn là hít sâu vài hơi thở, nhấn số điện thoại đã sớm thuộc nằm lòng, gọi đến Mĩ Quốc

Tâm tình khẩn trương có thể nghe rõ bằng tai, tim trong ngực kích động đập như con nai chạy hoang, hoàn toàn không thể khống chế được. Phùng Minh cảm giác bàn tay cầm điện thoại đang run rẩy, đến khi nói chuyện với cậu, không biết giọng nói có thể hay không cũng giống bàn tay run rẩy không khống chế được

Điện thoại được nhắc lên

– “Uy?”. Giọng nói quen thuộc kia truyền đến

– “Anh...”. Phùng Minh nghĩ nghĩ, một chữ như vậy có thể Tiểu Hi không biết hắn là ai, đầu hắn hỗn loạn, không biết tiếp theo sẽ phải nói gì

– “A... Là anh a...”

– “Dì? Em biết?”. Phùng Minh còn chưa nói tên mình

– “Đương nhiên a”

Khi đối phương nói những lời này, Phùng Minh cơ hồ có thể tượng tượng bộ dáng mỉm cười nhợt nhạt của người kia. Chỉ cần vài câu mở đầu như vậy, không khí căng thẳng trong 365 ngày qua như tuyết dưới ánh mặt trời, nháy mắt đã tan ra

Mà theo dòng tuyết đang tan chảy này, trong đầu Phùng Minh cũng từ từ hiểu mình cần phải nói gì

– “Anh...”. Giọng nói Phùng Minh cũng như tâm tình hần, nho nhỏ run rẩy. “Anh rất nhớ em....”. Hần cảm giác mình thực sự không chịu nổi nữa

– “Ân.... Em cũng vậy...”. Người bên đầu dây nhẹ giọng nói

Nghe câu trả lời của người kia, tảng đá đè nặng trong lòng Phùng Minh cũng rơi xuống, hần chân chính nhẹ nhàng thở ra, biết mình trước kia đã quyết định đúng, rời khỏi nước Mĩ, một mình quay về Đài Loan, nhằn nại, bất an cũng tịch mịch cố gắng chịu đựng để không làm phiền đối phương, tất cả đều là quyết định chính xác

Hốc mắt dần hồng lên, sương mù mờ lung hai mắt, cuộc điện thoại này làm Phùng rõ ràng hiểu được, một năm đợi chờ này rất đáng giá

Ban đêm, bọn họ trò chuyện qua điện thoại, ngữ khí vì xa nhau quá lâu mà lạ lẫm, chậm rãi trở lại ngữ điệu dĩ vãng, cuộc trò chuyện sau chia lìa này, dần dần hai người đều nở nụ cười

Tiểu Hi nói với Phùng, bởi vì trước kia Phùng Minh lấy hết trứng vịt hoang bên hồ, vịt trở về không nhìn thấy trứng trong ổ liền biết có người đánh cắp, nên rất lâu sau đó cũng chưa chịu đẻ trứng lại. Tước Nhược Như vì chuyện này mà phát cáu

– “Khi lấy trứng, phải chừa lại hai quả trong ổ”. Tiểu Hi nói

– “Vì sao?”. Phùng Minh hỏi

– “Bởi vì vịt không biết một ngày mình đẻ bao nhiêu trứng, khi nhìn thấy trong ổ không còn trứng nào, chúng sẽ bị hoảng sợ”

– “Thật là bọn vịt thông minh. Là Nhược Như nuôi sao?”

– “Không, là vịt hoang”

Hai người gắt gao tựa vào ống nghe nói chuyện, không giấu nhau điều gì. Giống như trước kia thật lâu cũng đã từng tự nhiên ở bên nhau như vậy, dù khoảng cách thật xa, nhưng đáy lòng đầy ấm áp

Phùng Minh phát giác mỗi lần Tiểu Hi nói gì, hần đều hiểu rõ, chuyển biến như vậy làm Phùng nghĩ có chết cũng đáng giá. Hần nghĩ trong lòng như vậy

– “Em ở bên đó học đến đâu rồi? Khi nào thì tốt nghiệp?”. Phùng Minh hỏi. Tiểu Hi đi Mĩ cũng đã một năm rưỡi, tính ra cũng thật dài

– “Còn lâu mới tốt nghiệp, em nghĩ còn lâu nữa”

– “Anh.... có thời gian rảnh đi tìm em được không?”. Phùng run như cây sậy hỏi

– “Không”

– “Di? Tại sao?”

– “Chính là anh có rảnh cũng không thể, em còn phải học a”

– “Khư!”. Tim Phùng Minh suýt bị Tiểu Hi dọa cho ngừng đập, hần còn tưởng cậu lại cự tuyệt hần lần nữa

– “Em nếu rảnh mới có thể đi cùng anh được”. Tiểu Hi nói như vậy

– “Vậy Giáng Sinh năm sau anh sẽ sang”. Phùng nói rõ. “Giáng Sinh em tuyệt đối rảnh đúng không?”

Sau đó, bọn họ vẫn hàn huyên thật lâu thật lâu. Một năm không gặp, mọi nhớ nhung đều tuôn trào. Cách xa nhau như vậy, nhưng bọn họ đều hiểu những cố gắng của đối phương, khúc mắc không còn. Biết tình yêu cần được nuôi dưỡng, mới có thể hạnh phúc, mới có thể tiếp tục ở nơi xa xôi mà đi đến dù không biết ngày sau ra sao

Ngày cũng sắp lên, Tiểu Hi chuẩn bị cúp điện thoại, Tiểu Hi dừng một chút

– “Làm sao vậy?”. Tiểu Hi hỏi

Phùng Minh đột nhiên nhớ đến khi hắn quyết định cùng Tiểu Hi một chỗ, hắn nhớ rõ lúc trong phòng tắm, Tiểu Hi cúi đầu nói vì đã đẻ chết con cua, con cua mới nguyên rửa không cho cậu có được hạnh phúc

– “Anh sẽ làm em hạnh phúc”. Phùng Minh đột nhiên nói vậy

Tiểu Hi ở đầu dây bên kia ngây dại

– “Anh sẽ không cướp đoạt của em điều gì, em không cần sợ. Anh sẽ làm cho em hạnh phúc. Cho nên chúng ta vĩnh viễn phải ở bên nhau”

– “Anh như vậy... rất giống đang cầu hôn”. Tiểu Hi bật cười

– “Khi nào em trở về, chúng ta đi té bái con cua kia đi”. Ngỡ khí Phùng Minh là thật tâm

Cúp điện thoại xong, mắt đi giọng nói ôn hòa của Tiểu Hi, Phùng Minh không ngủ được cứ ngồi ở phòng khách đến giữa trưa

Hai từ ‘cầu hôn’ làm Phùng Minh xao động, pháp luật Đài Loan không cho phép kết hôn đồng tính, hắn cũng không thể quang minh chính đại tổ chức lễ cưới với Tiểu Hi. Nhưng giờ khắc này, hắn đột nhiên nghĩ mình và Tiểu Hi cũng cần một thứ đính ước

Tiếp theo, hắn lái xe vào nội thành mua một đôi nhẫn. Ngón tay Tiểu Hi không sai biệt lắm với hắn, hắn nhìn bàn tay, sau đó mua một cặp nhẫn cùng kích cỡ. Thừa dịp bưu điện chưa đóng cửa, vội vàng mang hộp nhẫn gói lại giao cho bưu điện, ký gửi đến Mỹ Quốc

Vài hôm sau, Tiểu Hi gọi điện thoại về

Đây là lần đầu tiên Tiểu Hi gọi về nhà này

– “Em nhận được rồi... Rất kì quái đó...”. Tiểu Hi nói như vậy. “Anh gửi cho em cái này làm gì?”

– “Cái gì kì quái chứ! Mang vào đi, từ nay về sau cũng không được tháo ra”. Hắn nói

– “Cái này tượng trưng cho điều gì?”. Tiểu Hi hỏi

– “Nhẫn đôi, anh một chiếc em một chiếc, em nghĩ tượng trưng cho điều gì?”. Phùng Minh trả lời cậu như vậy, giọng nói cương nghị mang theo tất cả ôn nhu của hắn

Cứ như vậy hàn huyên qua điện thoại hơn nửa năm. Đông qua, xuân đến, hè sang, thu cũng sắp tới

Một ngày nghỉ nhàn nhã, Tiểu Hi ở nhà chăm sóc cây cảnh. Cậu đội nón, mặc một chiếc T-shirt cùng quần short, nắng hè bao trùm lên vẻ mặt bình tĩnh

– “Tôi đi đây!”. Nhược Như ba bước thành hai bước chạy vào xe

– “Đi đường cẩn thận”. Tiểu Hi chưa kịp hết câu, nàng đã chạy xe đi

Tước Nhược Như gần đây bắt đầu yêu đương, ít khi ở nhà cùng cậu. Cậu nhìn bóng xe đang rời đi, đột nhiên lại cảm thấy hơi buồn. Nếu Nhược Như có thể yên tâm nghĩ chuyện yêu đương, nghĩa là mình đã không còn làm nàng quá bận tâm nữa đi! Một cô gái tốt như vậy, hi vọng nàng sẽ gặp được người mình yêu, cũng có thể có được tình yêu của người kia

Bên kia đường, bầy vịt hoang đi kiếm ăn đang bay về tổ. Bay qua trước mặt Tiểu Hi trở về bụi cỏ bên hồ. Thái dương cao cao chiếu sáng ấm áp, rực rỡ trên bàn tay cậu, xua đi mọi giá rét của mùa xuân

Điện thoại trong nhà vang lên, cậu tắt nước vào bồn máy

– “Uy?”

– “Là anh”. Đối phương nói

– “Phùng Minh a...”. Giọng Tiểu Hi mềm xuống

– “Anh có chuyện muốn nói với em, trước tiên, em hít sâu vài cái đi”. Giọng nói bên kia bệ vệ không giống ngày thường, khẩu khí thật phần ngưng trọng

– “Có chuyện gì sao?”. Tiểu Hi mơ hồ có dự cảm xấu, Phùng Minh hiếm khi đứng đắn như vậy

– “Em làm theo là được”.

Tiểu Hi không lay chuyển được Phùng, đành phải lập tức hít sâu. “Tốt lắm, anh nói đi!”

Phùng Minh dừng một chút, “là chuyện liên quan đến mẹ em và người kia”

– “Làm sao vậy, có phải mẹ em cùng Tiểu Tất đã xảy ra chuyện không?”. Ý nghĩ đầu tiên của Tiểu Hi là cha dượng lại đánh mẹ và Tiểu Tất. Ông ấy vẫn như vậy, mỗi khi bức bối sẽ trút giận lên đầu người khác. “Tiểu Tất bị thương sao? Có nghiêm trọng không? Mẹ em có sao không?”

Tiểu Hi sốt ruột. Bởi vì cậu vừa viết thư về nói Tiểu Tất có chuyện thì tìm Phùng Minh giúp đỡ, cậu tin tưởng Phùng sẽ chiều cố tốt cho em, nhưng hiện giờ Phùng Minh vì chuyện nhà cậu mới gọi điện sang, tình thế chắc chắn rất nghiêm trọng

– “Không phải Tiểu Tất, là chuyện của cha dượng và mẹ em...”. Phùng Minh lại dừng, chuyện này thực sự khó nói

– “Bọn họ làm sao?”. Tiểu Hi nghi hoặc

– “Thuyền bị lật”

– “Cái gì lật?”. Tiểu Hi không rõ

– “Thuyền”. Phùng Minh hít một hơi thật sâu. “Cha mẹ em ra biển đánh cá, ra đến khơi thì thuyền bị sóng đánh nhào, chìm”

– “Vậy bọn họ...”. Tiểu Hi bụm miệng. Khi mở miệng ra chỉ toàn tiếng rên rĩ

– “Anh vừa mới mang Tiểu Tất đi nhận diện thi thể. Tiểu Tất đang ở bên cạnh anh, em có muốn nói một chút không?”. Phùng Minh mang ống nghe ra ngoài, âm thanh dừng lại vài giây, sau đó có người cầm tai nghe lên

– “Ca ca...”. Là tiếng ghen ngào nén khóc

– “Tiểu Tất...”

– “Ca ca mau về, em không biết nên làm gì bây giờ”

– “Tiểu Tất ngoan, phải kiên cường. Ca ca lập tức trở về”

– “Ba ba cùng mẹ chết rồi...”. Tiểu Tất nhịn không được khóc òa lên

Tiểu Tất khóc trong chốc lát, Phùng Minh lại cầm điện thoại. “Em không sao chứ?”

– “Em...”. Lời nói lại bị chặn trong yết hầu, không phát ra tiếng. “Em...”

– “Há to miệng ra, hít sâu vào”. Phùng Minh nói cho Tiểu Hi

Tiểu Hi làm theo lời Phùng, cố gắng hô hấp

– “Đúng rồi, làm như thế, hô hấp thật sâu. Từ từ mọi chuyện sẽ ổn, anh sẽ ở bên em”. Phùng nói rõ. “Anh sẽ chiều cố Tiểu Tất, em chỉ cần trở về, đừng lo lắng điều gì khác”

Gác máy, Tiểu Hi lúi và li ra, tùy tiện lấy mấy bộ y phục, tìm hộ chiếu, giấy chứng nhận cũng vài giấy tờ cần thiết khác, lập tức ra sân bay

Cậu chạy xe vào bãi, chạy vào quầy mua vé, nhưng chuyến bay đã hết chỗ, cậu chỉ mua được vé dự khuyết

Ngồi trong sảnh đợi, đầu cậu chỉ có lo lắng vây quanh, cậu ngồi trên ghế hai tay nắm chặt, cúi đầu. Vẫn không tin được lời nói của Tiểu Tất cùng Phùng Minh

Thuyền lật, cha mẹ đã chết

Điều này có thể sao? Hai người kia không phải rất mạnh mẽ sao?

Cơ thể trầm ổn lại bị kích động, cậu cũng quên mất chỉ dẫn của Phùng Minh. Bàn tay đang nắm chặt run rẩy không ngừng, run đến mức hành khách bên cạnh đều hoảng sợ

– “Chàng trai, cậu cần gấp bác sĩ không?”. Một người xa lạ lo lắng hỏi

Tiểu Hi lắc đầu, cũng chỉ có thể lắc đầu. Ánh mắt dừng lại ở chiếc nhẫn lóe sáng trên ngón áp út, cậu dùng tay phải nắm chặt chiếc nhẫn, liên tục hít một hơi thật sâu, hít một hơi thật sâu

Hít sâu

Tiểu Hi nhớ giọng nói ôn nhu mà kiên định của Phùng

Đúng rồi, làm như thế, hô hấp thật sâu. Từ từ mọi chuyện sẽ ổn, anh sẽ ở bên em

Chiếc nhẫn trong bàn tay nóng lên, cậu cố gắng chế trụ cơn run

Anh sẽ ở bên em

Khi máy bay đáp xuống Đài Loan, đã là một ngày rưỡi sau

Tiểu Hi kéo hành lí ra khỏi sân bay, vừa bước ra đã thấy thân ảnh quen thuộc

Phùng Minh mặc bộ đồ màu đen, hai gò má vẫn hờm xuống. Vẫn gầy yếu như khi rời khỏi Mĩ Quốc, nhưng tóc dài hơn một chút, phủ qua trán và chân mày. Bên cạnh Phùng Minh có một em bé đội nón lưỡi trai, đứa bé kia ngẩng đầu, Tiểu Hi mới biết đó là em trai Tiểu Tất

Gần hai năm không gặp, Tiểu Tất đang dậy thì, hình dáng cũng to lớn hơn nhiều. Nếu không phải em nhìn thẳng vào cậu, không chút rụt rè, Tiểu Hi còn không thể nhận ra bé trai 11 tuổi này là em trai có khuôn mặt tròn vo đáng yêu của cậu

– “Tiểu Hi!”. Phùng Minh vẫy cậu

Tiểu Hi đi về phía bọn họ, cậu giang hai tay, ôm Tiểu Tất vào lòng. Tiểu Tất mắt vẫn đỏ hoe vì khóc, vùi đầu vào vòng tay ca ca

– “Ca ca”. Tiểu Tất nức nở

– “Anh đã liên lạc với nhà tang lễ”. Phùng Minh mang bọn họ ra ngoài, tới bãi đậu xe lấy xe

Trên đường, Phùng Minh vừa lái xe vừa nói tình hình cho Tiểu Hi nghe. “Linh đường đã chuẩn bị xong, mọi nghi thức trước khi an táng anh cũng chuẩn bị rồi. Địa điểm chôn cất cũng lo xong, vài ngày sau sẽ hỏa táng. Anh có thỉnh vài vị thầy chùa tụng kinh, nghe nói tai nạn trên biển đều phải cầu siêu, ngày hôm qua cũng có mang Tiểu Tất đến”

Tiểu Hi ngồi ở ghế sau, Tiểu Tất khóc thật lâu đã ngủ trong lòng cậu. Cậu cảm ơn Phùng Minh, trong đầu nghĩ bây giờ phải làm sao với Tiểu Tất

Phùng Minh tựa hồ biết ý nghĩ của cậu, hần nói tiếp: “Anh đã bàn với cha, dù sao nhà cũng rộng, Tiểu Tất sẽ về nhà chúng ta ở, khi em quay lại Mĩ học anh sẽ chăm sóc cho Tiểu Tất. Có thời gian rảnh anh sẽ mang Tiểu Tất qua thăm em, dù sao cha cũng rất thích Tiểu Tất”

– “Như vậy rất phiền toái hai người”. Tiểu Hi nói

Đột nhiên, Phùng Minh dừng xe lại. Hắn quay đầu nhìn Tiểu Hi. “Anh không biết cha nghĩ thế nào, ông ấy nhận Tiểu Tất có lẽ vì áy náy. Nhưng anh thay em chăm sóc Tiểu Tất, đơn giản vì đó là em của em. Anh không thích em mở miệng nói hai chữ ‘phiền toái’ này, chúng ta cũng không phải người ngoài”

Tiểu Hi với hành động dừng xe của Phùng có chút kinh ngạc, càng kinh ngạc hơn khi nghe Phùng nói. Minh trong lòng Phùng đã trở nên trọng yếu như vậy sao? Cậu nhớ đến Hạnh Tử yêu ai yêu cả đường đi, bởi vì Hạnh Tử thích Nhược Như, nên cô cũng sẽ tốt với cậu

– “Hiểu chưa?”. Phùng Minh hỏi

Im lặng vài giây, Tiểu Hi mới chậm rãi nói: “Hiểu”

Xe lại chạy, trên đường đi đều là một mình Phùng Minh nói chuyện

Không biết như thế nào, hiện giờ nghe giọng nói của Phùng lại làm cậu hoàn toàn yên tâm. Người ngồi ở ghế lái, người đang thẳng tắp lái xe trên đường này, tuy rằng chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt, cùng đôi môi khép mở khi nói chuyện, nhưng Tiểu Hi lại mơ hồ cảm nhận được sự kiên định, cũng như ôn nhu của đối phương

Khi báo tin cha mẹ mình mất, Phùng Minh liền làm mình hiểu được, vô luận có mất đi ai, cũng sẽ còn có anh ấy bên cạnh

Vuốt tóc Tiểu Tất, cậu bắt đầu hiểu người nam nhân này đã thay đổi rất nhiều

– “Anh đã đặt phòng khách sạn, hiện tại đưa em đến đó, rồi mang Tiểu Tất về nhà cho cha chăm sóc, tiếp theo sẽ đến chỗ em”. Phùng nói rõ

– “Như vậy cũng được sao?”

– “Không sao. Cha biết em lần này trở về có nhiều chuyện cần giải quyết, Tiểu Tất còn quá nhỏ, việc này đối với người già trẻ nhỏ đều không tốt. Anh cũng đã nói giải quyết xong mọi việc chúng ta sẽ trở về”. Phùng Minh chậm rãi dừng xe trước khách sạn

Tiểu Hi xuống xe, một mình mang hành lý đến quầy tiếp tân làm thủ tục nhận phòng

Mấy ngày kế tiếp, Phùng Minh một tắc cũng theo sát cậu, bọn họ cùng nhau lo liệu đám ma, đến khi hỏa táng cha mẹ, nhập vào cốt tháp mới thôi

Có một người bên cạnh, bị thương cũng được sẻ chia. Đau thương cũng không còn nặng nề nữa, ngón tay thường run rẩy lại được trấn an

Thẳng đến khi bọn họ cùng sống vai ra khỏi tháp, Tiểu Hi mới chính thức hiểu được quan hệ của cậu và Phùng Minh lúc này không giống trước kia nữa

Những năm tháng tổn thương lẫn nhau kia đã mau nhạt phai, bọn họ hiện giờ đều bình tĩnh, thản nhiên đối diện với tình cảm của cả hai

Tay trái Phùng Minh cầm lấy tay phải cậu. Ngày thực xanh, bọn họ dọc theo con đường nở đi hoa đi xuống. Chiếc nhẫn trong tay Phùng Minh mềm nhẹ chạm vào da thịt Tiểu Hi, để lại dấu hằn hồng nhạt trên bàn tay cậu

– “Nếu có thể mãi như vậy thì tốt rồi”. Tiểu Hi chậm rãi nói

– “Vô luận có thế nào, anh đều ở bên em”. Phùng Minh hứa hẹn

Buổi chiều, Tiểu Hi quay về nhà cũ thu dọn. Phùng Minh mời nhân viên thẩm định của công ty địa ốc đến đánh giá ngôi nhà. Sau khi tiễn nhân viên kia về, hắn quay lại bên cạnh Tiểu Hi

– “Nghe nói giá phòng vẫn không giảm, nếu hiện tại bán có thể còn có lời. Anh nghĩ trước tiên cứ cho thuê đi, một tháng hơn hai vạn đồng. Đủ cho Tiểu Tất chi tiêu hằng ngày. Còn dư anh sẽ gửi tiết kiệm, chờ thêm vài năm khi giá nhà cao hơn nữa thì bán đi. Sau này có thể dùng tiền đó cưới vợ cho Tiểu Tất”. Phùng Minh tính toán. Hắn biết Tiểu Hi vẫn là con cả của nhà họ Phương, nhưng cậu sẽ không bao giờ muốn căn nhà này

– “Àn, anh cứ lo liệu đi”. Tiểu Hi đi lên lầu, vào phòng cha mẹ thu thập vài thứ. Cậu nghĩ sẽ mang của cải cùng trang sức cha mẹ tích góp gửi ngân hàng, Tiểu Tất bây giờ chỉ mới vào lớp 5, nhưng càng học lên chi phí sẽ càng cao, cậu phải vì Tiểu Tất mà lo liệu trước

Trong phòng cha mẹ có một bàn học nho nhỏ, đặt rất nhiều sách. Đó là thú vui của cha ngoài đánh bắt cá. Sờ từng cuốn sách, Tiểu Hi chưa xót

– “Sách cũ có lẽ phải bán”. Phùng Minh ở một bên giúp cậu thu dọn

Tiểu Hi gạt gạt đầu. Cậu mở ngăn kéo ra, bên trong chỉ là vài thứ linh tinh không quan trọng. Nhưng trong góc ngăn kéo có một tấm ảnh. Tiểu Hi cầm lên, yên lặng nhìn

Phùng Minh nhận ra Tiểu Hi khác thường, khi nhìn thấy tấm ảnh, hắn nói: “Nếu muốn thì em cứ giữ lại đi!”

Tiểu Hi bỏ tấm ảnh vào túi áo

Chờ đến khi thu dọn toàn bộ ngôi nhà, trời đã gần sáng. Phùng Minh lái xe về nhà cất đồ của Tiểu Tất, sau đó lại đưa Tiểu Hi về khách sạn

Hai người lần lượt tắm rửa sạch sẽ, xóa đi uế khí. Phùng Minh quần khăn tắm từ phòng tắm đi ra, lại thấy Tiểu Hi đang nhìn tấm ảnh kia

Tiểu Hi cúi đầu ngồi trên giường, đầu tóc mới gội cũng không sấy nên vẫn ướt đầm. Cậu mặc bộ đồ ngủ in hình Mickey, đây là bộ đồ cậu mua khi đi Disneyland chơi

– “Tiểu Hi”. Phùng Minh gọi

Tiểu Hi ngẩng đầu lên, tầm mắt có chút khó nhìn, cậu nhìn Phùng, rồi lại giống như xuyên qua Phùng nhìn về nơi xa. Bộ đồ ngủ vui nhộn đối lập với nét mặt vì đau thương mà trắng bệch

– “Đi sấy tóc đi, rồi ngủ sớm”. Phùng nói. Tiểu Hi không bộc lộ đau thương trong suốt thời gian đám tang, hẳn cũng chưa từng thấy cậu khóc. Nhưng có lẽ bây giờ đã đến lúc rồi, khi tấm hình kia lại gợi lên rất nhiều kí ức

– “Được”. Tiểu Hi hoảng hốt gật gật đầu, để tấm ảnh trên giường đi vào phòng tắm. Sau đó, tiếng máy sấy vang lên

Phùng Minh cầm tấm ảnh lên nhìn. Hình đã được chụp từ rất lâu, khi Tiểu Hi vừa mới vào tiểu học. Hẳn nhớ rõ ngày đó, ba ba Tiểu Hi đi biển về, Tiểu Hi lôi kéo cậu cùng đến bến tàu đón cha. Khi trời vừa sáng, bến tàu thật náo nhiệt, thuyền viên đều mừng thu hoạch mở tiệc cùng nhau uống trên thuyền

Uống, rồi vây quanh con cá to nhất đánh được chụp ảnh lưu niệm

Trong hình, trên đầu Tiểu Hi còn có con bạch tuộc, hai cha con cười đến cuội về. Nụ cười hồn nhiên của Tiểu Hi làm hẳn hoài niệm, nụ cười nội tâm thuần túy đó, hiện tại không còn nữa

Tiếng máy sấy trong phòng tắm vang lên thật lâu không dừng. Phùng Minh đem ảnh để lên đầu giường, phát giác Tiểu Hi vẫn chưa ra. Hẳn vào phòng tắm, vừa vào đã thấy Tiểu Hi co ro ngồi trong một góc phòng, bụm miệng, nước mắt vô thanh vô tức rơi xuống

Nhìn, hốc mắt Phùng cũng đỏ. Không phải không biết tâm tư của người này, chính là vì quá yêu người cha kia, nên đến giờ vẫn không có dũng khí chấp nhận ông không phải là cha ruột của mình

Phùng Minh cầm cổ tay Tiểu Hi, đỡ cậu đứng lên. “Trốn chỗ này làm gì? Có anh đây rồi!”

Mất đi cánh tay che lấp, âm thanh nức nở không thể khống chế mà tuôn ra

Phùng Minh ôm Tiểu Hi vào lòng, tắt máy sấy ồn ào, mang cậu rời khỏi phòng tắm trở lại giường

Nước mắt Tiểu Hi không ngừng rơi xuống, cho dù nhắm chặt hai mắt cũng không ngăn được xót xa đang lan tràn

– “Anh sẽ ở bên em, không cần phải một mình khóc làm gì, có biết hay không?”. Phùng Minh vuốt nhẹ tóc Tiểu Hi, mềm mại nói bên tai cậu

– “Anh... Cũng sẽ rời bỏ em sao...”. Tiểu Hi run rẩy

– “Anh cứ ở đây, anh sẽ vẫn ở lại bên em”. Phùng Minh trả lời như thế

– “Em khổ sở... Thật sự rất khổ sở... Bọn họ tại sao phải ra đi.... Cha còn chưa tha thứ cho em...”

– “Em không làm gì sai, không ai có quyền được chọn cha mẹ cho mình, đây không phải lỗi của em”. Phùng Minh nhẹ nhàng nói

– “Phùng Minh...”. Tiểu Hi nghẹn ngào, càng không ngừng khóc

– “Tốt lắm tốt lắm, khóc được thì tốt rồi, khóc được thì tốt rồi”. Phùng Minh vỗ về vai Tiểu Hi. “Ai cũng sẽ phải chết, bọn họ cũng không còn, không cần phải quá thương nhớ, người sống còn có cuộc sống của mình.

Thế giới của bọn họ bây giờ đã khác thế giới của chúng ta, em phải tiếp tục đi. Về sau, đều có anh cùng em. Anh sẽ cùng em, em còn có anh”

Bi thương nếu có thể giải thoát sẽ không còn việc gì. Phùng Minh vỗ nhẹ vai Tiểu Hi, yên lặng suy nghĩ

Hắn muốn cùng người này đi hết cuộc đời, hắn muốn chăm sóc người này đến khi mình già yếu không đi nổi nữa. Hắn muốn cho người này vĩnh viễn thoát li bi thương, trở lại bộ dáng tươi cười đơn thuần như trước đây

Rồi sau đó bọn họ sẽ hạnh phúc, hắn sẽ từng chút từng chút bồi đắp cho cậu

Hắn yêu người này, thật sâu thật sâu

Khóc xong một trận, nước mắt Tiểu Hi mới ngừng lại, cậu mới rời khỏi lòng Phùng

Phùng Minh rút khăn giấy lau mặt cho Tiểu Hi, cười nói: “Thật là, khóc thành như vậy, nước mắt nước mũi tèm nhèm”

Tiểu Hi xì mũi vào khăn giấy trên tay Phùng. Cậu nói bằng giọng mũi: “Em đi rửa mặt”

– “Chờ một chút”. Phùng kéo tay Tiểu Hi

– “Àn?”

– “Hôn trước một cái đi, từ khi em trở về đến giờ, anh chưa hôn em lần nào”. Phùng nói rõ

– “Chính là nước mắt nước mũi...”. Tiểu Hi hoang mang

– “Không quan hệ”. Phùng tiến tới, hôn lên môi Tiểu Hi. Mang theo vị nước mắt, lưỡi hắn dao động đi vào miệng người này, chậm rãi âu yếm từng nơi trong khoang miệng

Trong đầu đều có tình cảm đè nặng lên trái tim, trái tim bởi vì chịu không nổi, đau đớn truyền ra ngoài. Hắn hiểu được, hắn rất yêu người này

– “Phùng Minh... em không thở được”. Tiểu Hi khóc đến nghẹt mũi, Phùng Minh lại hôn làm cậu thiếu dưỡng khí

Lúc sau Phùng Minh mới rời môi ra

Tiểu Hi cố hít vài ngụm khí

Môi Phùng Minh tiếp đó lại dán vào, thâm tình hôn lên môi người yêu

11. Chương 10

Chu toàn hậu sự cho cha mẹ, Tiểu Hi giao em trai Tiểu Tất cho Phùng Minh và cha Phùng Minh chiếu cố, một mình bay về Mỹ Quốc. Bởi vì nhà cũ đã cho thuê, Tiểu Hi không cần phiền não đến vấn đề tiền bạc chu cấp cho em trai. Nhưng lo lắng cho tương lai, cậu quyết định sau khi lấy bằng Thạc sĩ sẽ về Đài Loan tìm việc làm

Phùng Minh mang Tiểu Tất về nhà, đem phòng của em trai Duy Minh cho Tiểu Tất ở. Hắn cảm thấy tiểu quý này thực sự rất khôn khéo, mặc dù mới học lớp 5, nhưng đã suy nghĩ đến rất nhiều việc. Ở chung cùng Tiểu Tất, em rất an phận, nhưng nữ sinh lại thường xuyên gọi điện đến tìm Tiểu Tất, hắn cảm thấy bất khả tự nghĩ

Vài lần dẫn Tiểu Tất ra ngoài chơi, người khác đều nghĩ Tiểu Tất là em ruột của hắn. Phùng Minh đôi khi nghi ngờ, kì thật Tiểu Tất mới là con... bên ngoài của cha hắn. Số lượng nữ sinh vây quanh tiểu quý kia cũng nhiều hơn hắn lúc trẻ rất nhiều

Ôm nghi ngờ trong lòng, có một lần, hắn hỏi cha: “Cha và mẹ Tiểu Hi bắt đầu như thế nào? Kết thúc ra sao? Cha xác định Tiểu Hi là con của cha sao?”

Cha Tổng ấp ứng nói: “Có một năm, người kia đi thuyền gặp bão, chỗ chúng ta ở lại bị cắt điện. Mẹ con bảo ta qua xem mẹ Tiểu Hi có cần giúp đỡ gì không. Sau đó thích cô ấy, không cần thận nên mới có Tiểu Hi”

Cha Tổng vừa nói mặt vừa đỏ hồng, như là đang miêu tả thiên tình sử lãng mạn trong văn học Ý, hấn nghe không vô, liền bảo cha đừng nói nữa

Tiểu Hi rời đi vào mùa thu, bây giờ trời đã sang đông. Hấn cùng Tiểu Hi vẫn liên lạc qua điện thoại, nhưng sau khi trải qua những chuyện này, yêu nhau xa như vậy càng làm hấn cảm thấy không đủ

Hôm nay, Phùng Minh ở trong phòng kiểm tra lại ảnh mới chụp, trong đầu nghĩ có nên nhận lời mời chụp hình quảng cáo kia không, nếu vậy sẽ đến New York chụp một loạt ảnh quảng cáo trang sức hàng hiệu. Có người đài thọ vé máy bay và chi phí ăn ở. Hấn không phải không muốn đi, chỉ sợ trình độ Anh ngữ không dùng được gì, đến New York vấn đề ngôn ngữ mới là lớn nhất

Thở dài một hơi, Phùng Minh ngã xuống giường. Trong phòng tứ tung ảnh vừa chụp. Hấn nghĩ đến lời mời chụp ảnh kia, nếu có thể đi New York cũng tốt, New York nói thế nào cũng gần với Georgia Tiểu Hi đang ở. Muốn gặp Tiểu Hi cũng dễ hơn rất nhiều

Chuông điện thoại vang lên, Phùng Minh từ từ nhắm hai mắt trầm tư. Tiểu Tất đang xem phim hoạt hình trong phòng khách bắt điện thoại, nói chuyện một chút, liền cầm điện thoại vào phòng Phùng Minh

– “Phùng Minh, điện thoại”. Tiểu Tất đem điện thoại đặt trên giường Phùng Minh, sau đó lại chạy ra tiếp tục xem phim hoạt hình

– “Tiểu quý này không chút lễ phép”. Phùng Minh khăng định, Tiểu Tất mới là con của cha hấn, vì tính tình của em cơ hồ không khác mình là bao. “Uy?”. Hấn nói vào điện thoại

– “Là em đây”. Đầu dây bên kia, giọng nói xa xôi vang lên

– “A, Tiểu Hi”. Phùng Minh bật dậy, tươi cười nhảy mất đã lộ ra. “Tết âm lịch em có về được không? Chúng ta cùng ăn bữa cơm đoàn viên”. Hấn hỏi như vậy

– “Không được rồi, em và Tước Nhược Như gần đây đang vội vàng tìm phòng trọ mới. Đúng rồi, anh cũng không cần gọi vào số này nữa, đợi em thu xếp xong, sẽ mua một chiếc điện thoại mới”

– “A, vậy em có định mua điện thoại di động không? Như vậy anh gọi cho em càng dễ dàng”

– “Không cần, tốn tiền lắm. Điện thoại em cũng chỉ gọi chứ không nhắn tin bao giờ”. Đối phương nói như vậy

– “Sách, em rõ ràng là không yêu anh”. Phùng Minh bắt mẫn oán giận. Hiện tại dường như chỉ mình hấn muốn lúc nào cũng dính vào Tiểu Hi cùng một chỗ, mà Tiểu Hi lại bận rộn vừa học vừa làm, không đếm xỉa gì đến hấn

– “Làm sao vậy?”. Đối phương cười

– “Anh nghĩ em mau về đi, bằng không anh sẽ chạy đến Mĩ tìm em”. Không được nhìn thấy người yêu mỗi ngày, đối với Phùng Minh mà nói càng ngày càng chịu không được. Những nhấn nại trước kia vì Tiểu Hi vội về chịu tang mà bị phá tan hoàn toàn, hiện tại hấn nhớ... muốn gặp Tiểu Hi, nhớ... hấn nhớ quá, nhớ... hấn nhớ quá

Tiểu Hi cười vài tiếng

Hôm nay, bọn họ vẫn nói chuyện như thường, hàn huyên đến mấy giờ đồng hồ, cuối cùng Phùng Minh thấy có lỗi với hóa đơn điện thoại của Tiểu Hi quá, mới để cho cậu gác máy. Bình thường nếu do mình gọi, không nói đến hừng đông, Phùng Minh đều không cam lòng thỏa nguyện

Thời gian không có Tiểu Hi ngày trôi qua uể oải, năm mới cũng tới rồi. Phùng Minh nấu một bàn đồ ăn, nhưng Tiểu Hi lại không về được. Hấn cầm đĩa đứng ngoài cửa ngẩn người. Không khí lạnh lẽo làm phổi hấn ho cả đêm, sau đó hấn đem năm mới ra mà nguyên rủa

Lại qua một thời gian ngắn, lễ tình nhân sắp đến, hấn gọi điện sang Mĩ nhưng chỗ Tiểu Hi không gọi được. Nghĩ thầm, Tiểu Hi chắc là đang bận chuyển nhà nên mới không liên lạc được

Nhân viên bưu điện nhấn chuông cửa, hấn nói Tiểu Tất đi kí nhận. Lễ tình nhân 14 tháng 2, Tiểu Tất bế một hộp bưu kiện vào nhà

– “Cái gì vậy?”. Phùng Minh đang xem Tv, nhìn thấy hộp quà trước ngực Tiểu Tất

– “Không biết, chắc là chocolate”. Tiểu Tất ngồi một mình trên ghế khác kiểm tra chiến lợi phẩm của mình

– “Cẩn thận những thứ không rõ nguồn gốc. Em ăn vào sẽ chết cho xem”. Phùng Minh trong lòng chua vô cùng, lễ tình nhân, nhưng hấn lại không có biện pháp liên lạc với tình nhân của hấn, thật sự khó chịu đến chết

Tiểu Tất làm mặt quỷ với hấn, ném cho hấn một phong thư. “Đây không phải của em”

– “Trên bì thư viết tiếng Anh, của anh sao?”. Phùng Minh nhú mày nhìn thấy tên tiếng Trung của mình ở vị trí người nhận. Mở bì thư ra, hấn thấy bên trong có một chiếc thiệp màu trắng, bên trong thiệp đều là tiếng Anh, nửa chữ tiếng Trung cũng không có. Bên ngoài thiệp in nổi hai thiên thần, còn có một con hoàng yến ‘Thôi Đề’

– “Đọc không hiểu...”. Phùng Minh thực hao tâm tổn trí

Tiểu Tất ở bên kia soạn quà hét to: “Oa ha ha, đây là cái gì nha!”. Tiểu Tất cười, mang hộp quà lại cho Phùng Minh xem

– “Ác_____”. Phùng Minh vội vàng đẩy hộp quà ra xa. Bên trong là một thanh chocolate thật lớn hình con chuột

– “Thật lợi hại, hình như là đồ tự làm”. Tiểu Tất nhìn vào bên trong hộp, thật là một món quà sáng tạo

Phùng Minh nhìn địa chỉ người gửi trên phong thư, cảm giác có chút quen thuộc. Hấn về phòng viết lại địa chỉ, phát giác đó là địa chỉ của Tiểu Hi bên Mĩ. Nhớ lại cha làm ở sở trình độ Anh văn coi như không tồi, Phùng Minh lập tức gọi điện hỏi, mô tả hình dáng thiệp và một vài chữ Anh văn bên trong

– “A, là thiệp vui”. Cha Tổng nói như vậy

– “Thiệp cưới?”. Mắt Phùng Minh đã sớm trợn lên

Tiểu Hi không có việc gì lại đi gửi thiệp cưới cho hấn làm chi? Là ai phải kết hôn? Chẳng lẽ cậu ấy ở bên Mĩ kết hôn với Nhược Như? Trước đây Tiểu Hi có nói đang tính toán cùng Nhược Như chuyển sang phòng khác, hấn đã sang Mĩ, cảm thấy ngôi nhà kia cũng không tồi, không có việc gì sao phải chuyển đi?

Trừ phi Tiểu Hi cùng Nhược Như muốn rũ nhau bỏ trốn, hai người muốn đến một nơi hấn không tìm thấy. Hấn cấp bách muốn gọi điện hỏi, nhưng điện thoại lại không gọi được, hấn ở Đài Loan không cách nào biết được tin tức của Tiểu Hi

Đầu loạn một đoàn, miên man suy nghĩ. Dạ dày đang khỏe mạnh cũng bắt đầu đau, thần kinh bị buộc chặt

Sớm biết rằng do mình suy nghĩ quá nhiều, tuy rằng tin tưởng Tiểu Hi, nhưng hấn không cách nào không chế nổi nghi ngờ kia. So về cảm tình, Tước Nhược Như ở bên cậu lâu hơn hấn, cũng gần Tiểu Hi hơn hấn. Khoảng cách xa như vậy hai người không thể gặp mặt hằng ngày, khó tránh khỏi việc Tiểu Hi bị Nhược Như cướp đi

Tiểu Tất ôm chocolate trở về phòng, Phùng Minh nhìn em một cái, đột nhiên cảm giác những mối tình trước kia của mình thật kì quái. Khi còn trẻ, hấn không lo cho nữ nhân nào, dù sao người này đi rồi cũng sẽ có người khác đến. Lúc quen với Tuệ Thanh, hấn cũng tính chuyện lâu dài, nhưng trong lòng còn có thể dung hạ người khác, Tuệ Thanh cũng không đủ để trở thành duy nhất

Khi gặp lại Tiểu Hi đến giờ, nhất cử nhất động của người kia đều lấy đi mọi chú ý của hấn, hấn không có cách dời mắt đi nơi khác. Hấn chỉ có thể cả ngày nghĩ về người kia, càng không khắc chế được nỗi nhớ, vẫn nhớ, nhớ đến tâm cũng đều đau đớn

Nguyên lai, đây mới là tình yêu đích thực sao? Trừ bỏ những ý niệm về người kia, hẳn không đặt bất kì chuyện gì vào mắt

Hôm sau, hắn gọi điện cho đối tác, đồng ý đi New York chụp hình

Đã không còn có thể nhẫn nại được nữa, hắn cần gần người kia thêm nữa, hắn cần người kia dừng lại trước mắt hắn. Vì bây giờ chỉ được nghe giọng nói, đã còn không đủ nữa

Bởi vì chương trình học rất nặng lại còn làm thêm, Tiểu Hi chuyển nhà rất chậm. Nhược Như hôm qua đã mang đồ của nàng dọn sang nhà hôn phu, mà cậu phỏng chừng còn 4, 5 ngày nữa mới dọn xong

Buổi tối, mới xong việc ở nhà hàng, Tiểu Hi lái xe về nhà cũ. Cậu mới dừng xe bên ngoài cổng đã thấy có người đứng ngoài cửa nhà. Người kia đang ngồi bên cầu thang liền đứng lên, đi về hướng cậu

– “Phùng Minh?”. Tiểu Hi kinh ngạc hô lên

– “Lạnh muốn chết”. Phùng Minh mặc áo khoác vào trong xe. Thời tiết không lạnh hơn lần trước hắn sang, nhưng nhiệt độ cũng chỉ hơn 10 độ

– “Anh đợi em một chút”. Tiểu Hi khóa xe, lập tức mang Phùng Minh vào trong nhà. Cậu nhanh chóng mở máy sưởi lên

Phùng Minh tùy tiện đặt hành lí trên sàn nhà, xoa xoa tay, run lên

Tiểu Hi vào bếp đun một tách ca cao nóng. Cậu mang đến cho Phùng uống để ấm người, nhưng Phùng lại buông tách xuống

– “Đây là cái gì?”. Phùng Minh đưa thiệp cười ra

– “A, là đám cưới của Nhược Như. Em quên nói cô ấy viết tiếng Trung vào thiệp cho anh”. Tiểu Hi nhận ra tấm thiệp màu trắng kia. “Thiệp rất đáng yêu phải không?”. Cậu cười. Con hoàng yến ‘Thôi Đế’ trên thiệp chính là Nhược Như, tên tiếng Anh của nàng là Thôi Đế

– “Một chút cũng không đáng yêu”. Phùng Minh hừ một tiếng. “Cô ấy kết hôn với ai?”

– “Là trợ giảng ở trường, một người tốt. Anh ta theo đuổi Nhược Như cũng đã lâu rồi”

Phùng Minh nhẹ nhàng thở ra. Cũng đúng thôi, Tiểu Hi làm sao có thể kết hôn với Nhược Như, là tại hắn suy nghĩ nhiều quá

– “Uống hết li ca cao trước tiên đi, anh lạnh đến môi cũng tím tái hết rồi”. Tiểu Hi nói. “Đúng rồi, sao đột nhiên anh lại sang Mỹ?”

– “Anh tưởng em kết hôn với con chim Tước kia”. Phùng Minh nhìn Tiểu Hi, hắn vuốt mặt cậu, cảm thấy bọn họ thực sự đã chia lìa quá lâu

– “Đi?”. Tiểu Hi kinh ngạc. “Anh sao lại có thể nghĩ như vậy?”

– “Không có em bên cạnh, anh sẽ dễ suy nghĩ lung tung”. Hắn không ngừng vuốt ve mặt Tiểu Hi, cậu cũng không cự tuyệt những đụng chạm của hắn. “Cho nên anh nhận được một lời mời công tác, trong khoảng thời gian này sẽ đến New York chụp hình. Anh quyết định, em ở nơi nào, anh sẽ phải ở nơi đó”

– “Phùng Minh a...”. Tiểu Hi không biết nên nói gì. Trên mặt Phùng Minh hiện lên vẻ bất an, cậu muốn nói cho Phùng Minh biết mình sẽ không bao giờ rời xa, nhưng vô luận cậu có cam đoan thế nào, Phùng Minh vẫn còn lo lắng! Phùng Minh đã không hề giống như trước kia nữa, người này hiện tại thật yêu, thật yêu cậu. Từ ánh mắt Phùng, Tiểu Hi đều nhìn thấy được

Tay lạnh băng dọc theo gương mặt, vuốt ve đến môi. Mùa đông không có gì làm dịu đi cánh môi khô khốc, Phùng Minh không thể không chế mà chạm vào, làm cho Tiểu Hi cảm giác môi cũng muốn vỡ ra. Mặc dù đau, nhưng cậu vẫn không nghĩ sẽ ngăn hành động của Phùng. Đau, cứ để nó đau đi, cậu hiện tại cũng cần phải an ủi chính mình, khoảng cách xa xôi như vậy, nhớ nhung cũng đã muốn đau lòng

Lò sưởi trong phòng vẫn hoạt động làm không khí bắt đầu nóng lên

– “Anh muốn em”. Phùng Minh nói như vậy. Ánh mắt ôn nhu hàm chứa cả tình yêu, dừng lại trên khuôn mặt tình nhân. “Lần trước khi rời khỏi Đài Loan, chúng ta cũng không yêu nhau”

– “Vậy.... Vậy lên lầu sao...”. Tiểu Hi nói như gà mắc tóc

– “Ân”. Phùng Minh trả lời

Mang Phùng Minh lên lầu, vì chần bồng đã dọn sang nhà mới, Tiểu Hi để Phùng ở trong phòng, chính mình vào kho tìm một tấm thảm lông

Ôm tấm thảm trước ngực, xoay người đóng cửa phòng. Phùng Minh vẫn ở trong phòng đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Hi, ***g ngực chạm vào lưng cậu. Bên cạnh, công tắc đèn bị áp chế, một tiếng ‘ba’ nho nhỏ, cả căn phòng vốn sáng ngời chìm vào bóng tối

Phùng Minh giữ tấm thảm lông, đi đến giường. Rồi sau đó ngón tay dịu dàng giữ lấy cằm dưới của Tiểu Hi, khẽ đầu Tiểu Hi lại, đè nén nội tâm mê mông đang rục rịch dục vọng, chậm rãi hôn môi Tiểu Hi. Tay kia thì xuyên vào lớp áo sơ mi mỏng manh, vỗ về nhũ thủ đối phương

Có lẽ lâu lắm không như thế này, Tiểu Hi thập phần không quen. Từng đụn chạm của Phùng làm cậu thập phần miễn cảm, chỉ cần không cẩn thận một chút đã sẽ rên rỉ ngay

Phùng Minh mang Tiểu Hi đặt lên giường, sau đó ngồi khóa trên người Tiểu Hi, cúi đầu hôn môi cậu. Từ đôi môi yếu ớt của Tiểu Hi đi xuống, bên đường cởi bỏ cúc áo lộ ra tầng da thịt làm hấn khao khát cắn một ngụm, thẳng đến rốn, hấn dùng đầu lưỡi dạo chơi, hưởng thụ những run rẩy tinh tế của Tiểu Hi, rồi sau đó cởi bỏ quần bò của cậu, đem quần cùng quần con một lượt cởi ra, quăng đầu đó trên giường

Đầu lưỡi lần thứ hai đi xuống, vỗ về âu yếm phân thân của người yêu

Tiểu Hi cong người, miệng không thể phát ra âm thanh

Phùng Minh say đắm đưa phân thân cậu nhập hàm khẩu mà âu yếm, hành động này làm đối phương không cách nào chịu đựng mà thở dốc

Động tác mềm nhẹ thẳng đến khi đối phương phát tiết, hấn đem chất lỏng ấm áp giữ trong lòng tay, cũng rời khỏi Tiểu Hi. “Bay qua đi”. Hấn nói như vậy

Tiểu Hi thở hổn hển, qua một lúc mới khó khăn xoay người. Quay lưng về phía Phùng

Phùng Minh chậm rãi tách mông Tiểu Hi, đem chất lỏng này vẽ loạn ở huyệt khẩu, hơn nữa còn chậm rãi dùng ngón tay từng lỗ

Đầu óc Tiểu Hi trống rỗng, cậu chỉ có thể giữ chặt lấy thảm, liều mạng cố gắng hô hấp, những khiêu khích của Phùng làm cậu choáng váng, não bộ ngập tràn khoái cảm

Ngón tay rút ra, lại tiến vào nhiều hơn. Phùng Minh dùng ngón tay mình *** mỹ mà xâm phạm Tiểu Hi, khi tìm thấy điểm miễn cảm lại không ngừng ma sát

– “A...”. Tiểu Hi rên rỉ, phân thân đang mềm nhũn lại sưng lên

Đột nhiên, ngón tay ly khai thân thể ấm áp. Tiểu Hi cảm thấy mình lại lật người lại, hai chân bị đôi tay kia tách ra

Trong bóng đêm, tựa hồ cậu còn cảm giác được tầm mắt của Phùng Minh, Phùng Minh dừng thật sâu trong cậu. Thắt lưng bị ôm lên, giây tiếp theo, vật gì đó nóng rục mà thật lớn tiến vào cơ thể mình, thẳng đến nơi sâu nhất kia, Phùng Minh bắt đầu lay động trong cậu

Hai tuần sau, Nhược Như cùng một nửa làm lễ cưới tại giáo đường

Tiểu Hi vốn định giúp đỡ nàng với tư cách phù dâu, nhưng phù dâu thì hai tuần này sẽ phải chuẩn bị giúp đỡ cô dâu rất nhiều. Vì lý do này, Phùng Minh cột Tiểu Hi vào bên mình, không cho cậu đến gần Nhược Như một bước. Tiểu Hi là của hấn, hấn cho rằng không thể để Tiểu Hi chú ý đến bất kỳ nữ nhân nào khác.

Phùng Minh nghĩ chỉ cần đời này Tiểu Hi là của hắn thì tốt rồi, những thứ khác bên cạnh Tiểu Hi đều không cần thiết

Trong giáo đường, thánh ca vang lên. Chú rể mặc một thân tay trang đen bên cô dâu trong chiếc váy lụa dài đang đứng trước Chúa, mục sư chuẩn bị đọc lời thề

Bên ngoài có mùi thịt nướng bay vào, mọi người chuẩn bị sau khi dự lễ xong sẽ hảo hảo cuồng hoan một phen

A Bảo ở Đài Loan xa xôi cũng đến dự, hiện đang ở ngoài chuẩn bị thức ăn cùng rượu. A Bảo thấy pha chế rượu so với việc ngồi yên trong thánh đường thú vị hơn nhiều nên tự nguyện ở ngoài trông coi thịt nướng

Phùng Minh và Tiểu Hi cùng ngồi ở hàng ghế sau, không khí giáo đường trang nghiêm mà thánh khiết. Phùng Minh nhìn bóng dáng Nhược Như, không tin rằng con chim Tước kia cũng có lúc im lặng thành tâm như vậy

Nhưng nghi thức quá dài, Phùng Minh nhú mày

– “Sao vậy?”. Tiểu Hi hỏi. Phùng Minh vẫn đùa bỡn ngón tay cậu, cậu nghĩ đại khái vì Phùng cảm thấy nhàm chán đi!

– “Một chút cũng không hiểu gì, Anh văn của anh thật thối nát”. Phùng Minh nói như vậy

– “Em phiên dịch cho anh nghe. Mục sư nói hai người”, Tiểu Hi cười cười. “Dù giàu có hay nghèo khổ, khỏe mạnh hay lúc bệnh tật ốm đau, hai con có nguyện ý vĩnh viễn yêu thương nhau, trân trọng nhau đến khi mất đi không?”

– “Anh nguyện ý”. Phùng Minh cầm ngón tay đang đeo nhẫn của Tiểu Hi, nói theo như vậy

– “Đa?”. Tiểu Hi bật cười. Cậu nói tiếp. “Hiện tại sẽ trao nhẫn”

Phùng Minh chuyển động chiếc nhẫn trên tay Tiểu Hi, kéo xuống, sau đó lại đeo vào cho cậu

– “Chú rể có thể hôn môi cô dâu...”

Tiểu Hi chưa nói xong đã thấy môi một mảnh ướt át. Thì ra là Phùng Minh hôn lên

Tiểu Hi hoảng sợ, tuy rằng ngồi phía sau, nhưng trong giáo đường người đi dự lễ vẫn rất nhiều, cậu khẽ đẩy Phùng Minh, nói: “Đừng làm ồn”. Lại nghe thấy tiếng nhẫn rơi xuống đất

Tiếng vang thanh thúy leng keng trên đất, Phùng Minh chưa kịp mang nhẫn vào đã đánh rơi, nhẫn chạy về mấy hàng ghế trước

– “A!”

– “Anh đi kiếm”. Phùng Minh rời chỗ, dọc theo đường đi giữa hai hàng ghế mà đi, sau đó ở trước thánh đàn cúi người tìm nhẫn

– “A! Tìm được rồi”. Phùng Minh nhặt chiếc nhẫn ở bên chân Nhược Như lên, tươi cười, đeo vào ngay trong tay

– “Đầu heo, người ở đây làm gì?”

Đột nhiên, bó hoa cô dâu được nâng lên, đánh lại đây. Phùng Minh vừa ngược đầu nhìn đã thấy Nhược Như trừng mắt thật lớn, chuẩn bị phun lửa

– “Hôm nay là hôn lễ của người ta, người không có việc gì lại đến đây quấy rối sao? Cả đời mới có một hôn lễ thần thánh, cứ như vậy bị người phá”. Tước Nhược Như chuẩn bị vén váy lên, dùng giày cao gót hung hăng đạp Phùng một cước

– “Đau_____muốn chết_____”. Phùng Minh trừng cô. “Cô có mà là Ma Tước thì có, cứ nhiên lại dám đá tôi, thật là không muốn sống”

– “Hỗn đản đầu heo Minh, ta nhìn thấy người cũng đã sớm tăng xông”. Nhược Như lại giơ ngón tay thối trước mặt Phùng

Phùng Minh bắt lấy ngón tay giữa của Nhược Như, bẻ xuống dưới

– ” A_____ a_____ a_____”, Nhược Như đau đến gập người

Khách tham dự hôn lễ đồng loạt đứng lên nhìn, không ai hiểu được hai người kia tột cùng vì sao lại khắc khẫu

Hạnh Tử làm phù dâu vội vàng dùng tiếng Anh khuyên can, nhưng Phùng Minh chỉ nói một câu: “Nghe không hiểu”, rồi không để ý đến lời cô

– “Tôi cũng không thích cô từ lâu rồi”. Phùng Minh tiếp tục rống với Nhược Như

Tước Nhược Như lại đập xuống chân Phùng Minh, giày cao gót nên uy lực không thể xem thường, Phùng Minh đau đến muốn rơi nước mắt

– “Đầu heo, người là cái đại đầu heo. Mắt Tiểu Hi nhất định là thông minh nên mới đi thích người như người”

Tiểu Hi đi lại, cười khở

Hạnh Tử cũng không khuyên bảo nữa, có lẽ cứ để hai người phát tiết những bất mãn về đối phương, như vậy mới tốt nhất!

Phùng Minh kéo chồng Nhược Như đến trước mặt cô. Hắn hỏi: “Có phải hay không trong thực đơn bữa tiệc có chim nướng?”

Chủ rể tóc vàng lắc đầu ý không hiểu Phùng Minh nói gì

– “Không có? Vậy tốt lắm!”. Phùng Minh kéo Nhược Như ra ngoài. “Hiện tại liền nướng con chim này để chú rể ăn cho tươi ngon”.

– “Đầu heo!”. Tước Nhược Như giãy ra, hai người vừa đi ra cửa vừa vung tay múa chân

Tiểu Hi lắc lắc đầu, không thể nhúng tay vào ân oán của hai người, cậu cười nói với chú rể: “Thôi Để về sau phiền anh chiếu cố”.

Hạnh Tử cười nhợt nhạt, cúi đầu thật sâu với chú rể. “Làm phiền anh”

– “Tôi sẽ”. Chú rể hữu lễ đáp lại hai người

Ngoài giáo đường, A Bảo trở tài chế ra vài món rượu mới. Trông cốc đều có màu sắc của hạnh phúc

– “Rượu này tên là gì? Thật sự uống rất ngon”. Khách mời mạnh mẽ khen ngợi

– “Từ trái qua phải, theo thứ tự là,”. A Bảo chỉ vào bàn rượu. “Bạch đầu giai lão, Cử án tề mi, Hoa nở cũng để, Vĩnh kết đồng tâm”

– “Tên rất hay!”. Vài người Trung Quốc cười

– “Bắt người này đi nướng”. Phùng Minh gào thét

– “Ai sợ ai, ta vẫn còn than quay đầu heo sữa của người!”. Nhược Như đáp lễ Phùng Minh một câu

Ngoài giáo đường, mùa đông tuy rằng chưa qua đi, nhưng sau tầng mây, thái dương lộ ra. Ánh mặt trời sưởi ấm cỏ cây, không khí rất ấm áp. Gió mơn man trên mặt hồ, tiếng cười thật to, bầu trời thật xanh

Quang vinh mang thắng lợi trở về, Phùng Minh không biết vì sao nhưng hắn lại cướp được hoa cô dâu

– “Tiếp theo sẽ đến lượt chúng ta!”. Hắn nói với Tiểu Hi

Tiểu Hi chính là cười

Kết thúc

Mùa hè, Tiểu Hi sau khi nhận bằng tốt nghiệp liền cùng Phùng Minh rời Mĩ về Đài Loan

Năm nay, Tiểu Tất cũng lên cấp 2. Đài Loan cũng không bình tĩnh, cả năm đều hứng chịu thiên tai địch họa triền miên. Vài cơn bão đến rồi lại đi, nhà cửa bị phá hủy, cuộc sống cũng vì thế mà lao đao hơn. Tuy thế, bọn họ vẫn là trở về

Tiểu Hi mấy hôm nay vội vàng lo việc nhà, bởi vì Duy Minh cũng đã tốt nghiệp đại học sư phạm, tuy còn ở miền Bắc nhưng năm sau sẽ về nhà. Một nhà 5 người sẽ thành chật chội. Mặc dù cha Tổng nói không có việc gì, nhưng Tiểu Hi vẫn quyết định tìm phòng mới

Phùng Minh vào siêu thị mua đồ về nấu cơm. Mọi người trong nhà đều muốn ăn cá muối đất tiên, hẳn định đêm nay sẽ nấu món cháo cá. Cha Tổng ham chơi đã đi ra ngoài, hẳn hẹn Tiểu Hi buổi tối về nhà ăn cơm, Tiểu Hi gần đây thực vất vả, hẳn muốn làm nhiều món ngon cho cậu tắm bổ

Sau khi tính tiền, hẳn vào bãi lấy xe. Thời tiết bắt đầu âm u, dự báo thời tiết nói bão sắp đổ bộ vào đất liền

Công ty bách hóa đổi diện đang tổ chức một buổi văn nghệ nhi đồng. Phùng Minh vốn không hứng thú gì, nhưng khi quay đầu nhìn lại thấy người quen

Hắn thấy Tuệ Thanh

Tuệ Thanh vẫn mặc chiếc áo màu đỏ, trong đám người vẫn dễ dàng nhận ra

Người kia, là người phụ nữ hắn từng yêu. Phùng Minh mang hai túi thực phẩm chậm rãi qua đường, đến gần cô

- “Đã lâu không gặp”. Hắn nói như vậy
- “Di?”. Cô đang nhìn lên khán đài xem các em nhi đồng biểu diễn liền kinh ngạc hô lên một tiếng, nhưng cũng lập tức trấn định sắc mặt. “Đúng vậy a, đã lâu không gặp”
- “Anh mới vừa đi mua đồ chuẩn bị về nhà nấu cơm, không nghĩ lại gặp em ở đây”
- “Àn”. Tuệ Thanh trả lời
- “Gần đây sao rồi?”
- “Cũng không tệ lắm”
- “Vậy cũng tốt”. Phùng Minh cười cười, nghĩ một chút lại nói. “Chuyện trước kia thật xin lỗi. Lúc đó có nhiều chuyện anh chưa nghĩ thông suốt”

Tuệ Thanh nhún nhún vai. “Quên đi, em cũng vậy”

- “Anh đi đây”. Gật đầu chào Tuệ Thanh, Phùng Minh xoay người rời đi

Văn nghệ đã xong, các em thiếu nhi nhanh chóng ùa xuống khán đài

- “Mẹ, mẹ_____”. Một em bé chạy về phía Tuệ Thanh. “Mẹ, con diễn thế nào?”
- “Tiểu Minh diễn hay nhất”. Tuệ Thanh yêu thương vuốt gương mặt đứa nhỏ, sau đó nàng ngẩng đầu dời tầm mắt khỏi con, phát giác Phùng Minh cũng đang quay đầu chăm chú nhìn nàng

Phùng Minh cười không nói gì

Hốc mắt của cô hơi đỏ, đứa bé này là của hắn. Một năm kia nàng nói nàng phá thai chỉ là lừa hắn, nàng mới là người không có khả năng giết đi đứa bé trong bụng mình. Đứa con của hắn, nàng tin tưởng hắn cũng đoán được

- “Nếu em rảnh, hôm nào cùng nhau ăn một bữa cơm đi”. Cuối cùng, Phùng Minh ở bên kia đường nói như vậy. Hiểu được Tuệ Thanh không muốn bị quấy rầy, hẳn để nàng quyết định

Buổi tối trời mưa to, gió thổi mạnh, bão đã vào đất liền

Tiểu Hi lái xe đến nhà Phùng Minh. Cậu hiển nhiên rất mệt, vừa ăn cơm xong đã ngã vào sofa ngủ

Phùng Minh rửa chén xong đi ra, lắc lắc Tiểu Hi. “Vào trong phòng ngủ đi”

Sau khi Tiểu Hi về Đài Loan, đảm nhiệm làm cố vấn cho một công ty máy tính, bởi vì mới nhận việc nên có nhiều thứ chưa thông suốt, mỗi ngày cậu đều bận tối mắt tối mũi

Tiểu Hi mở mắt ra, nằm thêm trên sofa một lúc lâu mới đi vào phòng tắm

– “Em tắm rửa đã”. Mùa hè Đài Loan thực oi bức, Tiểu Hi lúc nào cũng ra đầy mồ hôi

Phùng Minh cởi tạp dề treo ở bếp, cười hì hì theo Tiểu Hi vào phòng tắm

– “Có chuyện gì không?”. Tiểu Hi đang cởi quần áo nghi hoặc nhìn Phùng

– “Anh giúp em tắm được không?”. Phùng Minh hỏi

– “Không tốt”. Tiểu Hi lắc đầu. Tiếng nước rào rào, cậu đang pha nước tắm. Sữa tắm hương đào này là quà của Nhược Như tặng khi cậu về Đài Loan. Bồn đã đầy nước, bên trên nổi một tầng bọt trắng phau

– “Được rồi, được rồi”. Phùng Minh trực tiếp đặt tay lên quần Tiểu Hi, giúp Tiểu Hi cởi quần bò, sau đó lại lột chiếc quần con hình chuột Mickey xuống

– “Phùng Minh”. Động tác Phùng thập phần gọn gàng nhanh chóng làm Tiểu Hi hoảng sợ

Phùng Minh tiếp theo cũng cởi y phục mình, sau đó kéo Tiểu Hi vào bồn tắm. Không hỏi ý kiến cậu, tự lấy ra chút dầu gội đầu, thay Tiểu Hi gội đầu

Phùng Minh ngâm nga hát

– “Anh giống như đang rất vui sướng?”. Tiểu Hi thấy thế

– “Đúng vậy, rất khoái nhạc a!”. Phùng Minh cười

Tắm xong, Phùng Minh cầm khăn tắm lau khô người Tiểu Hi, sau đó tắm cho chính mình, dọn dẹp đôi quần áo bẩn kia. Nhưng khi hất bỏ đồ vào máy giặt rồi quay về phòng, Tiểu Hi đang trần trụi đứng giữa phòng sậy tóc, đầy lông lại dâng lên dục vọng

– “Đừng sậy”. Phùng Minh tắt máy sậy, sau đó ôm cậu lên giường. Dục cọng tới đột nhiên, bởi vậy cũng mãnh liệt hơn, Phùng Minh chen chúc chút dầu bôi trơn vẽ loạn trên người Tiểu Hi, sau đó trực tiếp xuyên xỏ qua cậu

Tiểu Hi hít sâu một hơi, rên rỉ còn ở trong cuồng hống chưa kịp phát ra. Đèn trong phòng sáng rực, Phùng Minh lúc đang đưa người làm Tiểu Hi không chỗ trốn, lấy tay che hai mắt mình lại

– “Bỏ tay ra”. Phùng Minh bắt lấy tay Tiểu Hi, mười ngón tay ***g vào nhau, chăm chú nhìn vẻ mặt của cậu, hưởng dụng vẻ mặt phấn kích vì cao trào của cậu

– “Ấn...”. Tiểu Hi thở hổn hển. Mở mắt ra, Phùng Minh đang thâm tình nhìn cậu. Vì thế, ngay khi hai ánh mắt gặp nhau, bọn họ không chút giấu diếm tình yêu say đắm dành cho đối phương. Rồi sau đó khi đã phát tiết, bọn họ gắt gao nằm trong ***g ngực đối phương, ôm chặt lấy nhau

Nghỉ ngơi một lát, Phùng Minh rời khỏi Tiểu Hi, lôi kéo cậu vào phòng tắm

– “Em đến đây đi, tắm lại một lần”. Phùng nói rõ. “Khó có hôm cha không ở nhà, đến hừng đông đều được”

– “Anh muốn phá da à?”. Tiểu Hi kêu thảm

Vì thế như dự liệu, khi ở phòng tắm, Phùng Minh lại ăn Tiểu Hi thêm lần nữa

Hôm sau, bão đi rồi. Buổi trưa, Phùng Minh mang theo một gói quà về nhà. Buổi sáng tiểu quý kia gọi điện đến, Phùng Minh và Tiểu Hi cùng nói chuyện nên bị Tiểu Tất bắt gian tại giường

Hôm nay là sinh nhật Tiểu Tất, bởi vì Tiểu Hi rất thương người em trai này, nên Phùng Minh nghĩ phải nịnh nọt Tiểu Tất một chút để tránh những căng thẳng về sau

– “Đã về rồi!”. Tiểu Hi từ trong phòng đi ra

– “Mua được rồi, em gói lại thêm đi”. Phùng Minh đem hộp quà đưa cho Tiểu Hi

Tiểu Hi vừa mở ra liền cười, bên trong còn có cả thiệp chúc mừng sinh nhật. Hôm qua bởi vì mưa gió quá lớn, Phùng Minh sợ cậu gặp nguy hiểm nên không cho cậu về ban đêm. Mới vừa dọn đến nhà mới nhưng đêm không về, hôm qua Tiểu Tất ngủ một mình, nhất định đã rất sợ!

– “Vây em đi trước!”. Chuẩn bị quà xong, Tiểu Hi mặc quần áo, hôn tạm biệt Phùng Minh rồi cầm chìa khóa có gắn cổ 4 lá đi ra xe

– “Buổi tối nhớ về sớm một chút, mang Tiểu Tất lại đây, anh nấu cháo cua cho nó ăn”. Đó là món ăn yêu thích nhất của Tiểu Tất, Phùng Minh đuổi ra cửa nói với theo cậu

Tiểu Hi gật gật đầu, nhún chân ga rời đi

Mãi đến khi xe biến mất trên đường, Phùng Minh mới trở về phòng

Trước tiên hắn dọn dẹp nhà cửa một chút, sau đó chạy đến tiệm bánh mua một chiếc bánh kem nhét vào tủ lạnh. Đến trưa lại ghé chợ chiều trên cảng mua vài con cua thật ngon, nhưng nghĩ lại, Tiểu Hi không thích ăn cua, nên lại mua thêm một ít hải sản khác

Buổi tối, một bên nấu hải sản cho tình yêu, một bên nấu cháo cua. Cha còn chưa trở về, trong nhà rất vắng vẻ, hắn mở TV thật to

Nhìn đồng hồ trên tường, thời gian đã có chút muộn, nhưng Phùng Minh nghĩ thầm rằng Tiểu Hi sẽ gọi điện giải thích lí do về muộn. Tiểu Hi luôn luôn như thế, nếu về trễ sẽ gọi điện báo. Vì thế hắn một bên nấu ăn, một bên đợi điện thoại

Trên TV thông báo tin tức, hôm nay vùng núi Thạch Lưu có nhiều vùng sạt lở do mưa to, toàn bộ đoạn đường đã bị phong tỏa, hiện chính quyền đang cố gắng tu sửa trong thời gian sớm nhất

Hắn đợi không thấy người, hắn đợi không thấy điện thoại, có chút tịch mịch đi ra ngoài sân nhìn về phương xa

Từng chiếc xe chạy qua, nhưng không có xe của Tiểu Hi

– “Mau trở về đi. Mau trở về đi!”. Hắn thì thào như niệm chú, tin rằng mình niệm vài lần người kia sẽ hiện ra trước mắt mình

Trong phòng, điện thoại vang lên

Phùng Minh tươi cười, chạy vào bắt máy

—— toàn thư hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-nam-kia>